

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

ปริยฐานิพนธ์
ของ
ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
มีนาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

495.918

ท453ค

ร.3

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

บทคัดย่อ

ของ

ทินวัฒน์ สร้อยกุลเรือ

เล่ม 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

มีนาคม 2549

h 284492

ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. (2549). ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว.

ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงัน ,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์กัณันท์วัฒนา.

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว มุ่งศึกษาลักษณะการใช้ภาษาใน
โปรแกรมเอ็นเอสเอ็น เวอร์ชัน 7.0 (MSN messenger) ซึ่งเป็นโปรแกรมสนทนาแบบส่วนตัว บท
สนทนาที่นำมาวิเคราะห์หามาจากผู้ใช้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา และเสนอผลการวิจัยเป็น
พรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว มีลักษณะการเปิดการสนทนา
อยู่ 3 ลักษณะ คือ การเปิดการสนทนาด้วยการกล่าวคำทักทาย ซึ่งมีหลายลักษณะ ได้แก่ การกล่าว
สวัสดี การใช้คำเลียนเสียงเรียก การเรียกชื่อคู่สนทนา การใช้สัญลักษณ์ การเปิดการสนทนาด้วย
ประโยคคำถามอย่างเฉยๆและการเกิดควบคู่กับคำร้องเรียก การเปิดการสนทนาด้วยประโยคบอกเล่า
ลักษณะภาษาในการปิดการสนทนามีลักษณะที่แยกให้เห็นชัดเจนอยู่ 3 ลักษณะ ได้แก่ ปิดการสนทนา
เพียงครั้งเดียว ปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้งและ ไม่มีการปิดการสนทนาด้วยการกล่าวคำอำลาหรือคำ
อวยพร

การแสดงหัวเรื่องพบ การใช้ประโยคคำถามและประโยคบอกเล่าซึ่งพบการใช้ประโยคคำถาม
ในการแสดงหัวเรื่องมากที่สุด การเปลี่ยนหัวเรื่องมีการใช้รูปภาษาที่ใช้เป็นสัญลักษณ์และการไม่ใช่
สัญลักษณ์ การใช้สัญลักษณ์นำก่อนประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า ได้แก่ การใช้คำเรียกขาน การ
ใช้ส่วนคันคำพูด การใช้รูปภาษาที่แสดงแยกส่วน ส่วนการไม่ใช่สัญลักษณ์ผู้สนทนาจะใช้ประโยคคำถาม
และประโยคบอกเล่าในการแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่องเลย

การอ้างถึงเป็นการเชื่อมโยงความที่การตีความรูปภาษาหนึ่งต้องอาศัยการอ้างถึงอีกรูป
ภาษาหนึ่ง การอ้างถึงพบการอ้างถึงหน่วยนาม การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยค และการอ้างถึง
ข้อความ การอ้างถึงหน่วยนามพบการใช้ บุรุษสรรพนาม คำเรียกขาน คำบ่งชี้ สัญลักษณ์ การอ้างถึงอนุ
พจน์หรือประโยคพบการใช้ บุรุษสรรพนาม คำบ่งชี้ คำแสดงการตอบรับและสัญลักษณ์ การอ้างถึง
ข้อความ พบเพียงการใช้คำบ่งชี้เท่านั้น การใช้หน่วยเชื่อมพบหน่วยเชื่อมถึง 15 หน่วยเชื่อม และยังพบ
การใช้สัญลักษณ์ในหน่วยเชื่อมด้วย ส่วนการซ้ำพบการซ้ำรูป การซ้ำความและการซ้ำโครงสร้าง โดย
พบการซ้ำรูปมากที่สุด

CHARACTER OF LANGUAGE IN PRIVATE CHAT ROOM

AN ABSTRACT

BY

THINNAWAT SROIKUDROA

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Art degree in Thai
at Srinakharinwirot University

March 2006

Thinnawat Soikudruea. (2006). The Character of the Language in Private Chatroom.

Master Thesis. M.A. (Thai). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot

University. Advosors Committee : Ms.Wiroonrat Chanaingoon,

Assistant Professor. Wirat Wongpinanwattana.

This study aimed at investigating the characteristics of the language used in a private Chatting program, MSN messenger Version 7.0. The data on which the analysis was Based were from chatters who were university students.

The study showed that three patterns of the opening of the conversation were applied in The private chatting program; they were greetings such as saying, "sa-was-dee", sound Imitating, calling the name of the other chatters and adopting emoticons; interrogatives, Which occurred alone and occurred with addressing words; and affirmative sentences. Moreover, three patterns of the closing of the conversation were found. They were, for Example, closing the conversation only one single time, more than one and ending the conversation without any closing words or expressions.

The display names were mostly found in the form of interrogatives and affirmative Sentences and interrogatives were mainly used. Furthermore, in changing topics, Signals, such as, addressing terms, employing slanting lines and spacing, were Sometimes used before the interrogatives and affirmative sentences. However, chatters Applied interrogatives and affirmative sentences in changing topic without any signals.

To refer to the relations between words and phrases; nouns, relative pronouns or Clauses and text references were commonly used. Pronouns, addressing terms, demonstratives and omitting were found in noun references, while, in referring to clauses or sentences; pronouns, demonstratives, answering words and omitting were found. Only demonstratives were, yet , found in text references. Besides, fifteen connectors were employed and omitting was sometimes applied as a connector. In addition, reduplicating letters, contents and structures were found and reduplicating letters were mostly used.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

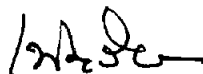
ของ

นายทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

วันที่ 3 เดือน มี.ค. พ.ศ. 2549

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน

(อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ โฉนจั่น)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์กันันทวัฒนา)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความสามารถทำให้คำแนะนำและกำลังใจจากอาจารย์ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจั่น ที่เป็นยิ่งกว่าอาจารย์ที่ให้ความรู้และความเอ็นดู เปรียบดังมารดา ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง จะขอรำลึกถึงพระคุณของอาจารย์ไว้ในใจเสมอไป

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เป็นอย่างสูง ที่คอยอบรมสั่งสอน ช่วยเหลือเมื่อยามที่ศิษย์ท้อและมีปัญหา ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่สละเวลา และคอยดูแลแก้ไขตลอด มา

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์อัคราบุญทิพย์และรองศาสตราจารย์ศกาศรี เย็นบุตร เป็น อย่างสูง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำในการแก้ไขงานวิจัย จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งยิ่ง

ขอขอบพระคุณอาจารย์วินิตา หอมเสมอและนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวก ในการเก็บข้อมูลในการวิจัย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้แก่ผู้วิจัยมีความรู้ความเข้าใจและความรักทางด้านภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น

ขอขอบคุณคุณเกรียงไกรสมใจ พี่เก่งผู้เป็นพี่และเพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือ ขอบคุณพี่นันทิ- ยาและครอบครัว พี่ตั๋ย ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ ที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ ขอบคุณลูกศิษย์ทุกคนที่คอย ให้กำลังใจ

ขอขอบคุณพ่อพัฒนสิทธิ สร้อยกุดเรือ และคุณแม่มั่น สร้อยกุดเรือ ผู้ที่คอยให้กำลังใจ และ เห็นคุณค่าของการศึกษา จึงมอบมรดกทางปัญญาอันล้ำค่าให้แก่บุตรคนนี้ ขอบคุณพี่ ๆ ทั้งสาม ที่ คอยให้กำลังใจ จนผู้วิจัยประสบความสำเร็จ คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอ มอบแด่บิดามารดา ที่เลี้ยงดู สั่งสอนและส่งเสริมทางการศึกษาเสมอมา

ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
② ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
เครื่องหมายที่ใช้ในการวิจัย.....	6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนา.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา.....	15
③ 3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	20
4. ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว.....	28
ลักษณะภาษาในการเปิดสนทนา.....	28
ลักษณะภาษาในการปิดสนทนา.....	36
ลักษณะภาษาที่แสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง.....	57
ลักษณะภาษาแสดงหัวเรื่อง.....	57
ลักษณะภาษาแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่อง.....	59
การใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง.....	60
การไม่ใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง.....	61
การอ้างถึง.....	63
การอ้างถึงหน่วยนาม.....	63
การอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค.....	70

20
* อนุมัติ 24

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การอ้างถึงข้อความ.....	73
การใช้หน่วยเชื่อม.....	75
การซ้ำ.....	88
การซ้ำรูป.....	89
การซ้ำความ.....	96
การซ้ำโครงสร้าง.....	99
④ ⑤ 5. สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	104
บรรณานุกรม.....	113
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	164

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 กลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ระดับอุดมศึกษา.....	24
2 ร้อยละของโปรแกรมการสนทนาที่มีผู้ใช้มากที่สุด.....	25
3 ลักษณะการสะกดคำในห้องสนทนาแบบส่วนตัว.....	144

บทที่ 1

บทนำ

/A. เจิ่นเลก

๐ ภูมิหลัง

✓ การสื่อสารในโลกปัจจุบันมีความหลากหลาย ไม่ได้จำกัดแค่การพบปะสนทนาที่เห็นหน้ากัน หรือการเขียนจดหมายเท่านั้น แต่ยังมีการสื่อสารที่มีสื่อที่ทันสมัยเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารทางโทรศัพท์ และการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ซึ่งมีบทบาทต่อการสื่อสารในโลกปัจจุบันเป็นอย่างมาก คอมพิวเตอร์หลายล้านเครื่องจากทั่วโลกสามารถเชื่อมต่อกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกันโดยผ่านระบบเครือข่าย (Net work) อินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งเป็นเครือข่ายหนึ่งที่มีขนาดใหญ่และมีผู้นิยมใช้ ช่วยให้ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกสามารถสื่อสารกันได้ง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น

✓ การสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์เป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารในปัจจุบันที่มีความสะดวกและประหยัดค่าใช้จ่าย โดยที่ผู้สนทนาสามารถพิมพ์ข้อความทางแป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของผู้ให้บริการ ทวีศักดิ์ กอนันท์กุล (2540: 8) ได้ให้ความหมายของการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ว่า เป็นการใช้ระบบการสื่อสารร่วมกันระหว่างสองคนขึ้นไป โดยผู้เข้าร่วมสนทนาสามารถป้อนข้อความผ่านแป้นพิมพ์ เพื่อให้ไปปรากฏบนจอภาพของทุกๆ คนคล้ายกับห้องสนทนา ถ้าหากผู้ใดพูดผู้อื่นก็จะได้ยินพร้อมๆ กัน ในกรณีที่เป็นการสนทนาระหว่างบุคคลสองคนเรียกว่า chat หรือ Instant messaging ในกรณีที่สนทนากันหลายคนเรียกว่า chat room สอดคล้องกับงานวิจัยของชัชวดี ศรีสัมพ์ (2544 : 79) ซึ่งได้แบ่งประเภทการพูดคุยในห้องสนทนาเป็นสองประเภท ประเภทแรกกลุ่มสนทนาสามารถสนทนาหรือคุยกันได้ครั้งละหลายคนโดยเลือกสนทนากับใครก็ได้ไม่จำกัด เหมือนกับการนั่งคุยกันอยู่ในห้องกับคนจำนวนมาก อีกประเภทเป็นการสนทนาแบบสองคน มีลักษณะเป็นการสนทนาส่วนตัวผ่านโปรแกรมการสนทนาต่างๆ ซึ่งการสนทนาประเภทนี้ไม่มีบุคคลอื่นขัดจังหวะการสื่อสาร

✓ จึงอาจกล่าวได้ว่าการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์เป็นการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งมีลักษณะเหมือนการพูดคุยหรือการสนทนาโดยใช้การพิมพ์บนแป้นพิมพ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ ที่ต่อเชื่อมเข้าระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ลักษณะการสนทนามีอยู่ด้วยกันสองประเภทคือ การสนทนาแบบส่วนตัวสองต่อสองและการสนทนาแบบส่วนรวม¹

งานวิจัยทางด้านภาษาในการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ในอดีตส่วนมากเป็นการศึกษาและวิจัยในห้องสนทนาแบบส่วนรวม เช่น ญาณานุช เตมียะสีลปิน (2546) ศึกษาภาษาที่ใช้ในห้องสนทนา

¹ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า ห้องสนทนาแบบส่วนตัว สำหรับการสนทนาที่เป็นการพูดคุยกันแบบสองต่อสอง มีลักษณะเป็นส่วนตัว

ห้องสนทนาแบบส่วนรวม คือห้องสนทนาที่มีผู้สนทนามากกว่าสองคนสนทนาในห้องเดียวกัน

โดยยูดานำข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยมาจากห้องสนทนาของ www.pantip.com. ห้องสนทนาในเว็บไซด์ดังกล่าวเป็นห้องสนทนาแบบส่วนรวม ศิริพร ปัญญาเมธิกุล(2546) ได้เก็บข้อมูลจากห้องสนทนาแบบส่วนรวมในเว็บไซด์ pantip.com และสุนิสา ทดลา(2542) ศึกษารูปแบบการสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต งานวิจัยนี้สุนิสาได้นำข้อมูลมาจากห้องสนทนาในเว็บไซด์จำนวน3เว็บได้แก่ www.pantip.com, www.hunsa.com, www.sanook.com. ซึ่งเป็นห้องสนทนาแบบส่วนรวม นอกจากนี้สุนิสายังนำข้อมูลจากโปรแกรมสนทนาคือ Pirch98 ซึ่งเป็นห้องสนทนาแบบส่วนตัว และ ชัชวดี ศรีลัมพ์ (2544) ศึกษาการใช้ภาษาในห้องสนทนาไทย โดยเก็บข้อมูลจากการสนทนาในเว็บไซด์ pantip.com ที่ห้องสนทนาชื่อ “ห้องมหาลัย”,ห้องม.ปลาย, “ห้องคุณหนูนอนดึก” ซึ่งเป็นห้องสนทนาแบบส่วนรวม และทางเว็บไซด์ของ thaimail.com ที่ห้องสนทนาชื่อ “ธรรมศาสตร์น่ารัก”, “CU-TU” ซึ่งเป็นการสนทนาผ่านโปรแกรม ICQ และ Pirch ซึ่งเป็นห้องสนทนาแบบส่วนตัว งานวิจัยดังกล่าวไม่ได้แยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างการสนทนาของห้องสนทนาทั้งสองแบบ

ชัชวดี ศรีลัมพ์(2544) ได้ศึกษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวและแบบส่วนรวม พบว่าเป็นห้องสนทนาที่ผู้สนทนาไม่รู้จักกันมาก่อน และจากการศึกษาของสุนิสา ทดลา(2542) กล่าวว่าเรื่องที่พูดคุยกันในห้องสนทนาแบบส่วนรวม ผู้สนทนาไม่รู้จักกันมาก่อน เรื่องที่พูดคุยกัน 50 % เป็นการทักทาย และ 20 % เป็นการถามข้อมูลส่วนตัวเช่น ชื่อ ที่อยู่ ที่ทำงานเป็นต้น ประกอบกับข้อกำหนดกฎของห้องสนทนาซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่สาธารณะ (Public Area) จึงมีกฎและมารยาทในการพูดคุย การใช้คำที่เหมาะสมจึงมีมากกว่า การใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนรวมจึงต่างจากการสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวผ่านโปรแกรม MSN messenger ซึ่งเป็นการสนทนาของบุคคลที่คุ้นเคยกันมาก่อน การใช้ภาษาจึงมีความเป็นส่วนตัวมากกว่า มีความสมจริงในการสนทนา เพราะเรื่องที่สนทนาเป็นเรื่องทั่วไปที่คุยกันเป็นปกติ ตัวอย่างการสนทนายระหว่างAEKACHAI กับ Hu-ray I'm take vacation ในโปรแกรม MSN messenger

AEKACHAI says:

Hu-ray I'm take vacation says:

ฮาว ฮา ยู

Hu-ray I'm take vacation says:

แอม ควายยยยยยย

AEKACHAI says:

ควายยย

Hu-ray I'm take vacation says:

เข้าเที่ยงอีกแล้ววะ ยืมมาเขียนะมึง

AEKACHAI says:

I am angel

Hu-ray I'm take vacation says:

ชมว่าเป็นกระป๋องอีกและ

จากการสนทนาดังกล่าว การทักทายระหว่าง AEKACHAI กับ Hu-ray I'm take vacation มีไม่มาก เป็นการใช้รูปสัญลักษณ์หน้ายิ้ม 😊 เป็นการทักทาย คล้ายกับการสนทนาที่เห็นหน้ากันและเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา Hu-ray I'm take vacation เปิดเรื่องและขึ้นหัวเรื่องเป็นประโยคบอกเล่าว่าวันนี้ (ตน) เข้า (ทำงาน) เที่ยง พร้อมกับกล่าวทักว่าวันนี้ยิ้มมา เป็นการเชื่อมโยงความจากอวัจนภาษาที่ AEKACHAI ทักทายครั้งแรก จากการเปิดเรื่องสนทนาดังกล่าวผู้สนทนาทั้งคู่รู้จักกันอยู่แล้ว ขั้นตอนการทักทายสั้นและเข้าสู่การเปิดหัวเรื่องทันที บางครั้งการสื่อสารเป็นการสื่อสารทางอวัจนภาษาผ่านทางสัญลักษณ์คล้ายกับการสนทนาที่เห็นหน้ากันจริงในชีวิตประจำวัน เป็นการผสมผสานระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ผู้สนทนาใช้วิธีการสื่อความด้วยการพิมพ์ข้อความและสัญลักษณ์ เพื่อให้การสนทนาเหมือนการพูดคุย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นลักษณะการเชื่อมโยงความที่ปรากฏอยู่ในข้อความในการสนทนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Hu-ray I'm take vacation says:

สุดสวย

Hu-ray I'm take vacation says:

เคยเล่นเกมส่ ซิมมัย

Hu-ray I'm take vacation says:

The sim2 นะ

Hu-ray I'm take vacation says:

อยากเล่นมั่วๆๆๆ

AEKACHAI saya:

เล่นไม่เป็นคะ แก่แล้ว

AEKACHAI saya:

เล่นเป็น มั่วก้านกล้วย

Hu-ray I'm take vacation says:

อหๆๆๆเรื่องซี่เนี่ยถนัดชะ

คำพิเคราะห์

จากบทสนทนา จะเห็นได้ว่าคู่สนทนาใช้ข้อความที่สั้น มีรูปแบบการใช้ภาษาที่ละประธาน และกรรม การซ้ำ ซึ่งเป็นลักษณะของการเชื่อมโยงความ เช่น

.....(1) สุดสวย¹

(2) 01 เคยเล่นเกมส ซิมมัย²

(3) The sim2 นะ

(4) 03 อยากเล่น 02 ม้ากๆกๆ

(5) 01 เล่น 02 ไม่เป็นคะ แก่แล้ว

(6) 01 เล่นเป็น 01 ม้าก้านกล้วย

ประโยคที่ (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) มีการแสดงความสัมพันธ์ในประโยค โดยมีการเชื่อมโยงความดังนี้

01 ในประโยค (2) (5) (6) เป็นรูปภาษาแสดงการละ นามวลีคือ “สุดสวย” ในประโยค (1)

02 ในประโยค (4) และ (5) เป็นรูปภาษาแสดงการละนามวลีคือ “เกมสซิม” ในประโยค(2)

03 ในประโยค (4) เป็นรูปภาษาแสดงการละนามวลี คือตัวผู้พูด

ในประโยคที่ (6) 01 มีการละ คำเชื่อม “แต่” ที่แสดงเหตุผลว่า ในประโยคที่ (5)

✓ จากตัวอย่างของการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวในโปรแกรม MSN messenger ทำให้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาที่มีลักษณะที่สั้นกระชับและไม่เป็นแบบแผนที่แน่นอน ทั้งยังเป็นการใช้ภาษาที่แสดงความคุ้นเคยของผู้สนทนาที่รู้จักกันคืออยู่แล้ว การสื่อสารด้วยภาษาดังกล่าวมีความน่าสนใจ ว่าคู่สนทนาสามารถสื่อสารกันได้อย่างไร โดยการพิมพ์ข้อความด้วยตัวหนังสือที่มีลักษณะต่างๆ รวมถึงการใช้สัญลักษณ์ทำให้คู่สนทนาสื่อสารกันได้ วิทวัส เกื่อนทอ(2543) กล่าวถึงการใช้ภาษาในห้องสนทนาในเครือข่ายไออาร์ซี พบลักษณะการใช้คำและการสะกดที่ต่างจากใช้ภาษาทั่วไป รวมถึงระดับภาษาที่มีความหลากหลาย และการสื่อความหมายที่ปรับให้เข้ากับสภาพของสื่อคือ การใช้ข้อความที่สั้นกระชับ การสร้างข้อความให้น่าสนใจและการใช้สัญลักษณ์รูป

งานวิจัยที่ผ่านมาทางด้านภาษาในห้องสนทนาคอมพิวเตอร์มีน้อยมาก ส่วนมากเกือบทั้งหมดศึกษาภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนรวม แต่ผู้วิจัยเลือกศึกษาภาษาในการสนทนาในโปรแกรม MSN messenger ซึ่งเป็นโปรแกรมการสนทนาแบบส่วนตัว เพราะโปรแกรมการสนทนาดังกล่าวมีลักษณะการใช้ภาษาซึ่งแตกต่างจากการใช้ภาษาในการสนทนาในห้องสนทนาส่วนรวมอื่น จะทำให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อ รวมถึงทำให้เข้าใจรูปแบบ วิธี ลักษณะการสื่อสารระหว่างบุคคลโดยเฉพาะการสื่อสารในวัยรุ่น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อให้ทราบลักษณะภาษาไทยในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

ความสำคัญของการวิจัย

ในการศึกษครั้งนี้ทำให้เห็นลักษณะภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว ซึ่งชี้ให้เห็นสภาพของการใช้ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในปัจจุบัน ของคนกลุ่มหนึ่งอันจะทำให้เข้าใจลักษณะและรูปแบบการสื่อสารรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสมัย นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาในคอมพิวเตอร์ในรูปแบบอื่นอีกต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกโปรแกรมการสนทนาแบบส่วนตัวของ MSN messenger
2. บทสนทนาจากกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา โดยเลือกนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นตัวแทนกลุ่มในการเก็บข้อมูล
3. บทสนทนาที่ใช้ในการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 50 บท บทสนทนาที่นำมาศึกษาเก็บข้อมูลในช่วงวันที่ 27มิถุนายน-4 กรกฎาคม พ.ศ.2548
4. ศึกษาลักษณะภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว ในส่วนที่เป็นข้อความและสัญลักษณ์เท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. บทสนทนาที่นำมาวิเคราะห์ไม่เจาะจงเพศของผู้สนทนา เนื่องจากการสนทนาเกิดขึ้นจากการสื่อสารระหว่างคนสองคนที่สลับหน้าที่เป็นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นเพศจึงถือว่าไม่ใช่ตัวแปรในการวิเคราะห์ เพราะบทสนทนาทั้ง 50 บท อาจเป็นบทสนทนาที่เกิดจากบุคคลเพศเดียวกันหรือต่างเพศกันก็ได้
2. ข้อความที่ยกตัวอย่างประกอบในการวิเคราะห์เป็นการเขียนสะกดคำตามที่ปรากฏจริงในบทสนทนา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะภาษา หมายถึงรูปแบบของภาษาไทยที่ใช้ได้ตอบกัน ซึ่งประกอบด้วย การเริ่มต้นและการลงท้าย การแสดงหัวเรื่องและการแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่อง การอ้างถึง การใช้หน่วยเชื่อมและการซ้ำ ที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

✓ห้องสนทนาแบบส่วนตัว หมายถึงห้องที่ใช้ในการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยมีผู้สื่อสารและผู้รับสารพูดคุยกันด้วยการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกันเพียงสองคน มีความเป็นส่วนตัวในการพูดคุย ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์สามารถเข้าใช้บริการได้สองแบบ คือใช้โปรแกรมการสนทนาโดยตรงแล้วเชื่อมต่อระบบเครือข่าย หรือใช้ห้องสนทนาที่อยู่ในเว็บไซต์

เครื่องหมายที่ใช้ในการวิจัย

- 1). เครื่องหมายจุดไข่ปลา เมื่อปรากฏหน้าข้อความใด
หมายถึงก่อนหน้าข้อความนั้นมีข้อความนำมาก่อน
- 2). ๐ เครื่องหมายแสดงการไม่ปรากฏหน่วยทางภาษา
- 3). _____ เครื่องหมายขีดเส้นใต้เดี่ยวแสดงรูปเดิมของหน่วยภาษาที่จะ
มีกลไกการเชื่อมโยงความแสดงการเชื่อมโยงถึง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนาแบบส่วนตัว

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนา

เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับห้องสนทนา ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความหมาย, ประเภทของห้องสนทนา และลักษณะของห้องสนทนาตามลำดับดังต่อไปนี้

✓ 1.1.1 ความหมายและประเภทของห้องสนทนา

ได้มีผู้ให้ความหมายของห้องสนทนาและประเภทของห้องสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ไว้หลายท่านด้วยกัน เช่น วาสนา สุขกระสานติ (2540) กล่าวถึงการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ว่า เป็นบริการที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถโต้ตอบกับผู้ใช้คนอื่นๆ ที่ใช้โปรแกรมการสนทนาต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตในเวลาเดียวกัน โดยการพิมพ์ข้อความผ่านทางแป้นพิมพ์ เสมือนกับการคุยกันปกติ แต่จะเป็นการคุยผ่านคอมพิวเตอร์โดยไม่ต้องจ่ายค่าโทรศัพท์ทางไกล การพูดคุยแบบออนไลน์นี้สามารถใช้โปรแกรม talk สำหรับการคุยกันเพียงสองคน หรือหากต้องการคุยกันเป็นกลุ่มหลายคน ก็สามารถโปรแกรม chat หรือ ไออาร์ซีได้

✓ นอกจากนี้ ทวีศักดิ์ กอนันท์กุล(2540) ยังได้ให้ความหมายของการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ว่า เป็นการใช้ระบบการสื่อสารร่วมกันระหว่างสองคนขึ้นไป โดยผู้เข้าร่วมสนทนาสามารถป้อนข้อความผ่านแป้นพิมพ์ เพื่อให้ไปปรากฏบนจอภาพของทุกๆ คนคล้ายกับห้องสนทนา ซึ่งถ้าหากผู้ใดพูดผู้อื่นก็จะได้ยินพร้อมๆ กัน ในกรณีที่เป็นสนทนาเฉพาะบุคคลสองคนเรียกว่า chat หรือ Instant messaging ในกรณีที่สนทนากันหลายคนเรียกว่า chat room ชัชวดี ศรีลัมพ์ (2544) กล่าวว่า ห้องสนทนา(chat room) มีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือสนทนาสามารถสนทนาหรือคุยกันได้ครั้งละหลายคนโดยเลือกสนทนากับใครก็ได้ไม่จำกัด เหมือนการนั่งพูดคุยกันอยู่ในห้องกับคนจำนวนมาก ประเภทที่สอง เป็นการสนทนาแบบสองคน มีลักษณะเป็นส่วนตัว ไม่มีบุคคลอื่นจัดจังหวะการสนทนา เช่นเดียวกับ ทวีศักดิ์ กอนันท์กุล (2547) กล่าวว่า ถ้าการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์เป็นการสนทนาเฉพาะบุคคลสองคน จะเรียกว่า Chat หรือ Instant massaging ส่วนกรณีที่สนทนากันหลายคนจะเรียกว่า chat room

1.1.2 ลักษณะของห้องสนทนา

✓ ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ทั้งแบบส่วนตัวและการสนทนาแบบส่วนรวมสามารถเข้าห้องสนทนาได้สองช่องทางด้วยกันคือการเข้าสนทนาผ่านโปรแกรมการสนทนาโดยเฉพาะเช่น MSN messenger, Yahoo, ICQ, Pirch เป็นต้น ผู้ใช้จะต้องติดตั้งหรือมีโปรแกรมดังกล่าวไว้ที่เครื่องก่อนจึงจะสามารถใช้โปรแกรมการสนทนาได้ ช่องทางที่สองเป็นโปรแกรมการสนทนาที่อยู่ในเว็บไซต์ทั่วไป เช่น www.pantip.com, www.sanook.com, www.hunsa.com, เป็นต้น เว็บไซต์ดังกล่าวจะเปิดห้องสนทนาต่างๆ ในตัวเว็บไซต์เองหรือจะเรียกได้ว่า “แชทในเว็บ” ซึ่งหมายถึงห้องสนทนาที่อยู่ในเว็บไซต์

✓ MSN messenger เป็นโปรแกรมการสนทนาประเภท Instant messaging หรือการสนทนาแบบส่วนตัวของค่ายไมโครซอฟต์ ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสารกันผ่านการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกันไปมาผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์ การนำอีเมลที่แจกให้ฟรีทั่วโลกมาเป็นตัวที่ใช้ล็อกอินเข้าระบบทำให้ผู้ใช้งานอีเมลของ HOTMAIL.COM สามารถใช้โปรแกรม MSN messenger ได้ เป็นผลให้จำนวนผู้ใช้งานเพิ่มขึ้นพร้อมกับฟรีอีเมลของ HOTMAIL.COM ไมโครซอฟต์ได้ใส่โปรแกรมนี้มาพร้อมกับโปรแกรม Internet Explorer และ Outlook Express เวอร์ชัน 5.0 ขึ้นไป ทำให้เมื่อผู้ใช้งานเปิด Browser Internet Explorer หรือโปรแกรม Outlook โปรแกรม MSN messenger ก็จะปรากฏขึ้นมาเพื่อรอให้ผู้ใช้งานเข้าระบบล็อกอินทันที (ชัยยุทธ์ ลิ้มลาวัลย์. 2546)

✓ ด้วยการใช้งานและการเข้าสู่ระบบที่ง่าย ประกอบกับฟังก์ชันต่างๆ ของโปรแกรมมีลูกเล่นและบริการเสริมที่หลากหลายทำให้โปรแกรม MSN messenger เป็นที่นิยมของผู้ใช้ ผู้ใช้บริการท่านหนึ่งได้ให้เหตุผลของการเลือกใช้โปรแกรกดังกล่าวไว้ว่า

✓ “เป็นโปรแกรมที่มีลูกเล่นเยอะ เราสามารถที่จะเลือกหรือปฏิเสธการพูดคุยกับใครก็ได้ เพราะระบบจะทำการแจ้งเตือนเราก่อนทุกครั้งเมื่อมีผู้ขอที่จะเข้ามาคุยกับเรา” (ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. สัมภาษณ์. 2548)

✓ จากการสำรวจด้วยแบบสอบถามทำให้ทราบว่าผู้ใช้โปรแกรมนี้ส่วนมากใช้สนทนากับเพื่อนที่รู้จักกันเป็นส่วนตัวอยู่แล้ว มากกว่าที่จะค้นหา (Search) หาผู้สนทนาด้วยใหม่ แม้ว่าความสามารถของโปรแกรมจะเอื้อให้ผู้ใช้งานค้นหาผู้สนทนาหน้าใหม่ด้วยก็ตาม ผู้ใช้โปรแกรกดังกล่าวได้บอกถึงกลุ่มคนที่สนทนาด้วยว่า

✓ “จะ Search หาเพื่อนคุยอยู่บ้างแต่เพื่อนพวกนี้จะคุยกันแค่ครั้งหรือสองครั้ง เพื่อนที่คุยกันเป็นประจำส่วนมากจะเป็นเพื่อนกันอยู่แล้ว อาจจะเคยเรียนที่เดียวกันมาก่อนคือที่แน่ๆ รู้จักกันมาก่อน” (ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. สัมภาษณ์. 2548)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์ของห้องสนทนาเป็นสองประเภท ประเภทแรกคือ ห้องสนทนาแบบส่วนตัว (Instant messaging) ซึ่งเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคนเท่านั้น และมีลักษณะเป็นการส่วนตัว อีกประเภทเป็นห้องสนทนาแบบส่วนรวม (Chat room) เป็นห้องสนทนาที่เกิดจากบุคคลหลายคนสนทนากันในห้องเดียวกันและใช้พื้นที่ห้องหรือหน้าต่างเดียวกันในการสนทนา เหมือนคนหลายคนพูดคุยกันในห้องเดียวกัน มีข้อความแทรกในระหว่างสนทนาได้

✓ ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้เกิดภาษาแบบใหม่ที่มีความผสมผสานระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน เป็นการสื่อสารที่เป็น การพูดโดยการเขียนหมายความว่าผู้สนทนาพยายามสื่อสารในลักษณะการโต้ตอบกันในเวลาเดียวกัน (Synchronistic) คล้ายการพูดคุยแต่ไม่เห็นหน้า โดยการพิมพ์ข้อความผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์

✓ คริสตัล (David Crystal, 2001) กล่าวว่า การสื่อสารในห้องสนทนาเป็นการสื่อสารแบบทันทีทันใด ทำให้ผู้สนทนามีข้อจำกัดในการพิมพ์ข้อความและอ่านข้อความในเวลาเดียวกัน เพื่อการประหยัดเวลาจึงทำให้เกิดข้อความที่สั้น ข้อความส่วนใหญ่เป็นประโยคความเดียวหรือเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ผู้สนทนาพยายามจะใช้คำย่อ คำที่ใช้ส่วนมากเป็นคำหนึ่งพยางค์ นอกจากนี้ยังมีการใช้สัญลักษณ์ที่แสดงอารมณ์

✓ กิตติ กันภัย (2543) กล่าวว่าคอมพิวเตอร์เป็นช่องทางการสื่อสารด้วยวจนภาษาที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารด้วยการพิมพ์ผ่านแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ จะใช้จำนวนประโยคและจำนวนคำเพื่อสื่อความหมายน้อยกว่าการสื่อสารแบบการพูดหรือใช้เสียง ในบริบทการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ผู้สื่อสารจะตัดประโยคที่ยืดยาวออก บางครั้งอาจเหลือประโยคที่ไม่สมบูรณ์แต่ได้ความหมายตามต้องการ ถ้อยคำมักถูกตัดทอน แปลงให้เป็นคอมพิวเตอร์สแลง เพื่อลดปริมาณการใช้ถ้อยคำ และทำให้แลกเปลี่ยนข่าวสารได้รวดเร็ว

บทความเรื่อง การใช้ภาษาใน “ห้องสนทนา” ของชัชวดี ศรีลัมภ์ (2544) ศึกษาลักษณะภาษาในห้องสนทนา(Chat room) ทางอินเทอร์เน็ต โดยเก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ pantip.com ในห้องสนทนาชื่อ “ห้องมหา’ลัย” “ห้องบ.ปลาย” “ห้องคุณหนูนอนดึก” และทางเว็บไซต์ thaimail.com ที่ห้องสนทนา “ธรรมศาสตร์น่ารัก” “Cu_tu” ซึ่งเป็นการสนทนาผ่านทางโปรแกรม ICQ และ Pirch พบว่ามีลักษณะการใช้ภาษาดังต่อไปนี้

1. การเปิดและการปิดการสนทนา (Opening and Closing sequences)

1.1 การเปิดบทสนทนา พบการเปิดบทสนทนาดังนี้

- 1.1.1 การทักทาย การเปิดการสนทนาด้วยคำว่า “สวัสดี” เหมือนภาษาพูด แต่การพิมพ์ข้อมูลเลียนแบบการออกเสียงจริง ตัวอย่างเช่น

คนที่1 หัวดีค๊ะ

คนที่2 ดีกับ

1.1.2 การเรียกขาน เป็นการใช้ภาษาในการเปิดการสนทนาในกรณีที่คู่สนทนาต่างก็รู้จักกันและกันแล้ว

คนที่1 พี่ปอมๆๆๆๆๆๆ -การเรียกขาน

คนที่2 เออ ใช่แล้ว -การตอบรับ

1.2 การปิดการสนทนา (Closing sequences) มีลักษณะของการปิดการสนทนาเหมือนกับการสนทนาจริง กล่าวคือ ประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วนคือ ส่วนก่อนปิดการสนทนา (pre-closing) และส่วนการปิดการสนทนา (closing) ตัวอย่าง

คนที่1 เพ่ ปอม เค้าไปก่อนนะตัวเอง -ส่วนก่อนปิดการสนทนา

คนที่1 เพื่อนมาตามแล้ว -ส่วนก่อนปิดการสนทนา

คนที่1 บายนะคะ -ส่วนปิดการสนทนา

คนที่2 จ้า -ส่วนปิดการสนทนา

2. การใช้ส่วนค้นคำพูด มีการใช้ส่วนค้นคำพูด มีการใช้ส่วนค้นคำพูดต่างๆ เช่น ง่า/งะ, อืม , อือ, อืมอืม, อ้อ, อ่า, อะนะ/อานะ, เอ, เเค่, อ้อ, ก้อ/ก็, ก็เนี่ยะ, เนี่ย

3. การเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา ลักษณะทางภาษาที่ใช้แสดงการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนาในห้องสนทนาได้แก่ การเปลี่ยนหัวข้อด้วยการใช้ประโยคคำถาม การเล่าความด้วยประโยคบอกเล่า การใช้คำหรือเครื่องหมายแสดงอารมณ์ความรู้สึก เพื่อให้อีกฝ่ายสนใจและการนำบทกวีเพลง หรือบทสนทนามาสร้างเป็นหัวข้อใหม่ในการสนทนา

4. การแสดงความรู้สึกในการสนทนา เนื่องจากกฎเรื่องความสุภาพในแต่ละเว็บไซต์ ทำให้คู่สนทนาในห้องสนทนาต้องใช้ภาษาที่สุภาพ เมื่อต้องการเลียงคำต้องห้ามที่ถือว่าไม่สุภาพ โดยมีวิธีการเลียงต่างๆ ดังนี้

4.1 เปลี่ยนการสะกดคำ เช่น

แ่ง แทน แม่มึง

สาด แทน สัตว์

4.2 การละ ผู้สนทนาจะเลียงถ้อยคำที่ไม่สุภาพ โดยการละและไม่พิมพ์คำนั้นลงไป แต่ใช้เครื่องหมาย...หรือ__ แทนเช่น

.....จะเกิด ชิง....เกิด

5. การแสดงอารมณ์ความรู้สึก

5.2 การใช้สัญลักษณ์อารมณ์ (Emoticons)

5.3 การพิมพ์แบบพิเศษ เป็นการแสดงปริมาณทั้งทางด้านอารมณ์และความรู้สึกของผู้สนทนา การพิมพ์แบบพิเศษมี 3 ลักษณะดังนี้

- การพิมพ์ซ้ำ

- การพิมพ์คำแบบเลียนเสียงพูดไม่ชัด
- การเว้นระยะห่างของตัวอักษร เพื่อเน้นว่าเป็นเรื่องสำคัญ

6. การใช้อักษรย่อ เกิดจากการย่อคำหรือวลีโดยยังคงความหมายของคำที่ย่อมา เนื่องจาก การสนทนาในห้องสนทนาต้องการความเร็วในการพิมพ์ข้อความ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนา

ได้มีผู้ศึกษาภาษาในห้องสนทนาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษไว้หลายท่านด้วยกันดังนี้

เวอร์รี่ (Chistopher Werry, 1996) กล่าวถึงการสื่อสารในห้องสนทนาว่าเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน มีลักษณะเหมือนการสนทนาสื่อสารด้วยการพิมพ์ทางแป้นพิมพ์ของข้อความ และข้อจำกัดของเวลาทำให้เกิดลักษณะทางภาษาเป็น 4 ลักษณะคือ

1. การเรียกชื่อ (addressivity) เพื่อเป็นการแสดงความต่อเนื่องและไม่สับสนกับผู้สนทนาด้วย และการเรียกชื่อนี้ยังเป็นการมอบผลัดการเปลี่ยนผู้สนทนาด้วย

2. การใช้คำย่อ (abbreviation) เกิดจากข้อจำกัดในเรื่องของเวลาและการเร่งรีบในการพิมพ์ เนื่องจากการสนทนาเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว มีผู้ร่วมสนทนาเป็นจำนวนมาก ผู้สนทนาไม่มีเวลาคิด จำเป็นต้องได้ตอบอย่างรวดเร็วด้วย จึงเป็นปัจจัยทำให้เกิดการย่อ เพื่อให้สามารถได้ตอบได้ทันท่วงที เช่น

BBL ย่อมาจาก Be Back Later

Cu ย่อมาจาก See you

3. การใช้วจนภาษาและสัญลักษณ์แทนเสียง เพื่อให้ผู้สนทนาแสดงการสื่อสารด้วยน้ำเสียง ระดับเสียง เช่นการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่เพื่อต้องการเน้น หรือการใส่เครื่องหมาย อัสเจอร์รี่ การใช้เครื่องหมายแอสกี (ASCII Art) เป็นการนำตัวอักษร เครื่องหมายต่างๆ ประกอบกันเพื่อใช้สื่ออารมณ์ เช่น

:-x หมายถึง การไม่พูด

:-) หมายถึง การยิ้ม อารมณ์ดี

4. การแสดงท่าทาง เนื่องจากการสนทนาไม่สามารถแสดงท่าทางได้ เพราะผู้สนทนาไม่ได้อยู่ในสถานที่เดียวกันไม่เห็นหน้ากัน จึงเกิดคำที่สื่อถึงการแสดงออกทางท่าทาง เช่น hugs, kisses เป็นต้น

✓ วิทวัส เกื่อนทอ (2543) กล่าวถึงการใช้ภาษาในการสื่อสารที่ปรากฏในการสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี ไว้ดังนี้

1. คำและการสะกดคำ พบคำและการสะกดคำดังต่อไปนี้

1.1 คำและการสนทนาที่ถูกต้องเป็นสามัญ เป็นคำและการสะกดที่ถูกต้องตามหลักภาษา

- 1.2 การใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษ แต่สะกดให้เป็นเสียงภาษาไทย
- 1.3 การใช้อักษรภาษาไทยแต่สะกดให้เกิดความหมายในภาษาอังกฤษ
- 1.4 การใช้คำและการสะกดที่เลียนเสียงพูด
- 1.5 การใช้คำและการสะกดที่เสียงในการอ่านเหมือนการออกเสียงของเด็ก
- 1.6 การใช้คำหรือการสะกดที่สื่อให้เห็นถึงการตะโกนหรือการทอดเสียง
- 1.7 การใช้คำและการสะกดที่ให้เสียงในการอ่านเหมือนการออกเสียงของคนจีน
- 1.8 การสะกดคำโดยใช้อักษรใกล้เคียงแทนอักษรที่ถูกต้อง หรือเว้นว่างตัวอักษรบางตัวในการสะกดคำหยาบ
- 1.9 การสะกดคำผิดพลาด
- 1.10 คำและการสะกดที่พิมพ์ผิดพลาด

2. ระดับภาษา

ระดับภาษาที่ปรากฏในการสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี นั้นเป็นภาษาปากและภาษาถึงแบบแผน ขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้ส่งสารในห้องสนทนาว่าจะเลือกใช้ภาษาระดับใด โดยไม่ได้คำนึงถึงผู้รับสาร อันเนื่องมาจากผู้ร่วมสนทนาในแต่ละห้องเป็นบุคคลหลายระดับและอาชีพ อีกทั้งมีวัยและเพศที่ต่างกัน ไม่อาจจะระบุให้ชัดเจนได้ว่าผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนมีสภาพเช่นไร ระดับภาษาที่ใช้จึงผสมผสานกันไป

3. การสื่อความหมาย

การสื่อความหมายสามารถทำได้ด้วยตัวอักษรเท่านั้น รูปแบบการสื่อสารจึงมีรูปแบบเฉพาะขึ้น เช่น

3.1 การใช้ข้อความที่สั้นกระชับ

3.2 การเรียกร้องความสนใจด้วยข้อความที่สื่อสาร เนื่องจากมีผู้สนทนาเป็นจำนวนมาก จึงมีข้อความที่มาจากหลายคน ผู้สนทนามีวิธีที่จะดึงดูดความสนใจ ให้ผู้ร่วมสนทนาอื่นๆ สนใจข้อความของตน ด้วยวิธีการหลายวิธีคือ

3.2.1 การส่งข้อความเดิมซ้ำๆ

3.2.2 การพิมพ์อักษรซ้ำๆ ให้เป็นข้อความที่ยาวๆ

3.2.3 การยกข้อความเดิมมาอ้างก่อนที่จะต่อความ

3.2.4 การยกชื่อบุคคลที่ต้องการสนทนาด้วย เป็นการเจาะจงผู้รับสารในพื้นที่สนทนาส่วนกลางในกรณีที่ผู้ร่วมการสนทนาไม่รู้จักกัน

3.2.5 การแก้ไขข้อความผิดพลาดในการพิมพ์

3.2.6 การแสดงอารมณ์ความรู้สึกของเสียง

3.2.7 การใช้สัญลักษณ์ แบ่งออกได้เป็นสองลักษณะคือ ใช้สัญลักษณ์ประกอบการเล่น และการใช้สัญลักษณ์อย่างเดียวในการเล่น

สุนิสา ทดลา (2542) ศึกษารูปแบบการเล่นในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยศึกษาแบบพฤติกรรมการสื่อสารของผู้สนทนา และค้นหาปัจจัยในการแสดงออกพฤติกรรมการสื่อสารจากห้องสนทนาที่เป็นภาษาไทยบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจำนวน 3 เว็บไซต์คือ pantip.com, hunsanet.com, sanook.com และโปรแกรมการเล่น 1 โปรแกรมคือ Pirch ปรากฏผลวิจัยว่าผู้สนทนาจะใช้ข้อความตลอดจนสัญลักษณ์ในการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกในการเล่นสนทนาอีกทั้งผู้สนทนาจะคิดสร้างคำและรูปแบบประโยคใหม่ๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะรูปแบบการเล่นผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้สุนิสา ทดลา ยังได้กล่าวถึงรูปแบบข้อความที่ใช้ในการเล่นสนทนาว่าผู้สนทนาจะใช้ข้อความเหมือนปกติ และใช้อักษร รูปภาพ สัญลักษณ์และเครื่องหมายต่างๆ แทนอารมณ์และความรู้สึกของผู้สนทนา ซึ่งสัญลักษณ์ดังกล่าวมีความหมายเป็นที่เข้าใจกันในกลุ่มผู้สนทนา

ญาดา นุช เตมียศิริ (2546) ศึกษา “ภาษาที่ใช้ในห้องสนทนา” โดยศึกษาเปรียบเทียบลักษณะภาษาในห้องสนทนาภาษาไทยและห้องสนทนาภาษาอังกฤษ ในการเปิดการเล่น การปิดการเล่น การเปลี่ยนหัวข้อในการเล่น ลักษณะภาษาเฉพาะ ชนิดของประโยคต่อ 1 ข้อความ จำนวนคำต่อหนึ่งข้อความ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาภาษาในห้องสนทนา ของ เว็บไซต์ pantip.com และศึกษาภาษาที่ปรากฏในห้องสนทนาเท่านั้นโดยไม่ศึกษาการใช้สัญลักษณ์รูปแบบต่างๆ ในห้องสนทนา

ลักษณะของภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาภาษาไทยออกเป็น 3 เรื่องดังนี้

1. การเปิดการเล่น การปิดการเล่น และการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา
2. ลักษณะภาษาเฉพาะในห้องสนทนา
3. ชนิดของประโยค จำนวนประโยคและจำนวนคำในห้องสนทนา

1. การเปิดการเล่น การปิดการเล่น และการเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

1.1 การเปิดการเล่น รูปแบบการเล่นในห้องสนทนาภาษาไทยมี 2 รูปแบบดังต่อไปนี้

1.1.1 การกล่าวทักทาย

อาจเป็นคำทักทายที่ไม่เจาะจงผู้ใดหรือกล่าวทักทายเฉพาะบางคน หรือบางครั้งผู้สนทนายังใช้วิธีทักทายทุกคนที่อยู่ในห้องสนทนา ด้วยคำว่า “หวัดดีทุกคน”

1.1.2 การกล่าวชักชวน

การกล่าวชักชวนของผู้สนทนาในห้องสนทนา พบ 2 รูปแบบ

แบบที่ 1 การใช้ประโยคคำถามในการเล่นชักชวน เช่น “มาใหม่ค่ะ”

แบบที่2 การใช้ประโยคบอกเล่าในการชักชวน เป็นการเปิดการสนทนาที่ผู้สนทนา กล่าวบอกสภาพของตนในขณะนั้นว่ายังไม่ได้เริ่มต้นสนทนากับผู้ใดเพื่อเชิญให้ผู้สนทนาคนอื่นเข้ามาเริ่มสนทนา

1.2 การปิดการสนทนา สามารถแบ่งขั้นตอนในการปิดการสนทนาได้ 2 ขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา (pre-closing stage) พบสองรูปแบบที่คล้ายกับการสนทนาทั่วๆ ไปคือ การสานต่อและการให้เหตุผล

1.2.2 ขั้นปิดการสนทนา ส่วนใหญ่ที่พบคือการกล่าวอำลา

1.3 การเปลี่ยนหัวข้อสนทนา พบลักษณะภาษาที่ใช้ในการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา ดังนี้

1.3.1 การใช้ประโยคคำถาม

1.3.2 การเรียกชื่อผู้สนทนา

1.3.3 การใช้ประโยคบอกเล่า

1.3.4 การใช้ส่วนต้นคำพูด

1.3.5 การใช้บางส่วนของเพลง

การใช้ประโยคคำถามพบในการเปลี่ยนหัวข้อสนทนามากที่สุดโดยมีจำนวนครึ่งหนึ่งของข้อมูลทั้งหมด

2.ลักษณะเฉพาะของภาษาในห้องสนทนา ผู้สนทนาต้องใช้กลวิธีต่างๆ ในการพิมพ์ข้อความ เพื่อสื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกประกอบ อีกทั้งเพื่อให้ข้อความมีลักษณะเด่นเพื่อให้ปรากฏบนจอคอมพิวเตอร์ เช่น

2.1 การพิมพ์ซ้ำ

2.2 การใช้อักษรย่อ

2.3 การสะกดคำ

2.4 การแทนเสียง

พบการพิมพ์ข้อความซ้ำปรากฏมากที่สุดคือครึ่งหนึ่งของลักษณะภาษาเฉพาะทั้งหมด

3. ชนิดของประโยค จำนวนประโยคและจำนวนคำในห้องสนทนา

3.1 ชนิดของประโยคพบ 3 ชนิดคือ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน ประโยคความเดียวพบความถี่ในการปรากฏสูงสุดมากกว่า 90%

3.2 จำนวนประโยคต่อ 1 ข้อความ ในแต่ละข้อความในห้องสนทนาภาษาไทย มีจำนวนประโยคตั้งแต่ 1 ข้อความจนถึง 5 ประโยคสูงสุด จำนวนประโยคที่ปรากฏความถี่มากที่สุดในห้องสนทนาคือ 1 ประโยค ซึ่งปรากฏเกือบ 3 ใน 4 ของข้อมูลทั้งหมด

- 3.3 จำนวนคำต่อหนึ่งข้อความ จำนวนคำที่มีความถี่ในการปรากฏมากที่สุดอยู่ในช่วง 4-6 คำ รวมกันได้เท่ากับ 40 % ส่วนจำนวนคำที่มีความถี่ในการปรากฏน้อยที่สุดอยู่ในช่วง 13-26 คำ ซึ่งปรากฏรวมกันไม่ถึง 10 % จำนวนคำต่อหนึ่งข้อความโดยเฉลี่ยเท่ากับ 6.5 คำ

ศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2546) ศึกษา “ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาภาษาไทย: การส่งผลกระทบต่อกระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัดและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา” ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลจากเว็บไซต์ pantip.com โดยศึกษา “ห้องจี้อ่า 3” และ “ห้องจี้อ่า 5” พบการเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ในห้องสนทนา 6 กลไกได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม กลไกการเชื่อมโยงคำและกลไกที่เป็นดัชนีปริจเฉท

ผลการวิเคราะห์กลไกการเชื่อมโยงความโดยรวมพบว่า กลไกการอ้างถึงพบมากที่สุดในห้องสนทนา คือมีการใช้ 49.43% ใน “ห้องจี้อ่า 3” และ “ห้องจี้อ่า 5” ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาทั้งสองห้องมีการเลือกใช้ที่แตกต่างกัน คืออันดับที่ 2 อันดับที่ 3 อันดับที่ 4 คือกลไกเชื่อมโยงความที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ ใน “ห้องจี้อ่า 3” ได้แก่ กลไกการละ 17.90% กลไกการเชื่อมโยงคำ 16.12% ดัชนีปริจเฉท 12.36% การใช้คำเชื่อม 3.70% การแทนที่ 0.50% ส่วนกลไกเชื่อมโยงความผู้ร่วมสนทนาใช้ ใน “ห้องจี้อ่า 5” ได้แก่ กลไกการเชื่อมโยงคำ 19.62% ดัชนีปริจเฉท 13.08% การละ 12.46% การใช้คำเชื่อม 2.85% การแทนที่ 0.31%

กลไกการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุดในการสนทนาในห้องสนทนา ได้แก่ การอ้างถึง การเชื่อมโยงคำ การละ และดัชนีปริจเฉท ส่วนกลไกเชื่อมโยงความที่พบในปริมาณน้อยได้แก่ การใช้คำเชื่อม และการแทนที่ ตามลำดับ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา

✓ 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา

เนื่องจากภาษาในห้องสนทนามีลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียนรวมอยู่ด้วย ผู้วิจัยจึงนำลักษณะภาษาพูดและภาษาเขียนว่ามีลักษณะของภาษาทั้งสองเหมือนกันหรือไม่ อย่างไร จากนั้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงลักษณะทางภาษาที่ปรากฏในภาษาได้ตอบมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเพราะว่าลักษณะของการสื่อสารในห้องสนทนาเป็นการสนทนาแบบโต้ตอบเช่นกันเพียงแต่ผู้สนทนาใช้ภาษาเขียนเท่านั้น

✓ คริสตัล (David Crystal. 2001) ได้กล่าวถึงภาษาพูดไว้ว่า การพูดมีขอบเขตในเรื่องของเวลา ผู้สนทนาสามารถโต้ตอบกันได้ทันที ขณะพูดผู้พูดไม่ได้มีการวางแผนและคิดเรื่องที่จะพูด ทำให้ไม่สามารถคิดถึงโครงสร้างของภาษาและเกิดการพูดซ้ำ ทำให้โครงสร้างทางภาษาไม่เป็นทางการ มีการ

ใช้คำย่อและการใช้คำสแลง การพูดทำให้เกิดการใช้กริยาทำทาง น้ำเสียง อารมณ์ ซึ่งเหมาะที่จะใช้แสดงความสัมพันธ์กันทางสังคม การแสดงความรู้สึกยังทำให้ผู้พูดเลือกใช้คำแสดงการบ่งชี้ เช่น นี่ โน่น นั้น ในการพูดนั้นขณะที่ฟังผู้พูดสามารถคิดทบทวนคำพูดที่พูดออกไปแล้ว และสามารถแก้ไขคำพูดที่พูดไปแล้ว การแทรกและการพูดซ้อนกันถือเป็นเรื่องปกติ ความเจ็บปวด ช่วงเวลาในการหยุดพูด น้ำเสียงและระดับความดัง มีอยู่ในภาษาพูดไม่ปรากฏในภาษาเขียน

✓ การเขียนมีขอบเขตเรื่องของเวลา มีความคงทน สามารถอ่านซ้ำได้ตามความต้องการ การเขียนก่อให้เกิดความล่าช้าและการรับรู้ การเขียนผู้เขียนมีเวลาในการเขียนจึงทำให้ภาษาเขียนมีโครงสร้างที่สมบูรณ์ เป็นทางการและมีความซับซ้อน เพราะภาษาเขียนขาดอวัจนภาษาที่จะช่วยให้การสื่อสารเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผู้เขียนจึงไม่ใช้คำที่แสดงการบ่งชี้เพื่อการเข้าใจผิดในการสื่อความหมาย การเขียนผิดและการแทรกเกิดขึ้นได้น้อยมากเนื่องจากผู้เขียนสามารถแก้ไขและเรียบเรียงในการเขียนครั้งสุดท้ายใหม่ได้ การเขียนเหมาะสำหรับการบันทึกข้อเท็จจริงซึ่งง่ายต่อการเก็บและค้นหา แม้ว่าภาษาเขียนจะไม่มีน้ำเสียง แต่ผู้เขียนสามารถใช้ขนาดตัวอักษร ย่อหน้า เครื่องหมายต่างๆ ให้ทำหน้าที่คล้ายกับการออกเสียงเพื่อการเน้นย้ำเป็นต้น

ชลธิชา บำรุงรักษ์ (2539) ได้กล่าวถึงข้อแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนดังนี้

1. ในภาษาพูด บริบทของการสื่อสารในเรื่องของเวลาและสถานที่อยู่ ผู้พูดและผู้ฟังไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เผชิญหน้ากันเช่นการสนทนา หรืออาจมองไม่เห็นหน้ากัน เช่นการสื่อสารทางโทรศัพท์ ต่างก็อยู่ในบริบทที่สามารถโต้ตอบกันได้ทันที ในขณะที่ภาษาเขียนบริบททางด้านเวลาและสถานที่ของผู้ส่งสารและผู้รับสารมีขอบเขตกว้างไกลออกไป ไม่ได้ปรากฏใกล้ชิดเหมือนภาษาพูด เช่นข้อความที่ผู้เขียนเขียนในวันนี้ กว่าที่ผู้อ่านที่อยู่ไกลออกไปจะได้อ่านอีก 2-3 วันข้างหน้า

2. การพูดเป็นกิจกรรมที่ต้องดำเนินอย่างต่อเนื่องและสิ้นไหลสายได้กำหนดของเวลา ขณะที่ผู้พูดกำลังกล่าวข้อความหนึ่งก็ต้องวางแผนที่จะกล่าวต่อไปในขณะเดียวกัน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของสิ่งที่ต้องการสื่อและไม่สามารถที่จะย้อนกลับไปดูข้อความที่กล่าวออกไป ส่วนการเขียนผู้เขียนไม่มีแรงกดดันทางด้านเวลา มีโอกาสย้อนกลับไปดูสิ่งที่เขียนแล้วอาจหยุดเขียน ใช้เวลาในการเลือกสรรคำที่เหมาะสม ตรวจสอบสิ่งที่ได้เขียนไปแล้วว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่

3. ในภาษาพูด ลักษณะทางเสียง กริยาทำทาง ตลอดจนการแสดงออกทางสีหน้าล้วนส่งผลต่อการตีความข้อความที่เปล่งออกไป ข้อความเดียวกันหากพูดด้วยน้ำเสียงต่างกันหรือกริยาทำทางที่ต่างกัน ก็จะทำให้การตีความต่างกันไปในภาษาเขียนไม่ปรากฏลักษณะทางเสียง กริยาทำทางและการแสดงออกทางสีหน้าใดๆ ผู้อ่านมักตีความไปตามตัวอักษรที่ปรากฏ

4. ในภาษาพูดขณะพูดผู้พูดสามารถสังเกตปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ฟังได้ ซึ่งทำให้สามารถปรับคำพูดของตนได้ทันที อาจแก้ไข ขยายความหรือยกตัวอย่างเพื่อให้สิ่งที่ตนพูดชัดเจนขึ้น

ขณะที่ภาษาเขียนผู้เขียนไม่มีโอกาสได้รับการสนองตอบจากผู้อ่านโดยตรง หรือหากมีต้องใช้เวลา ผู้เขียนจึงต้องสร้างจินตนาการเกี่ยวกับการสนองตอบจากผู้อ่านเอง และพยายามใช้ถ้อยคำที่ชัดเจน แจ่มแจ้งเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย

5. ภาษาพูดเหมาะสมกับการใช้ภาษาบางประเภทมากกว่าภาษาเขียนเช่นการสนทนา การซื้อขายหรือติดต่อสินค้า การขอข้อมูลหรือการตรวจข้อมูลเป็นต้น ขณะที่การใช้ภาษาบางประเภทเหมาะที่จะใช้ภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เช่นตำราอาหาร กฎหมาย การทำสัญญาหรือนิติกรรม การสมัครงาน

หลังจากที่เห็นความเหมือนและความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนแล้ว ผู้วิจัยจะกล่าวถึงลักษณะของภาษาได้ตอบ เพื่อนำมาเป็นกรอบในการวิจัยดังนี้

ชลธิชา บำรุงรักษ์ (2539) ศึกษาลักษณะทางภาษาที่ปรากฏในภาษาได้ตอบโดยมุ่งเน้นการสนทนาเป็นสำคัญในการวิเคราะห์ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นสองลักษณะคือ การติดต่อสื่อสารแบบเผชิญหน้าและการสื่อสารแบบไม่เผชิญหน้า มีรายละเอียดดังนี้

1. การเริ่มต้นและการลงท้าย (Starting and ending) การใช้ภาษาได้ตอบในสถานการณ์แบบเผชิญหน้านั้นเนื่องจากผู้ที่กำลังสื่อสารทั้งสองฝ่ายต่างมองเห็นกัน การเริ่มต้นและการลงท้ายการสื่อสารจึงแสดงออกในลักษณะที่ใช้ถ้อยคำ (Verbal) และไม่ใช้ถ้อยคำ (non-Verbal) ส่วนในสถานการณ์แบบไม่เผชิญหน้า ผู้สนทนาต่างฝ่ายไม่เห็นหน้ากัน การสื่อสารจะอยู่ในรูปของถ้อยคำทั้งหมด

ก. การเริ่มต้น

ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีการเริ่มต้นการสนทนาด้วยวิธีการกล่าวคำทักทายซึ่งอยู่ในรูปของถ้อยคำทั้งสิ้น ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ การทักทายมักเป็นไปอย่างสั้นๆ ส่วนสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ การทักทายอาจสั้นหรือยาวแล้วแต่กรณี

ในสถานการณ์ที่ค่อนข้างเป็นทางการ การเริ่มต้นการสนทนามักอยู่ในรูปของการใช้คำทักทาย ซึ่งมักเป็นคำพูดสั้นๆ จากนั้นก็พ่วงประเด็นไปยังสิ่งที่กล่าวถึง ส่วนการเปิดการสื่อสารด้วยการกล่าวถึงวัตถุประสงค์และด้วยการกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการพูดถึงทันที สามารถพบได้ทั่วไปในการติดต่อสื่อสารด้วยวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง

ข. การลงท้าย ในสถานการณ์แบบเผชิญหน้า ในสถานการณ์ที่เป็นทางการ เช่นการพูดคุยระหว่างพิธีกรกับแขกรับเชิญในสื่อวิทยุ-โทรทัศน์ รูปแบบส่วนใหญ่เป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

- 1) เสริมคำพูดของกลุ่มสนทนา อาจใช้วิธีรับคำหรือกล่าวคำพูดอีกฝ่ายหนึ่งซ้ำ
- 2) สรุปสาระเกี่ยวกับแขกรับเชิญให้ผู้ฟังหรือผู้ชม โดยมักมีการเอ่ยชื่อเต็มของแขกรับเชิญอีกครั้ง
- 3) กล่าวขอบคุณแขกรับเชิญ ซึ่งมักมีการแสดงกริยาท่าทาง เช่นการยกมือไหว้

การสนทนาที่ไม่เป็นทางการแบบเผชิญหน้าพบว่าบางครั้งคู่สนทนาใช้วิธีการสี่ขั้นตอน

ขั้นที่1 การเสริมคำพูด เป็นคำพูดสั้นๆ ที่แสดงการคล้อยตามคำพูดที่ฝ่ายหนึ่งได้พูดไปแล้ว
ในขั้นตอนที่1 นี้พบอยู่ 2 ลักษณะคือ อยู่ในรูปของการเสริมคำพูดเช่น อ้อ เหรอ ฮือ เออ ลักษณะที่สอง
คือ ใช้การกล่าวซ้ำคำพูดที่คู่สนทนาได้กล่าวไปแล้ว

ขั้นที่2 สัญญาณเปลี่ยนเรื่อง เป็นคำพูดหรือวลีสั้นๆ ที่แสดงให้คู่สนทนาทราบว่า จะมีการ
เปลี่ยนหัวเรื่อง

ขั้นที่3 การให้เหตุผล เป็นคำพูดที่แสดงความจำเป็นที่จะต้องลากากัน

ขั้นที่4 การสานต่อ เป็นคำพูดที่แสดงถึงเจตนาารมณ์ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กันอีกในอนาคต อาจ
อยู่ในรูปของการใช้คำอำลา การอวยพร และการแสดงความคาดหวังที่จะได้พบหรือสนทนากันอีกใน
อนาคต ในการลงท้ายการสนทนา คู่สนทนาอาจไม่ใช่ขั้นตอนทั้งสี่ครบเสมอไป ขั้นตอนที่พบเสมอ
ในการลงท้ายในภาษาได้ตอบคือ การกล่าวอำลาในขั้นตอนที่สี่

ในสถานการณ์แบบไม่เผชิญหน้า ในการสนทนาที่ค่อนข้างเป็นทางการ คู่สนทนามักจบการ
สนทนาด้วยการขอบคุณและกล่าวอำลา ซึ่งเป็นคำพูดสั้นๆ

ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ การลงท้ายการสื่อสารเป็นไปอย่างเดียวกับการลงท้ายการ
สนทนาในสถานการณ์แบบเผชิญหน้า เป็นการแสดงทางรูปด้วยถ้อยคำอย่างเดียว ไม่มีการแสดงออก
ทางกิริยาท่าทาง ตัวอย่างการลงท้ายอาจใช้ทั้งสี่ขั้นตอนหรือเฉพาะขั้นตอนเท่านั้น ตัวอย่างการลงท้าย
การสนทนาทางโทรศัพท์

คู่สนทนาที่1 เคี้ยวคุณไปทานข้าวเถอะ จะบ่ายแล้ว

คู่สนทนาที่2 (1) โอเคละ (4)แล้วว่างๆ จะโทรมาหาใหม่นะคะ

คู่สนทนาที่1 แล้วคุยกันใหม่นะ สวัสดิ์จ๊ะ

คู่สนทนาที่2 สวัสดิ์จ๊ะ

2.การแสดงหัวเรื่อง (Topic marker) และการแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่อง (Topic-shift marker)

ตำแหน่งของหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อยปรากฏใน 3 ตำแหน่งดังต่อไปนี้

- 1) หัวเรื่องปรากฏในส่วนต้นของข้อความ ผู้พูดกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการพูดในส่วนต้นของ
ข้อความ
- 2) หัวเรื่องปรากฏในส่วนกลางของข้อความ ผู้พูดใช้วิธีการเกริ่นนำถึงสิ่งที่ต้องการกล่าวถึง
ในตอนต้นแล้วจึงกล่าวหัวเรื่องในตอนกลางของข้อความ
- 3) หัวเรื่องปรากฏในส่วนท้ายของข้อความหรือคำพูด ผู้พูดใช้วิธีให้รายละเอียดแก่คู่สนทนา
ก่อนที่จะกล่าวถึงหัวเรื่องที่ต้องการเล่าในตอนท้าย ไม่พบในการพูดคุยในชีวิตประจำวัน
พบลักษณะนี้บ้างในการประชุมหรือการสนทนาเชิงวิชาการและการสัมภาษณ์

การแสดงหัวเรื่อง (Topic marker) หรือหัวเรื่องย่อย (sub-topic marker) มีดังนี้

-การใช้นามวลี

อาจอยู่ในรูปของสามัญนาม หรือวิสามัญนาม หรือเป็นบุรุษสรรพนามก็ได้ โดยอาจมีคำบ่งชี้ปรากฏหลังคำนามหรือสรรพนาม ดังตัวอย่างแสดงหัวเรื่องที่เป็นวิสามัญนาม คือคุณกิ้ง

พิธิกร คุณกิ้งนี้ ไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่อายุเท่าไรอะ

แขกรับเชิญ อ่า...เค้าขบกว่าๆ ค่ะ

พิธิกร เป็นเด็กฝรั่งเลยไหม๊คะ

แขกรับเชิญ คือไม่..ไม่ค่อย...ไม่...ไม่ฝรั่ง หน้าหมวยนิดหนึ่ง (หัวเราะ)

- การใช้ประโยค อาจอยู่ในรูปประโยคบอกเล่าหรือประโยคคำถามก็ได้

- การใช้วลีแสดงเวลาหรือสถานที่ กลุ่มสนทนาแสดงหัวเรื่องที่พูดให้อยู่ในโครงสร้างของบทพูดที่แสดงเวลา เช่น เมื่อปีที่แล้ว วันนี้ หรือที่แสดงสถานที่เช่น ในประเทศไทย ได้ต้นมะม่วง

การแสดงผลการเปลี่ยนหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อย (Topic/ sub-topic shift marker) มีวิธีดังนี้

- การใช้รูปภาษาที่แสดงการตัดตอนหรือแยกส่วน เช่น ส่วน สำหรับ พูดถึง นอกจากนี้

- การใช้คำเรียกขานที่อ้างถึงกลุ่มสนทนาเป็นเครื่องหมายก่อนที่จะเปลี่ยนหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อย

- การเปลี่ยนไปเอ่ยชื่อบุคคลใหม่ในกรณีที่มีผู้พูดที่กำลังสนทนาด้วยมากกว่าสองคน

- การใช้คำลงท้ายแสดงความสุภาพ เช่น ค่ะ ครับ จ๊ะ ตามด้วยหัวเรื่องใหม่พบน้อยมากในภาษาได้ตอบ

- การใช้ส่วนต้นคำพูด เช่น เออ อ้า เอ้อ เป็นต้น พบมากในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ อาจเกิดจากผู้พูดเกิดการติดขัดทางความคิด จึงใช้ส่วนต้นคำพูดเป็นการเว้นช่องว่างระหว่างเรื่องหรือหัวเรื่องย่อย

3. การเชื่อมโยงความ การแสดงความสัมพันธ์ทางภาษาที่ปรากฏในภาษาได้ตอบ 2 ลักษณะ คือ การอ้างถึง (Reference) และการใช้คำเชื่อม (Conjunction)

การอ้างถึง จากการศึกษภาษาได้ตอบ พบว่ามีการแสดงผลการเชื่อมโยงความโดยที่ในการตีความรูปภาษาหนึ่งต้องอาศัยการอ้างถึงอีกรูปภาษาหนึ่ง ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีทั้งความสัมพันธ์แบบนำและแบบตาม แต่ส่วนมากเป็นความสัมพันธ์แบบตาม มีการอ้างถึงหน่วยนาม การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยค และการอ้างถึงข้อความ

การใช้คำเชื่อม (Conjunction) การใช้คำเชื่อมเป็นกลไกแสดงผลการเชื่อมโยงความและแสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในประโยคหรือข้อความที่อยู่ต่อเนื่อง ที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข ความสัมพันธ์แบบแสดงเหตุ ความสัมพันธ์แบบแสดงผล ความสัมพันธ์แบบให้เลือก ความสัมพันธ์แบบขยายความ

ความสัมพันธ์แบบแจกแจงรายละเอียด ความสัมพันธ์แบบตัดตอนหรือแยกส่วน ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์แบบแสดงจุดเริ่มต้น ความสัมพันธ์แสดงจุดสิ้นสุด ความสัมพันธ์แสดงการเปรียบเทียบ ความสัมพันธ์แสดงการอ้างถึงคำพูดหรือความคิด

4.การซ้ำ เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษาที่แสดงออกมาเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน พบการซ้ำ 3 ประเภท ได้แก่ การซ้ำรูป (Recurrence) การซ้ำความ (Paraphrase) การซ้ำโครงสร้าง (Parallel structure)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา

เนื่องจากการศึกษาลักษณะภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวเป็นการศึกษาปรากฏการณ์ทางภาษาที่มีลักษณะเฉพาะ ดังนั้นในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษาผู้วิจัยจึงนำงานวิจัยภาษาเฉพาะกลุ่มมาอ้างอิงเพราะภาษาย่อมมีความแตกต่างกันตามปัจจัยดังที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2544) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการแปรของภาษาดังต่อไปนี้

ภาษากับวัยของผู้พูด อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีการใช้ภาษาต่างกัน หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้พูดที่อยู่ในวัยต่างกัน ย่อมใช้ภาษาต่างกันผู้พูดที่เป็นเด็กย่อมใช้ภาษาต่างกับผู้พูดที่เป็นผู้ใหญ่ ภาษาในวัยรุ่นก็เป็นภาษาเฉพาะวัยอีกแบบหนึ่ง วัยรุ่นในแทบทุกสังคมมักมีภาษาเฉพาะของตน ซึ่งส่วนใหญ่จะต่างจากภาษาของวัยผู้ใหญ่

ภาษากับเพศของผู้พูด การใช้ภาษาของผู้ชายและผู้หญิงในสังคมต่างๆ มีความแตกต่างกันของภาษาที่พูด คือปริมาณหรือความถี่ในการใช้รูปภาษาบางรูป หมายความว่า โดยเนื้อหาผู้หญิงและผู้ชายใช้รูปภาษาเดียวกัน แต่ความถี่ในการใช้รูปภาษานั้นต่างกัน ในภาษาไทย ความแตกต่างระหว่างภาษาผู้หญิงกับผู้ชายพบได้ในระดับการใช้คำ เช่นคำเรียกตนเองของผู้ชายมักใช้ ผม กระผม อ้าว ฤ ฯลฯ ผู้หญิงมักใช้ หนู ดิฉัน และชื่อตนเองเป็นต้น ในคำลงท้ายผู้ชายมักใช้คำว่า อะ ฮะ ครับ ส่วนผู้หญิงจะใช้คำว่า จ๊ะ ค่ะ คะ

ชั้นทางสังคมยังเกี่ยวพันกับการเปลี่ยนแปลงภาษาด้วย เพราะคนในสังคมมีค่านิยมและทัศนคติเกี่ยวกับชนชั้นสูง ชั้นต่ำ ต่างกัน เมื่อการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเกิดขึ้นตามธรรมชาติโดยไม่มีใครรู้สึกตัว การเปลี่ยนแปลงนี้เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงจากข้างล่าง ตรงกับการเปลี่ยนแปลงจากข้างบน คือการเปลี่ยนแปลงที่ริเริ่มหรือกำหนดโดยผู้อยู่ในชั้นสูง เพื่อแก้ไขรูปที่ถือว่าเลวในสังคม

ผู้พูดภาษาคนใดคนหนึ่งไม่ได้ใช้ภาษาแบบเดียวกันตลอดเวลา แต่เขาต้องใช้ภาษาให้แตกต่างกันออกไปตามสถานการณ์ต่างๆ หรือวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน เราเรียกว่า ปริบททางสังคม ดังนั้น ภาษาจึงมีการแปรตามปริบท หรือสถานการณ์ทางสังคมด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังอาจพิจารณาได้จากคำเรียกขาน ว่าผู้พูดมองว่าตนเองสัมพันธ์กับผู้ฟังอย่างไร จากคำเรียกขานที่ใช้มากที่สุด ในทุกความสัมพันธ์ คือชื่อ คำนานหน้า+ชื่อ และคำนานหน้า โดยใช้เกณฑ์ความเคารพและความสนิทสนม

หมวดคำลงท้ายแสดงความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง โดยเป็นคำที่ระบุความสุภาพและไม่สุภาพ เป็นที่สังเกตว่า ในภาษาไทยการใช้รูปประโยคละประธาน มักใช้เมื่อผู้พูดสนิทกับผู้ฟังมาก หรือไม่เคารพผู้ฟัง ตรงกันข้ามรูปประโยคที่สมบูรณ์มากมักใช้เมื่อผู้พูดสนิทกับผู้ฟังน้อยหรือให้ความเคารพมาก

การแปรของภาษาตามเรื่องที่พูด เรื่องที่พูดเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการแปรในการใช้ภาษา โดยคำศัพท์เป็นกุญแจสำคัญอย่างหนึ่งในภาษาที่ทำให้เรารู้ว่าผู้พูดกำลังพูดเรื่องอะไร ในการใช้คำศัพท์ผู้พูดต้องเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่พูดด้วย

การแปรของภาษาตามกาลเทศะ ในการใช้ภาษาไม่ว่าด้านใด การใช้คำศัพท์และรูปประโยคต้องเลือกรูปแบบให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ เมื่อกาลเทศะต่างกัน การใช้คำเรียกขานก็ต่างกันออกไป รูปประโยคก็ต่างกัน ถ้าสถานการณ์ที่เป็นทางการรูปแบบภาษาที่ใช้จะซับซ้อนขึ้น

สถานการณ์การใช้ภาษา หมายถึงบริบทของการใช้ภาษาที่ถูกต้องกำหนดโดยตัวแปรในการใช้ภาษา 3 ประเภทได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เรื่องที่พูดและกาลเทศะ เป็นการยากมากที่จะแยกปัจจัยทางสังคมทั้ง 3 ออกจากการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน สถานการณ์การใช้ภาษาหมายถึงการใช้ภาษาพูด กับใคร พูดเรื่องอะไรและพูดที่ไหน เมื่อไหร่

การแปรของภาษาตามวัตถุประสงค์ จุดมุ่งหมายในการสื่อสารของผู้พูดว่าผู้พูดต้องการอะไรในการใช้ภาษา ซึ่งทำให้ภาษาแปรไปหลายรูปแบบ เช่น ภาษาที่ใช้เพื่อถามข้อมูล เพื่อขออนุญาต เพื่อขอโทษ เพื่อทักทาย เพื่ออำลา เป็นต้น นอกจากนี้วิธีการสื่อสารแต่ละวิธีมีข้อจำกัดซึ่งมีผลต่อรูปแบบของภาษาที่สื่อออกไปด้วย

วิภาพร กล้าวิทย์กิจ (2548) ศึกษาอารมณ์ขันในข้อความสั้นสำเร็จรูป โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์กลวิธีสร้างภาษาสื่ออารมณ์ขัน และภาพสะท้อนสังคม พบการใช้คำ 9 ประเภท การใช้คำพ้อง การใช้คำเลียนเสียง การซ้ำคำ การใช้คำประสม การสร้างคำใหม่ การเปลี่ยนเสียงของคำ การใช้คำสแลง การใช้คำพวน การใช้คำระดับภาษาปาก ทางด้านความหมาย พบการใช้ความหมาย 3 ประเภท ความหมายตรงตัว ความหมายนัยประหวัด และความหมายหลายนัย

กลวิธีสร้างอารมณ์ขัน พบ 8 วิธีคือ การทำให้เป็นเรื่องล้อคน การล้อเลียน การใช้สัญลักษณ์ การเล่นสำนวน การใช้คำถาม การใช้ภาพพจน์ การหักมุม การใช้คำคล้องจอง ข้อความสั้นสำเร็จรูปสะท้อนชีวิตของคนในสังคมปัจจุบัน 5 ด้าน คือ การแสดงออกด้านเพศสัมพันธ์ การดำเนินชีวิต ค่านิยมและความเชื่อ ภาพสะท้อนเกี่ยวกับกระแสสังคม และภาพสะท้อนลักษณะนิสัยของคนปัจจุบัน

สนิวนาร วุฒฑกุล (2541) ศึกษาลีลาการเขียนพยการณในนิตยสาร พบการใช้คำ และมีการใช้ศัพท์เฉพาะทางโหราศาสตร์มาประกอบเพียงเล็กน้อย และพบการใช้คำสแลง คำภาษาปากอยู่ทั่วไป นอกจากนี้ยังพบการใช้ภาษาต่างประเทศ ทั้งคำภาษาอังกฤษและภาษาจีนที่คนทั่วไปคุ้นเคย ทั้งในลักษณะการใช้ทับศัพท์และทับเสียง ทางด้านการใช้สำนวนและโวหารพบว่ามีกรนำสำนวนที่ใช้ในภาษาไทยมาประกอบการเขียนพยการณ ส่วนสำนวนที่นำมาใช้มีทั้งลักษณะการใช้โดยคงรูปเดิมและมีการเปลี่ยนแปลงสำนวนด้วยการเปลี่ยนคำ ตัดคำ และเพิ่มคำ เพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเองกับผู้อ่าน โดยที่ความหมายยังคงเดิม นอกจากนี้ยังพบสำนวนภาษาหรือวลีที่เพิ่งเกิดขึ้นในสังคมมาประกอบการเขียน ส่วนการใช้โวหารเปรียบเทียบกับปรากฏเพียงเล็กน้อย

บุษณา นันทิวัธวิภา (2547) วิเคราะห์การใช้ภาษาเกย์ที่แสดงวัฒนธรรมทางภาษาเฉพาะกลุ่มในด้านการใช้เสียง การใช้คำ และการใช้สำนวน ผลการวิจัยพบว่าเกย์ที่อยู่ในกลุ่มที่สนิทสนมกัน มีวัฒนธรรมการใช้ภาษาแตกต่างจากภาษาทั่วไป 3 วิธี

1. การใช้เสียงเพื่ออารมณ์ เช่นการทอดเสียงเพื่อหยอกล้อหรือประชดประชัน การใช้เสียงวรรณยุกต์เน้นเสียงสูงหรือเสียงต่ำกว่าพยางค์ปกติเพื่อแฝงอารมณ์และความรู้สึกพิเศษ และยังพบวิธีการเพิ่มเสียง ตัดเสียงและเปลี่ยนหน่วยเสียงสระหรือพยัญชนะเพื่อการสร้างศัพท์แทนคำต้องห้าม

2. การใช้คำมีทั้งคำสแลงแท้และไม่แท้ คำสแลงแท้สร้างคำด้วยวิธีการเลียนเสียงธรรมชาติ การกำหนดคำขึ้นใหม่ การใช้อักษรย่อ การเพิ่มเสียง ตัดเสียงและการเปลี่ยนหน่วยเสียง การลากเข้าความ ภาษาเกย์ มีทั้งการใช้คำหยาบและการสร้างคำเพื่อเสียงคำหยาบ คำสแลงไม่แท้ ใช้คำที่ในความหมายใหม่ และการใช้คำทั้งความหมายและหน้าที่ใหม่ การสร้างภาษาพิเศษเฉพาะกลุ่ม 2 ชนิด คือ ภาษารูปและการลากเข้าความแบบพิเศษเพื่อเป็นการสื่อสารเฉพาะกลุ่ม

3. การเล่นสำนวนในความหมายใหม่และสร้างสำนวนเลียนแบบสำนวนเดิม การสร้างสำนวนใหม่เพื่อใช้เฉพาะกลุ่ม การใช้สำนวนคล้องจองสำนวนเปรียบเทียบแบบกล่าวเกินจริง สำนวนประชดประชัน ล้อเลียนคู่สนทนา ภาษาเกย์สรรคำโดยใช้คำในกลุ่มคำของเพศหญิงมาใช้ในชีวิตประจำวันของเกย์ คำเรียกขาน คำลงท้าย คำแสดงเพศ และการสร้างสำนวน นอกจากนี้ยังพบการใช้คำว่า “สุดฤทธิ์” เป็นคำขยายเพื่อแสดง ความหมายว่ามาก

จิตติสรณ์ ศรีธาดา (2542) ศึกษาการใช้ภาษาในการแสดงตลก พบการใช้ภาษาในการแสดงตลกอยู่ 13 ลักษณะเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การใช้คำ การใช้คำหยาบและคำพวน และการใช้ภาษาขัดแย้งกับความจริงพบมากที่สุดมักเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับภาษาบริภาษ และการกลับความหมาย ส่วนการเล่นสำนวน การใช้คำย่อและอักษรย่อ การใช้คำสองแง่สองง่าม พยรองลงมา และคำที่ใช้มักมีนัยเกี่ยวกับเรื่องเพศ สำหรับการใช้อยุทธลักษณะ การใช้โวหารภาพพจน์ การใช้ภาษาถิ่น และภาษาต่างประเทศพบเป็นส่วนน้อย เนื่องจากการแสดงตลกนิยมใช้ภาษาปาก จึงมักใช้คำตรงไปตรงมามากกว่าการใช้ภาษาที่มีการเปรียบเทียบ และผู้แสดงตลกบางคนเป็นคนท้องถิ่น จึงนำ

ภาษาถิ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้ภาษาล้อเลียนบุคคลและสถานการณ์การใช้ภาษา
 แหย่หยัน ประชดประชัน และถากถางแตกตั้น ซึ่งค่อนข้างรุนแรงและมักมีนัยเกี่ยวกับเรื่องเพศ เพราะ
 เป็นวิธีที่ก่อให้เกิดความขมขันได้ง่ายที่สุด

✓ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ทราบว่าลักษณะของภาษาในห้องสนทนา
 ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ในการใช้ภาษาเฉพาะแบบ ด้วยการสื่อสารในห้องสนทนาเป็นการสื่อสารที่มี
 ลักษณะของภาษาได้ตอบที่คล้ายกับการพูดคุยกัน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ได้นำลักษณะทางภาษาที่
 ปรากฏในภาษาได้ตอบของชลธิชา บำรุงรักษ์(2539) มาเป็นกรอบและแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

- งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบปริมาณและคุณภาพ มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้
- 1.สำรวจข้อมูลเบื้องต้นเพื่อกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสำรวจเบื้องต้นนี้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าโปรแกรมการสนทนาใดที่มีผู้ใช้มากที่สุดและกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกลุ่มใดที่มีผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์มากที่สุด โดยผู้วิจัยได้ออกแบบสำรวจ (คู่มือภาคผนวก) 3 ชุด ดังนี้
(ชุด ก.) แบบสำรวจผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 100 คน โดยทำการสุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม
(ชุด ข.) แบบสำรวจผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา จำนวน 100 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ตารางที่ 1

สถาบัน/เพศ	ชาย	หญิง	รวม
จุฬาลงกรณ์ฯ	16	17	33
ธรรมศาสตร์	17	16	33
ศรีนครินทรวิโรฒ	17	17	34
รวม	50	50	100

(ชุด ค.) เป็นกลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ ตัวอย่างผู้ที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน จำนวน 100 คน แบ่งเป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน โดยการทำการสุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม
แบบสำรวจทั้งสามชุดดังกล่าวเก็บข้อมูลช่วงวันที่ 1-15 พฤษภาคม 2548 ผลการสำรวจเบื้องต้นปรากฏดังนี้

- สัดส่วนผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ 3 กลุ่ม

กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่กำลังศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ 83%

กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ทำงาน ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ 68%

กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษา ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ 66%

-สัดส่วนผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ดังกล่าวเมื่อนำมาคิดเป็นร้อยละของผู้ที่ใช้โปรแกรม MSN messenger คิดเป็นร้อยละได้ดังนี้

กลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่กำลังศึกษาระดับมหาวิทยาลัย 62.25%

กลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 39.6%

กลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่กำลังทำงาน 36.72%

-ร้อยละของโปรแกรมสนทนาและห้องสนทนาที่มีผู้ใช้มากที่สุด 5 อันดับ จากข้อมูลกลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ทั้ง 3 กลุ่ม ดังนี้

ตารางที่ 2

	มัธยมศึกษา ตอนปลาย	มหาวิทยาลัย	ทำงาน	รวม	คิดเป็นร้อยละ
MSN Messenger	60	75	54	189	87%
ICQ	13	26	15	54	24.8%
Pirch	15	14	22	51	23.5%
Sanook	9	6	14	29	13.3%
Yahoo	3	8	9	20	9.2%

(ผู้ตอบแบบสอบถามบางท่านเลือกใช้โปรแกรมการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์มากกว่า 1 โปรแกรม)
(คิดจากจำนวนผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ คือ $83+68+66=217$ คน)

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกโปรแกรม MSN messenger ซึ่งเป็นโปรแกรมสนทนาประเภท Instant messaging หรือโปรแกรมการสนทนาแบบส่วนตัวที่มีผู้ใช้มากที่สุด (ผลของการสำรวจข้างต้นสอดคล้องกับการสำรวจของเว็บไซต์

www.thaiware.com(www.thaiware.com/main/top30.htm.2548:ออนไลน์) ระหว่างวันที่ 5-15 พฤษภาคม พ.ศ.2548 สำรวจ 30 โปรแกรมที่มีผู้ดาวน์โหลด มากที่สุด ผลปรากฏว่า MSN messenger เป็นโปรแกรมที่มีผู้เข้าไปดาวน์โหลด มากที่สุดถึง 94% ดังนั้นจะเห็นได้ว่าโปรแกรม MSN messenger เป็นโปรแกรมการสนทนาที่ได้รับความนิยมสูงสุด ผู้ใช้สามารถนำอีเมลล์ของ HOTMAIL.COM มาเป็นตัวเข้ารหัสบล็อกอินเข้าโปรแกรม MSN messenger ถูกพัฒนามาตามลำดับ

ตั้งแต่เวอร์ชัน 1.0 จนถึงปัจจุบันคือเวอร์ชัน 7.0* เมื่อพิจารณาโปรแกรมนี้ตามสื่อและช่องทางในการสื่อสารได้ดังนี้

- เวลาของการสื่อสาร ผู้ส่งสารและผู้รับสารสื่อสารกันในเวลาเดียวกัน (Synchronous) คือผู้สนทนาต้องใช้อินเทอร์เน็ตพร้อมกัน

- การส่งข้อมูล เป็นการส่งข้อมูลสองทาง ผู้ส่งสารและผู้รับสารรู้ว่าคู่สนทนาของตนกำลังพิมพ์ข้อความถึงตนระบบจะแจ้งให้ทราบว่าคู่สนทนาที่กำลังพิมพ์ข้อความถึง แต่คู่สนทนาไม่สามารถเห็นตัวอักษรที่คู่สนทนาพิมพ์ถึงตนจนกว่าคู่สนทนาจะกดเอ็นเทอร์ส่งข้อความ

- ความคงทนของข้อมูล คู่สนทนาสามารถย้อนดูข้อความของตนและคู่สนทนาได้ และสามารถเข้าไปอ่านบันทึกที่เคยสนทนากับเพื่อนในรายชื่อ หรือ Contact List ในเมนู Open message history ซึ่งจะเก็บประวัติการสนทนาไว้อย่างละเอียด (ชัยยุทธ์ ลิ้มลาวัลย์, 2546)

- ขนาดของข้อความ โปรแกรม MSN messenger อนุญาตให้พิมพ์ตัวอักษรต่อหนึ่งข้อความได้ 400 ตัวอักษร

- ความมีตัวตน กลุ่มผู้สนทนาที่อยู่ในรายชื่อ Contact list ส่วนมากเป็นกลุ่มเพื่อนที่รู้จักกันอยู่แล้ว จึงไม่มีการปลอมตัว¹

- ความเป็นส่วนตัว มีความเป็นส่วนตัวสูงระหว่างคู่สนทนาเพราะเป็นการสนทนาระหว่างคนสองคน

ประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มผู้ใช้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาในการเก็บข้อมูลเพราะ เป็นกลุ่มที่ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์และใช้โปรแกรม MSN messenger มากที่สุด โดยได้เก็บข้อมูลจากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 100 คน คนละหนึ่งบทสนทนา (หนึ่งบทสนทนาหมายความว่า คู่สนทนาเริ่มการสนทนาจนกระทั่งคู่สนทนาเลิกการสนทนา)

- บทสนทนาที่นำมาวิเคราะห์มีจำนวนทั้งสิ้น 50 บทสนทนา โดยที่ผู้วิจัยได้สุ่มบทสนทนาโดยการเขียนหมายเลขบทสนทนาหนึ่งถึงห้าสิบ และได้สุ่มบทสนทนาที่เป็นเลขคู่มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้

* ในงานวิจัยนี้ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์อยู่ในช่วง 27 มิถุนายน-4 กรกฎาคม 2548 โปรแกรม MSN Messenger เวอร์ชัน 7.0

¹ นอกจากจะมีผู้สนทนาที่เราไม่รู้จักเข้ามาคุยด้วยแต่ระบบจะแจ้งให้ทราบก่อนว่าเราจะอนุญาตให้มารวมคุยอยู่ใน Contact List หรือไม่ ถ้าอนุญาตอาจจะมีการปลอมตัวเพราะคนที่เข้ามาคุยเป็นคนที่เราไม่รู้จัก การปลอมตัวคือการไม่บอกชื่อจริง เพศ สถานที่แท้จริงของตน

-นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่ใช้โปรแกรม MSN messenger เพื่อต้องการทราบวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร กลุ่มผู้ใช้ ลักษณะการใช้งานและกลุ่มผู้ใช้บริการดังกล่าวอย่างละเอียด

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับห้องสนทนาแบบส่วนตัว

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะภาษา

3. เก็บข้อมูลจากผลของการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น (กลุ่มตัวอย่างที่ในขั้นตอนที่ 1)

จำนวน 100 บทสนทนา และเลือกโดยวิธีการสุ่มบทสนทนาที่ใช้ในการวิเคราะห์ทั้งสิ้น 50 บทสนทนา

4. นำบทสนทนา ทั้ง 50 บทมาวิเคราะห์ลักษณะภาษาภาษาไทย ในประเด็นต่อไปนี้

-การเริ่มต้น

-การลงท้าย

-การแสดงหัวเรื่อง

-การแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อย

-การเชื่อมโยงความ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม

-การซ้ำ การซ้ำรูป การซ้ำความ การซ้ำโครงสร้าง

-ลักษณะภาษาเฉพาะ

5. เสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4

วิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาไทย

การศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว ผู้วิจัยได้ศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้ 1. ลักษณะภาษาในการเปิดสนทนา 2. ลักษณะภาษาในการปิดสนทนา 3. ลักษณะภาษาแสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง 4. การอ้างถึง 5. การใช้หน่วยเชื่อม 6. การซ้ำ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอตามลำดับต่อไป

1. ลักษณะภาษาในการเปิดสนทนา

การเปิดสนทนาคือ การที่คู่สนทนาเริ่มต้นพูดคุยโดยการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกัน การเปิดสนทนาเกิดขึ้นเพื่อนำไปสู่สถานการณ์ที่มีการสื่อสาร ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบวิธีการที่คู่สนทนาใช้เปิดสนทนาด้วยวิธีต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.1 การเปิดสนทนาด้วยการกล่าวคำทักทาย พบกลวิธีในการกล่าวคำทักทายที่หลากหลาย ได้แก่การกล่าวสวัสดี การใช้คำเลียนเสียงเรียก การเรียกชื่อคู่สนทนาอย่างเดียว การใช้สัญลักษณ์

1.1.1 การกล่าวสวัสดี พบการกล่าวสวัสดีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง 1

เอ : หวัดดี

บี : หวาดดี

เอ : ทามไรอยู่

บี : เราเพิ่งโหลดเอม

.....

ตัวอย่าง 2

เอ : ดีดี

บี : ดี

บี : วันนี้มีการบ้านอะไรบ้างอะ

เอ : เราออกรอบหนึ่งแล้วละ แต่ว่าไม่มีใครออนเท่าไร

.....

* ในกรณีที่ไม่สามารถทราบถึงชื่อของคู่สนทนาผู้วิจัยจะใช้ชื่อ เอ และ บี แทนตลอดทั้งงานวิจัยนี้

ตัวอย่าง 3

เอ : Helo~~บี : ดีๆ

เอ : I luv u~~

บี : อาย เลิฟ ยู ทุ จ้า

การทักทายด้วยการกล่าวคำว่า สวัสดีข้างต้น พบทั้งการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยการสะกดคำที่ใช้เกิดจากการเลียนเสียงที่ใช้จริง เช่น หวัดดี , หวาดดี หรือการใช้เพียงบางส่วนของคำว่าสวัสดี คือคำว่า ดีดี , ดี หรือคำว่า ดีๆ ลักษณะภาษาไม่เป็นทางการเพราะเป็นการพูดคุยกันระหว่างเพื่อนที่รู้จักกัน ดังนั้นบางบทสนทนาการกล่าวคำทักทายด้วยการกล่าวสวัสดีจึงมีชื่อของกลุ่มสนทนา ก่อนหรือหลังคำทักทายนั้น ดังตัวอย่างที่ 4, 5 และ 6

ตัวอย่าง 4

เอ : ดีเป็ด

บี : เล่น “ไรสาดคค

เอ : วันนี้เล่นเร็วอะ

.....

ตัวอย่าง 5

เอ : ยายยยยเอ : อ้วนนนนนเอ : ดีเอ : กร้าบบบบ

.....

ตัวอย่าง 6

เอ : หวัดดีมั้ง

เอ : มาไม่ทักอะ

เอ : จามไว้

บี : ดี

เอ : ม่ายยอมปายไหวครู

.....

การเรียกชื่อคู่สนทนาพร้อมกับการกล่าวสวัสดิ์อย่างสั้นๆ เช่น ดีเปิด, ยายขยขยอ้วนนนนนดี ครับบบบ และ หวัดดีมั่ง เป็นเพราะคู่สนทนามีความคุ้นเคยกันเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว จึงพบชื่อของคู่สนทนาพร้อมกับคำทักทายด้วย

1.1.2 การใช้คำเลียนเสียงเรียก เป็นอีกกลวิธีหนึ่งซึ่งคู่สนทนาใช้เพื่อให้รู้ว่าตนได้เข้ามาคุยด้วยแล้วหรือได้เข้ามาในระบบออนไลน์แล้ว

ตัวอย่าง 7

เอ : โหยๆๆๆ

เอ : ชื่อเท่ใช้ได้นะเราเนี่ย

บี : หวาดดีดดด...

บี : สาบานนะว่ากำลังพิมพ์...พิมพ์ช้ามากเลยอะ

.....

ตัวอย่าง 8

เอ : โ้ยๆ

บี : ม่เร็วจริง

บี : มาเร็วจริง

เอ : เรื่องหญิงช้าไม่ได้

.....

ตัวอย่าง 9

เอ Yap

บี yo

เอ ทำรายอยู่จ้า

บี อ่านหนังสือ

.....

การใช้คำเลียนเสียงเรียกเช่น โหๆๆๆ, โย้ๆๆ และ yap กลุ่มสนทนาจะใช้คำที่มีเสียงเรียกโดยใช้ในการซ้ำด้วยเครื่องหมายขมกที่สื่อถึงการเรียกหลายครั้ง แม้ว่าคำเหล่านั้นจะไม่มี ความหมายแต่ผู้ใช้ ต้องการเรียกและร้องทักเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในการทักทายด้วยซึ่งเป็นการใช้คำเลียนเสียงเรียกในวัยรุ่น

1.1.3 การเรียกชื่อคู่สนทนาอย่างเดียว มีลักษณะคล้ายการพูดคุยแบบเผชิญหน้าเมื่อสนทนาอยู่ไกลกัน แต่การสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวนี้คู่สนทนาไม่เห็นกัน และอยู่ไกลกัน การเรียกชื่อคู่สนทนาอย่างเดียวจึงคล้ายกับการร้องทักในการสนทนาแบบเผชิญหน้า

ตัวอย่าง 10

เอ : โด้ๆ

บี : ojk

บี : จำ

เอ : อืมๆ

.....

ตัวอย่าง 11

เอ : โม้

บี : ใจ

เอ : เออ ดู หอใจวะ

เอ : เว็บบไหน

.....

ตัวอย่าง 12

เอ : ฝ้ายยยย

บี : ว่าใจ

เอ : คิดถึงกรุไม้

.....

ตัวอย่าง 13

เอ : ซายยยย

บี : ว่าไง

เอ : เจอเตียงบ้าง บ่

.....

จากตัวอย่างการเรียกชื่อจะเห็นได้ว่าการซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเพื่อเป็นการใช้น้ำเสียงหรือการลากเสียงพูด ฝ่ายยยย ชายยยย การซ้ำรูปที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าว เมื่อการออกเสียงจริงการสื่อสารทางน้ำเสียงแท้จริงแล้วเป็นการซ้ำเสียงสระ การซ้ำดังกล่าวเป็นการใช้น้ำเสียงเพื่อการร้องเรียก หรือการซ้ำทั้งคำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้ยมก ได้ๆ สื่อถึงการร้องเรียกซ้ำ ซึ่งการซ้ำทั้งสองการซ้ำที่พยัญชนะท้ายกับการซ้ำด้วยไม้ยมกคล้ายกับการร้องเรียกบุคคลที่อยู่ไกลกันเพื่อเป็นการทักทาย นอกจากนี้ยังพบการใช้คำรุนแรงเรียกคู่สนทนาแทนสรรพนามบุรุษที่ 2 คือคำว่า “หอย” ในตัวอย่างที่ 14

ตัวอย่าง 14

เอ : หอย

เอ : รอดังนาน

บี : อ่า รอนิดหน่อย ทามเป็นบ่น

บี : เมิงสอบเปนไหงบ้างวะ

.....

1.1.4 การใช้สัญลักษณ์ (Emoticon) การใช้สัญลักษณ์คือ การใช้รูปภาพต่างๆ ที่อยู่ในฟังก์ชันการใช้งานของโปรแกรมเอ็มเอสเอ็นเช่นรูปใบหน้าที่ในอริยาบถที่หลากหลาย รูปดอกไม้ รูปหัวใจ เป็นต้น เพื่อใช้ประกอบข้อความและเพื่อต้องการสื่ออารมณ์ให้คู่สนทนาเนื่องจากคู่สนทนาอยู่คนละที่ไม่สามารถเห็นหน้ากัน คู่สนทนาจะใช้รูปหน้าต่างๆ แทนคำพูดในการทักทายคล้ายกับการสนทนาแบบเผชิญหน้าที่มีการทักทายด้วยการแสดงออกทางสีหน้าแทนการสวัสดี

ตัวอย่าง 15

เอ :

บี : หัวดีดี

เอ : ดีไรว้า

บี : เออ

.....

1.2 การเปิดการสนทนาด้วยประโยคคำถาม เนื่องจากคู่สนทนารู้จักเป็นกันดีอยู่แล้ว จึงไม่มีขั้นตอนในการกล่าวคำทักทายในบางบทสนทนา บางบทสนทนาจึงเปิดการสนทนาด้วยประโยคคำถามเลย นอกจากนี้การใช้คำถามในการเปิดสนทนายังเกิดคู่กับการใช้คำร้องเรียกคือ เฮ้ย นี่ๆ หรือ การเรียกชื่อคู่สนทนาก่อนแล้วตามด้วยประโยคคำถาม

ตัวอย่าง 16

เอ : อยู่ไหน
 บี : ใจวิน
 เอ : ใจ
 บี : อยู่บ้านดิอะ

.....

ตัวอย่าง 17

เอ : อยู่ปะเนี่ย
 บี : อยู่ค่ะ
 บี : เปนจัยบ้างคะ
 เอ : ไม่เจออะนานน

.....

ตัวอย่าง 18

เอ : เห้ย ทำไรอยู่
 บี : คีๆ
 บี : อยู่ไหนหรอ
 บี : มานานยัง

.....

ตัวอย่าง 19

เอ : นี่ๆ ตกลงมึงเอาโทสับกุไปใช้ก่อนมัย
 เอ : เออ ไม่ได้แระ กุลืมโทสับไว้บนรถพ้อ
 เอ : 5555
 บี : กุไม่มีชิมอยู่ดี

ตัวอย่าง 20

เอ : หน้าวันนี้ไปดูพิชเมกเกอร์กันมั๊ยจ๊ะ

บี : ต้องดูเพื่อนก่อนคะ

บี : ว่าไปกันมั๊ย

บี : ไปคนเดียวกลัวโดยเหยีบบ

.....

ตัวอย่าง 21

เอ : จ๊ีบบบ หนึ่งในทรวงจบแล้วจึงอ่า

บี : ซ่าๆ

บี : วันนี้ๆ

บี : หึหึ เราช์รีบกลับมาดูให้ทัน

.....

ลักษณะภาษาที่ใช้ในการปิดสนทนาด้วยประโยคคำถามดังกล่าวนอกจากจะเกิดควบคู่กับชื่อคู่สนทนาและคำร้องเรียกดังตัวอย่าง 18, 19, 20, 21 ประโยคคำถามบางประโยคจะขึ้นต้นด้วยทักทายและมีการตัดคำ ดังตัวอย่างที่ 16 “อยู่ไหน” มาจากประโยคว่า “อยู่ที่ไหน” หรือตัวอย่างที่ 17 “อยู่ปะเนี่ย” มาจากประโยค “อยู่หรือเปล่านั้นะ” การใช้ภาษาดังกล่าวผู้ใช้ต้องการให้เกิดข้อความที่สั้น

1.3 การเปิดการสนทนาด้วยประโยคบอกเล่า การใช้ประโยคบอกเล่าในการเปิดสนทนาเท่าที่พบมีการใช้คำร้องเรียกร่วมด้วยดังตัวอย่าง 33 ซึ่งพบว่าการใช้ประโยคบอกเล่าในการเปิดสนทนามีน้อยมากเพราะว่าประโยคบอกเล่าเป็นประโยคไม่เริ่ม ต่างจากประโยคคำถามที่เป็นประโยคเริ่มที่ทำให้คู่สนทนาอีกฝ่ายได้ตอบกลับ ดังนั้นประโยคคำถามซึ่งเกิดขึ้นในการเปิดสนทนาจึงปรากฏมากกว่า

ตัวอย่าง 33

เอ : ปู พู้งนี้พี่ว่าต้องใส่ชุดนิสิตนะ

บี : อะจิงดิ

เอ : ม่ายจิง

บี : พี่ไม่ได้ฮอนนะ

.....

ลักษณะภาษาในการเปิดสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบวิธีการเปิดอยู่ 3 ลักษณะดังนี้

- ก. การเปิดสนทนาด้วยการทักทาย พบว่ามีการใช้มากที่สุดซึ่งมีหลายกลวิธี คือการกล่าว สวัสดี การใช้คำเลียนเสียงเรียก การเรียกชื่อกลุ่มสนทนาที่มีลักษณะการลากเสียงเหมือนการร้องเรียกชื่อและการใช้ รูปสัญลักษณ์ Emoticon
 - ข. การใช้ประโยคคำถาม ซึ่งบางบทสนทนาอาจมาพร้อมกับคำร้องเรียกหรือชื่อของกลุ่มสนทนา
 - ค. การใช้ประโยคบอกเล่าซึ่งพบว่ามีใช้น้อยที่สุด
- นอกจากนี้ยังพบว่าการเริ่มต้นมีการซ้ำคำ เช่น คีคี, อีอี, ได้อ่า เป็นต้น และการซ้ำหน่วยเสียง โดยเฉพาะการซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายทั้งนี้เพราะว่ากลุ่มสนทนาต้องการเน้นน้ำเสียงของคำเพื่อสื่อถึงความคุ้นเคยและให้เกิดความสมจริงให้คล้ายกับการสนทนาด้วยการพูดมากที่สุด

-การซ้ำที่พยัญชนะท้ายของคำ

คี...นุ่นป้าววว

คี สมปองงง

ยายยยยย

คิคร้าบบบบ

การซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าวผู้ใช้ต้องการลากเสียงให้คล้ายกับเสียงที่ผู้สนทนาใช้จริงในชีวิตประจำวัน และยังแสดงถึงความคุ้นเคยของกลุ่มสนทนาด้วย บางครั้งการซ้ำที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายยังทำให้ความรุนแรงของคำลดน้อยลงไม่ให้หยาบด้วยการลากเสียง เช่นคำว่า ไอ้ สาคคคค

-การซ้ำคำ การซ้ำดังกล่าวพบในส่วนของการเปิดสนทนาซึ่งพบการซ้ำโดยการพิมพ์ซ้ำทั้งคำ และการซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้มยंक

-การซ้ำด้วยพิมพ์ซ้ำทั้งคำ ตัวอย่างคำ คีคี, หีหี, อีอี

-การซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้มยंक ตัวอย่างคำ ได้อ่า, โหะๆๆๆ, คีๆ, คีๆๆๆ , นี้อ่า, ไม้อ่าๆๆ, เจออ่า, โย้อ่า, ซ่าซ่า, วันนี้อ่า

สังเกตได้ว่าการซ้ำคำด้วยการพิมพ์คำนั้นอีกครั้งคำนั้นจะเป็นคำที่สั้น ไม่ยุ่งยากในการพิมพ์ หรือยกเป็นหรือแคร่เพื่อพิมพ์ตัวอักษร ส่วนการซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้มยंकนั้น จะซ้ำในกรณีที่คำนั้นต้องสะกดด้วยการยกแคร่หรือว่ายกเป็นพิมพ์เช่นคำว่า ได้อ่า ไม้อ่า ซึ่งถือว่ายุ่งยากและเสียเวลา ผู้ใช้จะใช้เครื่องหมายไม้มยंकในการซ้ำ หรือกรณีที่การซ้ำนั้นเป็นการซ้ำคำสองพยางค์ขึ้นไปเช่นคำว่า

วันนี้ หรือกรณีที่ผู้ใช้งานต้องการเน้นย้ำคำนั้นมากๆ เพื่อการเน้นความหมายหรือน้ำเสียง ผู้สนทนาจะใช้ไม้ยมกแทนการพิมพ์คำนั้นซ้ำหลายๆ ครั้ง เช่น คำว่า ดีๆๆๆ

2. ลักษณะภาษาในการปิดสนทนา

การปิดสนทนาคือ วิธีการที่ผู้สนทนาใช้เพื่อเลิกพูดคุย ลักษณะภาษาในการปิดสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว มีลักษณะที่แยกให้เห็นได้ชัดเจนอยู่ 3 ลักษณะ ได้แก่

2.1 ปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียว

2.2 ปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้ง

2.3 ไม่มีการปิดการสนทนาด้วยการกล่าวอำลาหรือการกล่าวอวยพร

ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบการปิดสนทนาครั้งเดียว โดยมีวิธีการดังต่อไปนี้

2.1 ปิดการสนทนาครั้งเดียว

การปิดสนทนาเพียงครั้งเดียวในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว คู่สนทนามีการใช้รูปภาษาที่สื่อความหมายให้อีกฝ่ายรู้ว่าเป็นการเลิกการสนทนา ซึ่งมีการกล่าวอำลาและการกล่าวอวยพร (ดังจะกล่าวต่อไป) และไม่มีข้อความใดๆ หรือมีการขึ้นหัวข้อเรื่องใหม่ปรากฏขึ้นอีก

ในการปิดการสนทนามีขั้นตอนในการปิดการสนทนา 2 ขั้นตอนคือ

2.1.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา

2.1.2 ขั้นปิดการสนทนา

เมื่อคู่สนทนาต้องการยกเลิกการสนทนาจะมีการใช้รูปภาษาที่เป็นขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนามีก่อนนำไปสู่การใช้รูปภาษาที่เป็นการเลิกการสนทนา

2.1.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา เป็นขั้นตอนที่คู่สนทนาทราบว่ากำลังจะเลิกการสนทนา ขั้นตอนดังกล่าวมีลักษณะของการให้เหตุผลและการสานต่อคือ

1) การให้เหตุผล เป็นการให้คำหรือประโยคที่คู่สนทนาแจ้งให้คู่สนทนาของตนทราบเหตุผลที่ต้องจบการสนทนา

ตัวอย่าง 1

เอ : หน้าตอนนี้เราหิวแล้วอะ

การให้เหตุผล

เอ : ขอตัวไปกินข้าวก่อนนะ bye

การให้เหตุผลต่อเนื่อง

บี : จ้า

จากตัวอย่าง “หน้าตอนนี้เราหิวแล้วอะ” และ “ขอตัวไปกินข้าวก่อนนะ” เป็นเหตุผลที่คู่สนทนาแสดงเพื่อบอกเลิกการสนทนา

ตัวอย่าง 2

เอ : อี้มม

เอ : เค้าจะไปหลับละนะ การให้เหตุผล

เอ : ง่วงนอนอะ การให้เหตุผลต่อเนื่อง

เอ : เปิดทิ้งไว้นะ

บี : ตามบาย

จากตัวอย่าง คู่สนทนาให้เหตุผล “เค้าจะไปหลับละนะ” และ “ง่วงนอนอะ” ในขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนา ในบางครั้งคู่สนทนาจะไม่ได้บอกเหตุผลอย่างละเอียดในการเลิกการสนทนา อาจจะแสดงเหตุผลบางส่วนซึ่งอาจจะไม่เป็นเหตุผลที่สมบูรณ์ในการเลิกการสนทนา ดังตัวอย่างที่ 3

ตัวอย่าง 3

เอ : เฮ้ย

เอ : เราไปก่อนนะ การให้เหตุผลบางส่วน

บี : แย่จัง

เอ : บาย

บี : โชคดี เอและบี

จากตัวอย่างข้างต้น เอ บอกแต่เพียงว่า “เราไปก่อนนะ” ซึ่งทำให้คู่สนทนาทราบว่าจบการสนทนาแต่ไม่ทราบว่าจะไปไหน เป็นที่น่าสังเกตว่ากรณีที่มีการให้เหตุผลเพียงเหตุผลเดียว การใช้เหตุผลเพียงเหตุผลเดียวเหตุผลนั้นโดยมากจะเป็นประโยคที่ว่า ไปละ, ไปก่อนน้ำ, อ่าเดี๋ยวฉันแก่นี้ก่อนนะและ เดี่ยวออกก่อนนะ เป็นต้น เป็นคำพูดหรือประโยคที่คู่สนทนาใช้เป็นเพียงสัญญาณให้คู่สนทนาที่กำลังจะสิ้นสุดการสนทนาเท่านั้น ประโยคดังกล่าวคู่สนทนาไม่ต้องให้รายละเอียดกับคู่สนทนาของตนทราบเหตุผลที่แท้จริง ต่างจากการให้เหตุผลถึงสองเหตุผลที่บอกสาเหตุที่แท้จริงของการจะสิ้นสุดการสนทนา ทำให้สันนิษฐานได้ว่าการให้เหตุผลเดียวคู่สนทนามีความสนิทสนมกันน้อยกว่าการให้เหตุผลและเหตุผลต่อเนื่อง

2) การสานต่อ

ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวโดยมากคู่สนทนารู้จักเป็นกันดีอยู่แล้ว การสานต่อจึงเป็นเรื่องราวของการสานต่อกิจกรรม การนัดหมาย การสัญญา ซึ่งคู่สนทนาพบในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน

ตัวอย่าง 4

เอ แล้วก่อนนัดเจอกัน การสานต่อ
 เอ ไปนะ
 บี เออ
 เอ บาย
 บี บ้ายบาย

เป็นที่น่าสังเกตว่าในห้องสนทนาแบบส่วนตัวโดยมากคู่สนทนาจะใช้เหตุผลควบคู่กับการสานต่อในขั้นตอนก่อนการปิดสนทนา ดังตัวอย่าง 5, 6 และ 7

ตัวอย่าง 5

เอ : เป็นจ้ะ
 เอ : เด๋ว ขวัญไปทานที่บ้านก่อนนะนะนะนะ การให้เหตุผล
 เอ : เอาไว้ก่อนคุยกันคราวหน้านะนะนะ การสานต่อ
 บี : อืม
 บี : ได้จ้ะ
 เอ : บ๊ายบายจ้ะาาาาา

ตัวอย่าง 6

เอ : กรุไปอาบน้ำก่อนนะ การให้เหตุผล
 เอ : บ่นอีกละ
 บี : เออ แร้วเด๋วพุงนี้ถูโทรไปหานะ การสานต่อ
 เอ : จะเลิกเล่นกีโมง
 เอ : เลิกเลยใช่ปะ
 บี : เด๋วก็อเลิกเร็วแหละ
 เอ : อืม

เอ : ผันติเว้ย

ตัวอย่าง 7

เอ	<u>เออ เตัวเราจาไปกินข้าวแล้วหละ</u>	การให้เหตุผล
บี	จ้กกินข้าวให้อาหร่อยนะ	
เอ	<u>จ้พรงนี้เจอกัน บะบายจ๊ะ</u>	การสานต่อ
บี	จ้บะบายจ๊ะ	

2.1.2 ขั้นปิดการสนทนา

เป็นขั้นตอนที่คู่สนทนาใช้เพื่อเลิกการสนทนา บทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวที่มีการปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียวนั้นพบการปิดการสนทนาอยู่หลายวิธีด้วยกันดังนี้

1) การกล่าวคำอำลา คู่สนทนาจะใช้คำสั้นๆ ในการกล่าวอำลาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เช่น บาย, บายจ้, บะบาย, บับบาย, บ๊ะบายจ๊ะและ bye

ตัวอย่าง 8

.....

เอ : ไปแล้วนะบายๆ
 บี : บาย
 เอ : แล้วจะโทรไปหา
 เอ : บายๆ
 บี : บะบาย

ตัวอย่าง 9

.....

เอ : ไปดีกว่า
 บี : ทำไมอะ
 เอ : จะนอนแล้วละ
 บี : บายจ้

2) การกล่าวคำอวยพรในการปิดการสนทนามักพบการกล่าวคำอวยพรควบคู่กับการกล่าวอำลาเสมอ จะไม่พบการกล่าวคำอวยพรเพียงอย่างเดียวในการปิดการสนทนา

เอ จ้ะอย่าลืมปรีนซ์ให้หะ ขอบคุณ การสานต่อ

4) การใช้ประโยคบอกเล่าหรือคำกริยา

พบคำหรือประโยคบอกเล่าในการปิดการสนทนาหลังจากที่มีการกล่าวคำอำลาแล้ว

ตัวอย่าง 15

.....

เอ : นี่น้องลูกตาล

เอ : พี่ไปก่อนนะ

เอ : นอนหลับฝันดี ละ ไว้คุยกันถ้ามีโอกาสนะ บายจะ การกล่าวอำลา

เอ : (คิดถึงมากมายนะ) ประโยคบอกเล่า

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำกริยาคำว่า “จูบ” ในการปิดการสนทนาหลังจากที่มีการกล่าวคำอำลาหรือการอวยพรแล้ว การใช้คำดังกล่าวเนื่องจากผู้สนทนามีความสนิทสนมกันมากแต่ขณะเดียวกันในกรอบวัฒนธรรมไทยคู่สนทนาไม่สามารถใช้การจูบลาในชีวิตจริงได้ การจูบลาจึงเป็นการแสดงออกทางความรู้สึกแบบหนึ่งที่คู่สนทนาใช้ทดแทนในชีวิตจริงซึ่งในการสนทนาในห้องสนทนาไม่สามารถจูบจริงได้ การใช้คำว่าจูบดังกล่าวจึงสื่อถึงความสนิทสนม

ตัวอย่าง 16

.....

เอ : กาดจ้ะ ไปก่อนน้ำ

เอ : บาย การกล่าวอำลา

บี : จ้ะ

บี : จ้ะๆๆๆๆๆ

เอ : จ้ะบบบบบ

ตัวอย่าง 17

.....

บี : รักม๊ากๆ

บี : บ๊ายบาย การกล่าวอำลา

เอ : 👉

เอ : จีบๆ

จากตัวอย่าง 16 และ 17 คำว่า “จูบ” มีการซ้ำทั้งคำด้วยไม้ยมกคือ จูบๆๆๆ และการซ้ำหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายคือ จูบบบบบ การซ้ำทั้งสองดังกล่าวสื่อถึงความหมายที่ต่างกัน กล่าวคือ การซ้ำด้วยไม้ยมกนั้นสื่อถึงการจูบหลายครั้ง ส่วนการซ้ำที่หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายสื่อถึงการจูบครั้งเดียวแต่เป็นการจูบมีช่วงเวลาคือเป็นการจูบที่มีลักษณะสุดลมหายใจ

5) การใช้สัญลักษณ์ พบการใช้สัญลักษณ์ในการปิดการสนทนาอีกครั้งหลังจากที่มีการปิดด้วยการกล่าวอำลาหรือการอวยพร

ตัวอย่าง 18

.....

เอ : เออ..ช้าร่า

บี : อะไรละจอร์จ

เอ : จอร์จคิดว่าจอร์จต้องไปเร็วละ

เอ : โรบินมาตามนะ

เอ : ต้องไปขายสินค้าตอนเช้าอีกยะ

เอ : สินค้า

บี : โอเคเลยจอร์จ

บี : ไว้จะมาอุดหนุน

เอ : บายจ๊ะ ชาร์่า

การกล่าวอำลา

บี : บายจอร์จ

การกล่าวอำลา

บี : 555

เอ : จีบๆ

บี :

การใช้สัญลักษณ์

เอ :

การใช้สัญลักษณ์

6) การใช้เหตุผล

ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบการใช้การให้เหตุผลซึ่งเป็นขั้นตอนก่อนการปิดสนทนาเท่านั้นแล้วตามด้วยประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง 19

.....		
เอ	อึ้งๆ	
เอ	<u>เค้าจะไปนอนละนะ</u>	} ขั้นตอนก่อนการปิดสนทนด้วยการให้เหตุผล
เอ	<u>ง่วงนอนอะ</u>	
เอ	<u>เปิดทิ้งไว้นะ</u>	ประ โยคคำสั่ง
บี	<u>ตาม บาย</u>	ประ โยคบอกเล่า

ขั้นตอนในการปิดการสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวที่มีการปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียวพบการกล่าวคำอำลาและการกล่าวคำอวยพร โดยถ้ามีการกล่าวคำอวยพรจะมีการกล่าวคำอำลาควบคู่กันเสมอ หรืออาจพบการสานต่อ การใช้ประโยค , คำ, การใช้สัญญาณรูป หลังการกล่าวคำอำลาหรือคำอวยพรไปแล้ว บางบทสนทนาไม่พบการปิดการสนทนาพบเพียงขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนาคือการให้เหตุผลและตามด้วยประโยคคำสั่งหรือบอกเล่า

2.2 ปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้ง

ในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบการปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้ง ทั้งนี้เนื่องจากคู่สนทนาสามารถคิดหัวข้อการสนทนาขึ้นมาใหม่ หรือมีคำถามคู่สนทนาต่อ จึงมีการสนทนาต่อหลังจากที่ได้มีการเลิกการสนทนาแล้ว

ในการปิดการสนทนาทั้งสองครั้ง ในบทสนทนาเดียวกันพบขั้นตอนทั้ง 2 ขั้นตอนในการปิดสนทนาคือ ขั้นก่อนปิดการสนทนาและขั้นปิดการสนทนา

2.2.1 ปิดการสนทนาครั้งที่ 1

ในขั้นตอนปิดการสนทนาครั้งที่ 1 นี้ พบขั้นตอนในการปิดการสนทนาอยู่ 2 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนปิดการสนทนาและ ขั้นปิดการสนทนา

2.2.1.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา ขั้นตอนก่อนปิดการสนทนามีกวิธีในการปิดอยู่ 2 แบบด้วยกันคือ การให้เหตุผล และการสานต่อ

1) การให้เหตุผล

ตัวอย่าง 20

.....

เอ : พ่มาแล้ว

การให้เหตุผล

เอ : คงต้องเลิกแล้วแหละ

การให้เหตุผลต่อเนื่อง

เอ : ทำไรอยู่เนี่ย

.....

ตัวอย่าง 21

.....

เอ : จ้ะวันนี้แค่นี้จะอ๊อ

การให้เหตุผล

บี : Play Heart

เอ : ไปหลับก่อน

การให้เหตุผลต่อเนื่อง

เอ : บาย

.....

ตัวอย่าง 22

.....

เอ : ไปแล้วนะ

การให้เหตุผล

เอ : บาย

บี : บาย

เอ : จ้ะ

บี : ปอย

.....

การให้เหตุผลในขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนาดังตัวอย่าง 20, 21 และ 22 พบการให้เหตุผลเดี่ยวและการให้เหตุผลต่อเนื่อง โดยการให้เหตุผลที่มีรูปภาษาดังนี้ “พ่มาแล้ว คงต้องเลิกแล้วแหละ”, “จ้ะวันนี้แค่นี้จะอ๊อ ไปหลับก่อน” และ “ไปแล้วนะ”

* เป็นฟังก์ชันหนึ่งของโปรแกรมที่ผู้สนทนาสามารถนำรูปที่เคลื่อนไหวได้มาประกอบในการสนทนา

2) การสานต่อ

ตัวอย่าง 23

.....

เอ : อือ 3 แผ่น แล้วช่วยปะ

บี : จั๊น โอเค

เอ : จันบายเจอกันที่หาด

การสานต่อ

บี : o k

เอ : บาย

.....

นอกจากนี้ยังพบการใช้เหตุผลและการสานต่อควบคู่กันในขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนา

ตัวอย่าง 24

.....

เอ : เด๋วญไปก่อนนะ การให้เหตุผลเอ : น้องหญิงโตตาม การให้เหตุผลต่อเนื่องบี : ไว้เจอกัน การสานต่อ

บี : บ้ายบายๆๆ

บี : เขี่ยญไปเล่นเกมต่อแหละ

.....

2.2.1.2 ขั้นปิดการสนทนา

ขั้นตอนปิดการสนทนาพบกลวิธีในการปิดการสนทนาอยู่ 2 วิธีคือ การกล่าวคำอำลา และการกล่าวคำอวยพร ซึ่งการกล่าวอวยพรมักปรากฏควบคู่กับการกล่าวคำอำลาเสมอ

1) การกล่าวคำอำลา ในการกล่าวคำอำลาคู่สนทนาจะใช้คำที่ใช้สั้นเหมือนกับ การปิดการสนทนาครั้งเดียว เช่นคำว่า บาย, บายๆๆ

ตัวอย่าง 25

.....

เอ : ไปแล้วนะ

การให้เหตุผล

ตัวอย่าง 29

.....

เอ : งง

บี : ทานไม

.....

ตัวอย่าง 30

.....

เอ : เดี่ยว

บี : สะ

เอ : ไปลุยเกษตรกัน

.....

ตัวอย่าง 31

.....

เอ : อย่าเพิ่งๆ

บี : เออ

เอ : ไม้อ๊ะ

.....

ตัวอย่าง 32

เอ : เดี่ยวบอกก่อนว่าออกไ

ตัวอย่าง 33

.....

เอ : บาย

บี : จ้า

เอ : ปอย

เอ : ปรี้นให้ด้วยนะ

.....

จากตัวอย่าง เห็น, อย่าลืม, งง, เคี้ยว, อย่าเพิ่งๆ, เคี้ยว, ปอย, เป็นการใช้คำอุทานและคำร้องเรียกที่ผู้สนทนาใช้ร้องทักก่อนนำไปสู่การเปิดหัวเรื่องใหม่ เช่น “กูไปเล่นเกมต่อและ” หรือ “ไปลุยเกษตรกัน”

2.2.2 ปิดการสนทนาครั้งที่ 2 การปิดสนทนาจริง

ขั้นตอนการปิดการสนทนาครั้งที่ 2 หรือการปิดสนทนาจริง พบการใช้ขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนาและขั้นปิดการสนทนาดังนี้

2.2.2.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา พบการให้เหตุผลและการสานต่อ

1) การให้เหตุผล

ตัวอย่าง 34

.....

เอ : กูพยายามโทหาอิทรายดีกว่า

บี : เออ

บี : กูออกเลยดีกว่า การให้เหตุผล

บี : บ้ายๆ

2) การสานต่อ

ตัวอย่าง 35

.....

บี : โชคดีขายๆๆๆๆ

บี : ฝากแกสั่งหลินด้วยจาดิมมาก การสานต่อ

บี : หุหุหุ

บี : ^^

เอ : 555+

เอ : โชคดีจ้าบ

เนื่องจากการปิดการสนทนามาก่อนหน้านี้แล้ว บางบทสนทนาจะไม่มีขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนา แต่มีการปิดสนทนาด้วยการกล่าวอำลาและปิดท้ายด้วยประโยคบอกเล่า

ตัวอย่าง 36

.....

เอ	กากบาท	
เอ	ข้างบน	
เอ	<u>บาย</u>	
บี	<u>เออบาย</u>	การกล่าวอำลา
บี	ออกยัง	
เอ	<u>บาย</u>	
เอ	<u>ออกจริงแล้ว</u>	ประโยคบอกเล่า

2.2.2.2 **ขั้นปิดการสนทนา** การปิดการสนทนาซึ่งเป็นการปิดสนทนาจริงพบการใช้ การกล่าวคำอำลา การกล่าวคำขอพร การใช้ประโยคคำสั่งหรือประโยคบอกเล่า การใช้คำ, คำอุทาน, คำลงท้าย

1) การกล่าวคำอำลา

ตัวอย่าง 37

.....

บี :	<u>บายๆ</u>	การกล่าวอำลา
บี :	เจอกันพรุ่งนี้	
เอ :	อืม	
เอ :	<u>บาย</u>	การกล่าวอำลา

2) การกล่าวคำขอพร

ตัวอย่าง 38

บี :	โชคดียาๆาๆาๆ
บี :	ฝากเกลี้ยงหลินด้วยจ้ะดีมาก
บี :	หุหุหุ
บี :	^^

เอ : 555+

เอ : โชคดีย้าย

การกล่าวคำอวยพร

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำอำลาควบคู่กับการกล่าวคำอวยพรในขั้นตอนปิดการสนทนาด้วย

ตัวอย่าง 39

.....

เอ : ค่อยว่ากัน

เอ : บาย

การกล่าวอำลา

บี : ฝันดีไว้

การกล่าวคำอวยพร

เอ : เช่นกัน

บี : บาย

การกล่าวอำลา

3) การใช้ประโยคคำสั่งหรือประโยคบอกเล่า พบประโยคคำสั่งและบอกเล่า
หลังจากที่มีการปิดบทสนทนาไปแล้ว

ตัวอย่าง 40

.....

เอ : ไปแล้ว

เอ : เหว่ไปลาคนอื่นต่อ

บี : ค่ะบายๆฝันดีค่ะ

เอ : จ้าาาาาา

บี : คงต้องใช้เวลามากพอสมควร. นิ่งอะ(ในการลา)

เอ : ฝันดี ฝันดี

การกล่าวอำลา

เอ : เออ

เอ : ไปจิงแล้ว

เอ : อย่าพิมพ์กลับมานะ

บี : :D

เอ : อย่าพิมพ์อย่าส่งอมยิ้มใดๆทั้งสิ้น

การใช้ประโยคคำสั่ง

เอ :	ฝันดีนา	}	ลาครั้งที่2
บี :	ดูแต่งหีบด้วยนะ		
เอ :	จา		
เอ :	บาย		
บี :	ฝากบอกด้วยว่าคิดถึง	}	ลาครั้งที่3
บี :	บะบาย		
บี :	ฝันดี		
เอ :	อืม แล้วจาบอกให้นา		
เอ :	บายกลับ	}	
บี :	บะบายค่ะ		

ในการปิดสนทนาครั้งที่สองในบทสนทนาเดียวกัน มีขั้นตอนที่ไม่มาก บางบทสนทนาจะไม่มีขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนา คือการให้เหตุผลและการสานต่อ ถ้ามีขั้นตอนก่อนการปิดการสนทนาจะมีการใช้เหตุผล หรือการสานต่ออย่างใดอย่างหนึ่ง

การปิดสนทนามีทั้งการกล่าวอำลา และการอวยพร โดยพบการกล่าวอวยพรอย่างเดียว การกล่าวอำลาอย่างเดียว และการใช้ทั้งการอวยพรและการอำลาควบคู่กัน ในขณะที่การปิดสนทนาแบบครั้งเดียวมักพบการกล่าวคำอวยพรควบคู่กับการกล่าวอำลา จะไม่พบการกล่าวอวยพรเพียงอย่างเดียว

เป็นที่น่าสังเกตว่า บทสนทนาที่มีการปิดการสนทนามากกว่าหนึ่งครั้งนั้น การปิดครั้งที่1 จะมีขั้นตอนคล้ายกับบทสนทนาที่มีการปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียว ส่วนการปิดการสนทนาครั้งสุดท้ายจะมีขั้นตอนที่สั้น ขั้นตอนก่อนการปิดสนทนาจะมีใช้เพียงเล็กน้อยถ้าใช้จะเลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างการใช้เหตุผลหรือการสานต่อ

2.3 การปิดการสนทนาที่ไม่ใช้การกล่าวคำอวยพรหรือคำอำลา

การปิดสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวบางบทสนทนา จะไม่มีการใช้รูปภาษาที่มีความหมายของการเลิกสนทนา ไม่ว่าจะเป็นขั้นก่อนปิดการสนทนาหรือขั้นปิดการสนทนา คู่สนทนาจะจบด้วยประโยคและจบการสนทนาด้วยประโยคไม่เริ่ม ดังตัวอย่างที่ 22 และ 23

ตัวอย่าง22

.....

เอ :	เค้าบอกว่าถ้าปีค.ม.จะเปลี่ยนเป็นอินเทอร์เน็ตแล้วนี่
บี :	จริง

การซ้ำคำ พบการซ้ำทั้งคำและการซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้ยมก

การซ้ำทั้งคำ เช่น อีอี, จู๊บ จู๊บ, หุหุหุ การซ้ำดังกล่าวถ้าเป็นการซ้ำทั้งคำจะเป็นคำที่สั้นๆ ไม่ยุ่งยากในการพิมพ์

การซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้ยมก บ้ายๆๆ บายๆๆ, จู๊บบ้าๆๆๆ, ฝืนดึๆ, โชคดีๆ เป็นต้น แต่ถ้าเป็นการซ้ำด้วยการใช้เครื่องหมายไม้ยมกจะเป็นการซ้ำคำที่พิมพ์ยุ่งยากคือมีการยกเป็นพิมพ์ด้วยหรือการซ้ำคำสองพยางค์

นอกจากนี้ยังพบการสร้างสำนวนใหม่ด้วยวิธีการเลียนแบบ การสร้างคำใหม่ด้วยการกร่อนเสียง หรือการทอนเสียงด้วย

การสร้างสำนวนใหม่ด้วยวิธีการเลียนแบบ

ตัวอย่าง 24

.....

เอ : เอ๊ย

เอ : เราไปก่อนนะ

บี : แย่จัง

เอ : บาย

บี : โชคดี เอและบี

โชคดี เอและบี เป็นการสร้างสำนวนใหม่ที่ใช้วิธีการเลียนแบบโดยโยงไปที่ความหมายและเสียงของพยางค์ที่สองของคำว่า โชคดี ผู้สนทนาใช้วิธีการโยงเสียงของคำว่า “ดี” ไปพ้องกับเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษคือ D ซึ่งโยงความหมายถึงผลการเรียนด้วยจึงส่งผลให้มีรูปภาษาคือ เอและบี

คำว่า บายๆ , บ้ายบาย ที่ผู้สนทนาใช้ในการจบการสนทนาบางครั้งมีการสะกดด้วยโดยการกร่อนเสียงของพยางค์หน้าจาก บายๆ เป็น บะบาย ดังตัวอย่างที่ 25หรือคำว่า “แล้ว” มีการเปลี่ยนวิธีสะกดเป็นคำว่า และ เมื่อตัวสะกดหายไปสระที่ทอนจึงเป็นเสียงสั้น ดังตัวอย่างที่ 26

ตัวอย่างที่ 25

.....

เอ : แล้วจะโทรไปหา

เอ : บายๆ

บี : บะบาย

ตัวอย่างที่ 26

.....

เอ : จะไปปรี๊ยัง

บี : กูจะไปและ

เอ : เออๆ ไว้เจอกัน

.....

การใช้คำตอบรับหรือขานรับยังแสดงถึงวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่สื่อถึงความจริงใจด้วยเช่น
คำว่า จ้า

ตัวอย่าง 27

.....

บี : นอนหลับฝันดี

เอ : เช่นกัน

บี : ราตรีสวัสดิ์

เอ : แะบาย

บี : บายอีกที

เอ : เอ้า

เอ : จ้าว

คำบางคำที่ผู้ใช้เป็นที่น่าสังเกตว่ามีการละคำและวิธีการสร้างที่น่าสนใจ ดังตัวอย่างที่ 28 ถ้าผู้สนทนาคือ บี พิมพ์คำทั้งสองติดกันคือ “ตามบาย” นัยของการออกเสียงและความหมายน่าจะเป็น “ตามสบาย” ซึ่งเป็นการรวมคำ แต่เมื่อผู้ใช้พิมพ์โดยการเว้นความห่างของคำน่าจะมีความหมายว่า ตามสบายและการกล่าวลาด้วยการลาโดยใช้คำว่า “บาย” ด้วย

ตัวอย่าง 28

เอ : อืมๆ

เอ : เล้าจะไปหลับละนะ

เอ : ง่วงนอนอะ

เอ : เปิดทิ้งไว้นะ

บี : ตาม บาย

3. ลักษณะภาษาที่แสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง

3.1 ลักษณะภาษาแสดงหัวเรื่อง

การแสดงหัวเรื่องคือ วิธีการที่ผู้สนทนาใช้หลังจากที่มีการเปิดสนทนาด้วยวิธีการต่างๆ ดังที่กล่าวไปแล้วในส่วนของคุณลักษณะภาษาในการเปิดสนทนา ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบวิธีการแสดงหัวเรื่อง คือการใช้ประโยค โดยประโยคที่พบมีทั้งประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า โดยพบการใช้ประโยคคำถามในการแสดงหัวเรื่องมากที่สุด

3.1.1 การใช้ประโยคคำถาม

การใช้ประโยคคำถาม เนื่องจากผู้สนทนารู้จักกันคืออยู่แล้ว หลังจากขั้นตอนการเปิดการสนทนา หัวเรื่องโดยมากจะเป็นประโยคคำถาม ที่ขึ้นต้นด้วยกริยาโดยละประธานซึ่งมีคำที่แสดงคำถามเช่น ยัง, หนาย, ไร, กี่, ใง, บ่, ไม้, เหรอ เป็นต้น ตัวอย่างประโยคที่ผู้สนทนาใช้ในการแสดงหัวเรื่อง

ทำงานเอ็มเสดยัง	อยู่หนายฮะ	เล่น “ไรสาดด”
ทำไรอยู่อะ	กลับบ้านกี่โมงอะ	เรียนเป็นไงบ้างวะ
เจอแต่งบ้างบ่	คิดถึงกรูไม๊ๆๆ	อนนนานยางเหรอ

3.1.2 การใช้ประโยคบอกเล่า

การใช้ประโยคบอกเล่า พบทั้งการละประธานและไม่ละประธาน โดยพบการละประธานมากที่สุด

-ประโยคบอกเล่าที่มีการละประธาน

มาเร็วจริง มาตามนัด คิดถึงเปามาก คิดถึงจังเลย
ทันเวลาพอดีเปะเลย

-ประโยคบอกเล่าที่ไม่มีการละประธาน

กีฬาวันนี้เซงมากเลยอะ ชื่อเทใช้ได้นะเราเนี่ย

ในบางบทสนทนาหลังจากที่มีการทักทายหรือการเปิดการสนทนาแล้วเมื่อผู้สนทนาตอบบทสนทนาซ้ำจะมีการแสดงหัวเรื่องใหม่ไปเรื่อยๆ

ตัวอย่าง 1

เอ : ใจจิ้ม

บี : halo

บี : หวัดดี

บี : อ่านจบได้ใจเก่งจัง ขึ้นหัวเรื่องใหม่

บี : เก่งนี่

บี : อังกฤษคะแนนเท่าไร แสดงหัวเรื่องใหม่

บี : ทำไรอยู่ แสดงหัวเรื่องใหม่

บี : หายไปไหน แสดงหัวเรื่องใหม่

บี : ไปอีเหรอ แสดงหัวเรื่องใหม่

} ประโยคคำถามที่ละประธาน

ตัวอย่าง 2

เอ : คีๆ

เอ : มาแล้วอ้อ แสดงหัวเรื่องใหม่ (บอกเล่า)

เอ : นานจัง แสดงหัวเรื่องใหม่

เอ : รอแกลนเดียวเลย (บอกเล่า)

เอ : รู้ปะ แสดงหัวเรื่องใหม่

เอ : ทำไรอยู่ แสดงหัวเรื่องใหม่ (คำถาม)

เอ : ไม่พิมพ์เลย แสดงหัวเรื่องใหม่ (ปฏิเสธ)

บี : โทษทีที่ให้รอนะ

} ประโยคที่ละประธาน

เนื่องจากบางบทสนทนาไม่มีขั้นตอนการเปิดสนทนาด้วยการทักทาย ดังนั้นการเปิดสนทนาบางบท จึงเป็นข้อความเกี่ยวกับการแสดงหัวเรื่อง ซึ่งประโยคเหล่านี้จะมีการเรียกชื่อผู้สนทนาหรือมีคำบ่งชี้หน้าหน้าประโยคดังตัวอย่างที่ 3, 4, 5, 6

ตัวอย่าง 3

เอ : ปรู้งนี้พี่ว่าต้องใส่ชุดนิสิตนะ

บี : อะ จิงคิ

.....

ตัวอย่าง 4

เอ : หน้า วันนี้ไปดูพิชเมกเกอร์กันมั้ยจ๊ะ

บี : ต้องดูเพื่อนก่อนอะ

.....

ตัวอย่าง 5

เอ : จิบบ หนึ่งในทรวงจบเร็วจังอ่า

บี : ซ้ายๆ

.....

ตัวอย่าง 6

เอ : นี่ ตกลงมึงจะเอาโทสับไปใช้ก่อนมัย

เอ : เออ ไม่ได้ละ กุลิมโทสับไว้บนรถพอกู

.....

จากตัวอย่าง 3, 4, 5 และ 6 การแสดงหัวเรื่องเป็นข้อความเกี่ยวกับการเปิดสนทนา โดยการเรียกชื่อคือ “ปุ, หน้า, จิบบ” และคำบ่งชี้ “นี่” จึงมีหน้าที่คล้ายกับการร้องทักก่อนการแสดงหัวเรื่อง ด้วยการถาม

3.2 ลักษณะภาษาแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่อง

การเปลี่ยนหัวเรื่องในบทสนทนาแบบส่วนตัวพบการเปลี่ยนหัวเรื่องที่หลากหลาย โดยการเปลี่ยนหัวเรื่องจะมีการใช้รูปภาษาที่มีนัยทางความหมายเป็นสัญญาณให้คู่สนทนารู้ว่ากำลังจะมีการเปลี่ยนหัวเรื่อง โดยอาจมีการใช้คำเรียกขาน การใช้ส่วนคันคำพูด การใช้รูปภาษาที่แสดงการตัดตอนหรือแยกส่วน และการไม่ใช่สัญญาณใดๆ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 การใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง

การเปลี่ยนหัวเรื่องโดยการใช้สัญญาณพบว่า มีการใช้คำเรียกขาน การใช้ส่วนคันคำพูด และการใช้รูปภาษาที่แสดงการตัดตอนหรือแยกส่วนดังนี้

- 1) การใช้คำเรียกขาน คือการนำชื่อของคู่สนทนานำก่อนการเปลี่ยนหัวเรื่องด้วยประโยคคำ

ตัวอย่าง 9

บี : เมิงหอ3

บี : ก้อเนีย

บี : dom.swu.ac.th

เอ : ข้างหน้านั้นwww หรือ http

บี : http

เอ : โอเค

บี : อ้อ

บี : หอแอร์

บี : เหมือนกุ

บี : แล้ว มันมีรายละเอียดอื่นๆ อีกไหมวะ การเปลี่ยนหัวเรื่องใหม่

3.2.2 การไม่ใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง

การเปลี่ยนหัวเรื่องโดยไม่มีสัญญาณใดๆ โดยใช้ประโยคคำถามหรือบอกเล่าในการเปลี่ยนหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อย ซึ่งวิธีการไม่ใช้สัญญาณพบว่ามีการใช้มากกว่าการใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่องในการสนทนา

1) การใช้ประโยคคำถาม

ตัวอย่าง 10

เอ : หวัดดีเพื่อน

บี : ดี

เอ : เป็นไงบ้าง

เอ : สบายดีมัย

บี : สบายดี

บี : เธอละ

เอ : เรียนหนักปะวะ

เอ : ก็ดี

บี : นิดหน่อย

การทักทาย

การแสดงหัวเรื่อง

ด้วยการวิธีการหักทลายต่างๆ ดังที่กล่าวแล้วในหัวข้อการเปิดสนทนา บางบทสนทนาเมื่อคู่สนทนาอีกฝ่ายไม่มีการตอบบทสนทนาจะมีการแสดงหัวเรื่องใหม่อยู่เรื่อยๆ ดังตัวอย่างที่ 2

การเปลี่ยนหัวเรื่องใหม่ จะมีการใช้สัญญาณและการไม่ใช้สัญญาณโดยสัญญาณที่ใช้จะเป็นการใช้คำเรียกขาน การใช้ส่วนคันคำพูด การใช้รูปภาษาที่แสดงการแยกส่วน ก่อนประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่าที่เป็นการเปลี่ยนหัวเรื่องใหม่ ส่วนการไม่ใช้สัญญาณใดๆ ในการเปลี่ยนหัวเรื่องผู้สนทนาจะใช้ประโยคคำถามและประโยคบอกเล่าในการเปลี่ยนหัวเรื่องเลย และพบว่ามีการใช้ประโยคคำถามมากที่สุด และการไม่ใช้สัญญาณใดๆ ในการเปลี่ยนหัวเรื่องพบมากกว่าการใช้สัญญาณ บทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบว่าการเปลี่ยนหัวเรื่องหลายครั้งมากเพราะคู่สนทนามีเรื่องที่จะพูดคุยกันหลากหลาย และเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ใช้ประโยคเริ่มได้หลายครั้ง

4. การอ้างถึง

บทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบว่าการเชื่อมโยงความที่ “การตีความรูปภาพหนึ่งต้องอาศัยการอ้างถึงอีกรูปภาพหนึ่ง” (ชลธิชา บำรุงรักษ์, 2539: 79) การอ้างถึงที่พบมีทั้งการอ้างถึงหน่วยนาม การอ้างถึงอนุพจน์หรืออนุประโยคและการอ้างถึงข้อความ การอ้างถึงที่เกิดขึ้นมีทั้งความสัมพันธ์แบบนำและความสัมพันธ์แบบตามซึ่งส่วนมากเป็นความสัมพันธ์แบบตาม การแสดงความสัมพันธ์คือ เมื่อมีรูปแทนทางภาษาปรากฏก่อนรูปภาพหลัก เช่น “นั่นเป็นบ้านที่พ่อเพิ่งซื้อ” นั่นเป็นรูปแทนทางภาษาที่อ้างถึงรูปภาพหลักคือบ้าน เมื่อรูปแทนทางภาษาปรากฏก่อนรูปภาพหลักความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์แบบนำและประโยค “กาแฟที่บ้านฉันมันไม่อร่อยเลย” กาแฟเป็นรูปภาพหลักและมีคำว่ามันเป็นรูปแทนที่อ้างถึงกาแฟเมื่อรูปแทนตามหลังรูปภาพหลัก ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์แบบตาม

4.1 การอ้างถึงหน่วยนาม

นววรรณ พันธุเมธา (2525 : 108) กล่าวว่าหน่วยนามคือหน่วยประโยคชนิดหนึ่ง ใช้อ้างถึงสิ่งต่างๆ หน่วยนามจะเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้ คำนาม คำเชื่อมกับคำนาม นามวลี คำเชื่อมกับนามวลี คำหรือวลีที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม คำเชื่อมกับคำหรือวลีที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม ในบทสนทนาแบบส่วนตัวพบการอ้างถึงที่เป็นหน่วยนามค่อนข้างมาก การอ้างถึงหน่วยนามที่ปรากฏขึ้นโดยใช้รูปภาพเป็นรูปแทนในการอ้างถึง ได้แก่ บุรุษสรรพนาม คำเรียกขาน คำบ่งชี้ (นามและส่วนขยาย) สุนัขรูป

4.1.1 บุรุษสรรพนาม

การสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวเป็นการพูดโต้ตอบกันสองต่อสองด้วยการพิมพ์ ดังนั้นสรรพนามที่พบมักจะเป็นสรรพนามบุรุษที่หนึ่งและสรรพนามบุรุษที่สอง เช่น กู เรา เค้า มึง ผม หรือสรรพนามบุรุษที่สามที่เป็นการอ้างถึงบุคคลหรือสิ่งของที่กล่าวถึง เค้า มัน เขา เนื่องจากบุคคลที่สนทนากันมีความสนิทสนมกันและต่างฝ่ายก็รู้ว่าตนกำลังสนทนากับใครอยู่ ดังนั้นการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1, 2 จึงไม่ค่อยปรากฏมากนัก นอกจากการกล่าวถึงบุคคลที่สามจึงปรากฏว่ามีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 มากกว่า

ตัวอย่าง 1

.....

บอย : เน, ไม่ติด

บอย : แล้วผม, จะติดมั๊ยเนี่ย

บอย : หน้าตาลาวๆอยู่อะผม,

เน : อะนะ

เน : ผม, ยังไม่จีบเลยแถมๆเฉยๆ

.....

จากตัวอย่าง เน, ผม, เป็นรูปแทนซึ่งใช้อ้างถึงตัวผู้สนทนาคือ เน และ ผม, ใช้แทนผู้สนทนาคนหนึ่งคือ บอย

ตัวอย่าง 2

แหม่มปี : เว็บ ไหน

แหม่มปี : ยังจ๊ย

.....

โม : dom.swu.ac.th

แหม่มปี : ข้างหน้ามัน ใช้ www หรือ http

.....

มัน เป็นสรรพนามที่ใช้เรียกแทน เว็บ, dom.swu.ac.th เมื่อรูปแทน มัน อยู่ข้างหลังรูปหลัก ในบริบทภาษา เป็นความสัมพันธ์แบบตาม

ตัวอย่าง 3

“เราชวนเขามาอยู่บ้านอะ แต่พวกในเอกมันไม่ให้มา”

มันเป็นรูปแทนทางภาษาที่อ้างถึงรูปภาษาหลักที่อยู่ข้างหน้าคือ พวกในเอก

4.1.2 คำเรียกขาน

คำเรียกขานคือคำที่ผู้สนทนาใช้เพื่อเรียกผู้สนทนาอีกคนที่สนทนาด้วยหรือการกล่าวถึงบุคคลที่สาม ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบการใช้คำเรียกขานแบบต่างๆ ที่เป็นการอ้างถึงโดยการใช้ชื่อเล่น เช่น อิมมี, ไค้, เน, บอย, ปุ่ม, การใช้คำเรียกญาติ เช่น พี่, เจ้, น้อง, หลาน, ยาย, การใช้สมญานาม เช่น แม่หมอ, ทาเกชิ, เด็กเก่า, สิงโตญี่ปุ่น, ไอ้หนู, การใช้คำบอกสถานะและอาชีพ เช่น พวกวิศวะ, เอกไทย, อาจารย์ การใช้คำคำรุนแรงเป็นคำเรียกขานเช่น อีบ้า, ไอ้บ้า, ไอ้สาด, สาด(ไอ้สัดว์), ฟ่าย (ควาย)

-การใช้ชื่อเล่น

การใช้ชื่อเล่นเป็นคำเรียกขานในห้องสนทนาแบบส่วนตัว จากการศึกษาปรากฏใช้มาก ดังนั้น การใช้ชื่อเล่นจึงสื่อถึงความสนิทสนม มากกว่าที่ผู้สนทนาใช้ชื่อจริง ในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

พบการใช้ชื่อเล่นในกรณีที่ผู้สนทนาเรียกกันเองและในกรณีที่กล่าวถึงบุคคลที่สามด้วย

ตัวอย่าง 4

.....

แอน: โทไปอิมูกรับ

แอน: กรูก็บอกกรูอยู่ที่โรงอาหาร

แอน: มันก็บอกเด๊วมา

แอน: มันก็มาเจอกรู

ฟ้า: แล้ว

แอน: อิมูก, โคคสว

.....

จากบทสนทนาแอนคุยกับฟ้าโดยใช้คำเรียกขานคือชื่อเล่นถึงบุคคลที่สามคือ อิมูก, ในประโยคต่อมาแอนใช้รูปแทนทางภาษาคือ มัน, มัน, อ้างถึงรูปหลักทางภาษาคือ อิมูก, ที่อ้างไปก่อน

หน้านี้ ดังนั้นจึงเป็นความสัมพันธ์แบบตาม แล้วแอนยังใช้รูปหลักทางภาษาที่กล่าวถึงบุคคลคนเดิม คือ อิมู อีกครั้ง

ตัวอย่าง 5

.....

พี่ : อิมูไปไหน

พี่ : เมิงหายไปในไหน

ปุ่น : ไอพี่

ปุ่น : เออ

.....

พี่ : อูกำลังหาวิธีส่งอยู่

ปุ่น : อืมๆ

ปุ่น : อูด้วย

เมิง เป็นรูปแทนภาษาที่อ้างถึงรูปภาษาหลักที่เป็นชื่อเล่นและปรากฏมาก่อนหน้าแล้วคือ อิมู ดังนั้นความสัมพันธ์นี้เป็นความสัมพันธ์แบบตาม และก็มีรูปแทนทางภาษาคือ อู แทนตัวผู้พูดคือ ปุ่นหรือ อิมู ในบทสนทนาเดียวกันนี้ยังมีการใช้คำเรียกขานที่เป็นชื่อเล่นคือ ไอพี่ และมีรูปภาษาที่เป็นรูปแทนใช้ในการอ้างถึงคือ อู ด้วย

-การใช้คำเรียกญาติ

คำเรียกญาติ เป็นคำที่สื่อความหมายถึงความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว การใช้คำดังกล่าวที่ปรากฏในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบคำว่า “พี่”, “รุ่นพี่” “น้อง” เป็นต้น ซึ่งการใช้คำดังกล่าวแม้ผู้สนทนาจะไม่ได้เกี่ยวข้องกันทางสายเลือดแต่ผู้สนทนา ใช้คำเรียกญาติเพื่อแสดงความเคารพผู้ที่อาวุโสกว่า ตามวัฒนธรรมไทย ดังตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่าง 6

.....

สิงห์ : แต่วันนี้มีรุ่นพี่ พูคว่าเหมือน พวกอูปุ่นแบ็คแพ็ค ดูได้ใจกว่าเยอะนะ

ลูกตาล : งง

.....

สิงห์ : เค้าบอกว่าเหมือนพวกอูนุ่น ที่เที่ยวแบบมีกระเป๋าสะพายใหญ่ๆ อะ

รุ่นพี่เป็นคำเรียกญาติ ที่มีรูปแทนทางภาษาอ้างอิงตามมาก็คือ เค้า ซึ่งเป็นคำสรรพนามความสัมพันธ์ในตัวอย่างที่ 6 ดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์แบบตาม

-การใช้สมนนาม

การใช้สมนนามคือ การที่คู่สนทนาใช้ชื่อที่ตั้งขึ้นใหม่ที่สื่อความหมายถึงตัวบุคคลที่กล่าวถึง จากการศึกษาพบว่ามีการใช้สมนนามเกิดขึ้นเพราะคู่สนทนามีความสนิทสนมกัน การให้สมนนามกับเพื่อนจึงเกิดขึ้นได้ เช่น “แม่หมอ, เด็กเก๋า, สิงโตญี่ปุ่น”

ตัวอย่าง 7

.....

สิงห์ : แต่วันนี้มีรุ่นพี่ พูดว่าเหมือน พวกญี่ปุ่น เบ๊คแพ็ก ดูได้ใจกว่าเฮอะเฮอะ

ลูกตาล : งง

สิงห์ : เค้าบอกว่าเหมือนพวกหุ่น ที่เที่ยวแบบมีกระเป๋าสะพายใหญ่ๆ อะ

.....

จากตัวอย่างบทสนทนาระหว่างสิงห์กับลูกตาล มีการใช้สมนนาม ว่า พวกหุ่น แทนรูปภาษาหลักที่อ้างมาก่อนหน้านี้แล้วคือ พวกญี่ปุ่น เมื่อรูปแทนทางภาษาตามหลังรูปหลักความสัมพันธ์จึงเป็นแบบตาม

-การใช้คำบอกสถานะและอาชีพ

การใช้คำบอกถึงสถานภาพและอาชีพของคู่สนทนาหรือกล่าวถึงบุคคลที่สาม เพื่อเป็นการอ้างอิงแทนการเรียกชื่อของบุคคล ดังตัวอย่างที่ 8 การใช้คำว่า “อาจารย์” ซึ่งเป็นคำที่บอกถึงอาชีพ ซึ่งผู้ใช้กล่าวถึง “วรวรรณ”

ตัวอย่าง 8

.....

สิงห์ : อ.วรวรรณ น่ารักป่าว

.....

สิงห์ : คือส่วนตัวพี่ นับถือเค้ามากนะ

ลูกตาล : จริงดิ

สิงห์ : คือเค้าเป็นอ.ที่ใจดีมาก ๆ

ลูกตาล : ตรงไหน

สิงห์ : น่าเสียดายที่ รุ่นหนูอาจจะไม่เห็น

สิงห์ : แต่ว่า เค้าเป็นคนเคร่งระเบียบไง

สิงห์ : แต่จริงๆแล้ว เค้าใจดีมาก

สิงห์ : เค้าเป็นอาจารย์ที่เป็นอาจารย์จริงๆจะทำเพื่อลูกศิษย์จริงๆ

.....

เค้า อ. เป็นรูปแทนทางภาษาที่กล่าวอ้างถึง อ.วรวรรณ ซึ่งเป็นคำเรียกขานที่บอกถึงสถานะและอาชีพ โดยมีรูปแทนตามหลังรูปหลักทางภาษาเป็นความสัมพันธ์แบบตาม ส่วน เค้าเป็นอาจารย์ ถึงแม้จะหมายถึงอ.วรวรรณก็ตามแต่ เมื่อมีรูปแทนคือเค้ามาก่อนรูปหลักทางภาษาคือ อาจารย์ เป็นความสัมพันธ์แบบนำ

-การใช้คำรุนแรง

คำรุนแรงคือคำตำหนิหรือคำหยาบที่สุภาพชนทั่วไปไม่ใช้ จากการศึกษาพบว่ามีการใช้คำรุนแรงแต่ผู้ใช้ลดความหยาบลงด้วยการสะกดการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับรูปภาษาจริง ดังตัวอย่างที่ 9

ตัวอย่าง 9

.....

เด็กชายแถมป้อง : อยู่ไหนวะ

Sambaaa : อยู่ร้านเกม

เด็กชายแถมป้อง : ไอ้สาดดด...

Sambaaa : เวน

เด็กชายแถมป้อง : ไม่เรียนแล้วหรอวะ

Sambaaa : เรียนดิ เรียนเข้า

Sambaaa : ป่ายว่าง

เด็กชายแถมป้อง : มึงเรียนคณะไรนะ

Sambaaa : คณะหมูกรอบ

เด็กชายแถมป้อง : ฟ่ายยยยยย

.....

จากบทสนทนาระหว่างเด็กชายแถมป้องกับ Sambaaa เด็กชายแถมป้องเรียกคู่สนทนาของตนว่าไอ้สาดดด... ซึ่งเป็นคำรุนแรงที่เป็นรูปภาษาหลัก และตามด้วยรูปภาษาที่ใช้ในการอ้างถึงซึ่งเป็นรูปแทน คือ มึง และ ฟ่ายยยยยย เป็นความสัมพันธ์แบบตาม

บทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบว่ามีการใช้คำเรียกขาน ที่หลากหลายตามตัวอย่างข้างต้น การใช้คำเรียกขานแบบต่างๆ เกิดขึ้นได้เพราะคู่สนทนาต่างมีภูมิหลังพูดคุยกันในเรื่องที่รู้กันดีอยู่แล้ว การอ้างถึงบุคคลต่างๆ รวมถึงการเรียกคู่สนทนาของตนจึงไม่เกิดความสับสน

4.1.3 คำบ่งชี้

คำบ่งชี้ที่พบในการอ้างถึงรูปหลักทางภาษาส่วนมากพบว่ามีโครงสร้างที่ประกอบด้วย นาม+คำบ่งชี้ หรือ ลักษณะนาม+คำบ่งชี้ เช่น หน้า^{นั้น}, วิชา^{นั้น}, ที่^{โน้น}, อัน^{นี้}, ทรง^{นี้}

ตัวอย่าง 10

.....

กลอน : ตอน HI100 เราอุตสาหไปนั่งชีก กศบ นึกว่าแวนจะเรียนด้วย

แวน : อยู่ศึกษา คนน้อยรู้จักกันทั่วถึง

แวน : เราว่าคงจะอยู่ที่ศึกษาศาสดามากถึงมากที่สุดถ้าให้โหวตนะจาก26

คุณแล้วจะให้อยู่นนุคเพียง5เสียงมั้ง

แวน : วิชานั้นเราก็คิดว่าเราจะเรียนแล้วละ ไปนั่งเรียนแล้วด้วยคาบนิ่งแล้วคาบบน้นก็อแปงคาบสุดท้าย

แวน : ก็อเลยกลับไปนั่งหาวิชาใหม่

กลอน: อันนี้เขาปูพื้นก่อน

ไปนั่งเรียนแล้วด้วยคาบนิ่งแล้วคาบบน้นก็อแปงคาบสุดท้าย

.....

วิชานั้น เป็นรูปแทนทางภาษาที่การอ้างถึง HI100 ซึ่งเป็นรูปหลัก รหัสวิชา และ อันนี้ เป็นรูปแทนที่อ้างถึงรูปหลักที่เป็นหน่วยนามคือ วิชาใหม่ ทั้งสองเป็นความสัมพันธ์แบบตามเพราะรูปแทนปรากฏอยู่หลังรูปหลัก

4.1.4 สัญลักษณ์

การใช้สัญลักษณ์เป็นการใช้รูปแทนที่ไม่ปรากฏรูปซึ่งใช้กล่าวอ้างถึงหน่วยนามที่เป็นรูปภาษาหลัก ในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบการใช้สัญลักษณ์ค่อนข้างมากทั้งการใช้สำหรับคู่สนทนาเองคือสรรพนามบุรุษที่ 1,2 หรือการกล่าวอ้างหน่วยนาม ทั้งนี้เพราะว่าคู่สนทนาพยายามทำให้ข้อความสั้นกระชับเพื่อความรวดเร็วในการพิมพ์ได้ตอบคู่สนทนา

ตัวอย่าง 11

.....

แวน : เออถามหน่อย ยูจิ เข้ามาอาศัยกับใครที่ประเทศไทยอ่า

.....

กลอน : Øไม่มีบ้านกลอน : Øอยู่หอกลอน : Øมาเอง

แวน : ในกทม.คนเดียวเนี่ยนะ

กลอน : อืม

แวน : ตอนนี้Øก็อยู่ที่องค์กรกษ Øไม่มีบ้าน กทม

จากบทสนทนา Ø เป็นรูปทางภาษาที่อ้างถึงหน่วยนามซึ่งเป็นรูปทางภาษาหลักคือ ยูจิ ซึ่งเป็นคำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ

ตัวอย่าง 12

บอล : ปู พู่นี้พี่ว่าต้องใส่ชุดนิตนะ

ปู : อะจิงคิ

บอล : ม่ายจิง

บอล : พี่ไม่ได้อนนะ

.....

ปู : แล้วตกลงใส่ØมัยะØเป็นรูปทางภาษาที่อ้างถึงหน่วยนามคือ ชุดนิต

4.2 การอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยค คำที่ใช้ในการอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบการใช้คำบุรุษสรรพนาม, คำบ่งชี้, คำแสดงการตอบรับ และสัญลักษณ์

4.2.1 บุรุษสรรพนาม

การใช้บุรุษสรรพนามเป็นรูปแทนภาษาในการอ้างถึงอนุพจน์หรือประโยคที่เป็นรูปหลักทางภาษาไม่ค่อยพบมากนัก มีเพียงคำเดียวที่พบคือ มัน

ตัวอย่าง 13

.....

สิงห์ : นี่พี่ตัวใหญ่ขึ้นปะ

สิงห์ : หรือว่า ไม่รู้

ลูกตาล: เหมือนจบบีกขึ้น

สิงห์ : จิงดิ

สิงห์ : แปกเหะ

สิงห์ : กินๆกะนอน จนตัวใหญ่ขึ้นอีก

สิงห์ : (อ้วน)

ลูกตาล: ไม่อ้วนแต่บีก

สิงห์ : มันผิดตามหลักกายภาพนะนั่น

.....

มัน เป็นรูปแทนทางภาษาที่อ้างถึงรูปภาพหลักคือ กินๆกะนอน จนตัวใหญ่ขึ้นอีก เป็นความสัมพันธ์แบบตาม

4.2.2 คำบ่งชี้

ในบทสนทนาแบบส่วนตัวพบว่ามีการใช้คำบ่งชี้ ทั้งนี้เพราะว่าคำบ่งชี้สามารถใช้แทนอนุพากย์หรือประโยคได้ ทำให้ผู้สนทนาสะดวกรวดเร็วในการพิมพ์อนุพากย์หรือประโยคนั้นซ้ำอีกครั้ง คำที่พบมีดังนี้ นี่, พวกนี้, อันนี้, ยังงี้, อานี้, ยังงั้น เป็นต้น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นโดยมากเป็นความสัมพันธ์แบบตาม

ตัวอย่าง 14

.....

สิงห์ : พี่เกิดวันไหนเดือนไหน

ลูกตาล : เฮะๆ อันนี้ จำไม่ได้ จำได้ว่าสิงหารีปาวน้ำ

.....

อันนี้ เป็นคำบ่งชี้ที่เป็นรูปแทนทางภาษาที่อ้างถึงรูปภาพหลักที่เป็นประโยคคือ พี่เกิดวันไหนเดือนไหน

ตัวอย่าง 15

.....

กลอน : แล้วปีหน้าแว่นจะให้รุ่นน้องเข้านนุคปะ

แวน : ม่ายรู้วะ

แวน : อันนี้มันก็ต้องขึ้นอยู่กะว่าเสียงส่วนใหญ่จะไปอยู่ที่ไหน

.....

อันนี้ เป็นคำบ่งชี้ที่เป็นรูปแทนภาษาที่อ้างถึงรูปภาษาหลักที่เป็นประ โยคคือ แวนจะให้รุ่นน้องเข้า มนุคป๊ะ

4.2.3 คำแสดงการตอบรับ

คำแสดงการตอบรับคือ การใช้คำที่สื่อความหมายที่ผู้ใช้คำดังกล่าวเห็นด้วย หรือมีความ คล้อยตามกับคู่สนทนาอีกฝ่าย คำแสดงการตอบรับเป็นอีกรูปภาษาหนึ่งที่พบค่อนข้างมากในบท สนทนาแบบส่วนตัว เช่น คำว่า อืม, อืมๆ, อ้อ, อ้อๆ, อ่าๆ, อืมใช่, เออ, จ้า, ค่ะ, อ้อครับ เป็นต้น คำตอบ รับดังกล่าวเป็นคำที่สันเลียงเสียงธรรมชาติในการออกเสียงจริงในการโต้ตอบกันในภาษาพูดคู่ สนทนาใช้เพื่อให้การสนทนามีความต่อเนื่องและแสดงการตอบรับคำพูดของคู่สนทนาอีกฝ่ายและคำ ดังกล่าวยังบอกถึงความสนิทสนมกันของคู่สนทนาอีกด้วย

ตัวอย่าง 16

.....

แวน : กศ.บ คงเข้าร่วมไม่ได้เพราะวันนั้นก็อดิเรียนอีกอย่างรุ่นพี่ก็ม่ายอยากให้เข้ากับ

มนุค

กลอน: อ้อ

.....

อ้อ เป็นรูปแทนที่อ้างถึงรูปภาษาหลักที่เป็นประ โยคคือ กศ.บ คงเข้าร่วมไม่ได้เพราะวันนั้นก็อดิเรียน อีกอย่างรุ่นพี่ก็ม่ายอยากให้เข้ากับมนุค

ตัวอย่าง 17

.....

บอล : ไม่ต้องใส่ชุดนิสิต,

บอล : จ้า

ปู : ค่ะ,

บอล : จะไปแล้วอ่า,

ปู : ค่ะ,

.....

จากบทสนทนา กัะ, กัะ เป็นคำตอบรับที่เป็นรูปแทนภาษาที่อ้างถึงรูปหลักทางภาษา ประโยค ไม่ต้องใส่ชุดนิสิต, จะไปแล้วอ่า, ตามลำดับ เป็นความสัมพันธ์แบบตาม

4.2.4 สุนทรียภาพ

การใช้สุนทรียภาพคือการไม่ปรากฏรูปทางภาษา แต่จะมีการใช้รูปภาษาหลักก่อนแล้วตามด้วยการใช้สุนทรียภาพที่เป็นรูปแทนที่อ้างถึงรูปภาษาหลักที่เป็นอนุพจน์หรือประโยค จากการศึกษาพบไม่มากนักเท่าการอ้างถึงหน่วยนาม เนื่องจากอนุพจน์หรือประโยคเป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าหน่วยนาม ดังนั้นการใช้สุนทรียภาพจึงมีไม่มากนักเพราะอาจทำให้เกิดความสับสนและเข้าใจผิดทางความหมายได้

ตัวอย่าง 18

.....

ยู : เรียนที่นั่นมีคนมาจับมั่งยัง

ไคน่า : some

ยู : 555

ยู : มี๑บ้างเธอ

.....

ยู : แล้ว๑มีถูกใจบ้างปะ

.....

๑เป็นรูปทางภาษาที่อ้างถึงรูปภาษาหลักคือ คนมาจับ

นอกจากนี้ยังมีการใช้รูปแทนภาษาที่ใช้การอ้างถึงรูปภาษาหลักที่ไม่ปรากฏในบริบทของภาษาแต่คู่สนทนาสามารถตีความได้ว่ารูปที่อ้างถึงนั้นคืออะไรเพราะอาศัยบริบทสถานการณ์ จากตัวอย่างข้างต้น ที่นั่น จากบริบทของภาษาหมายถึงสถานที่เรียนของไคน่า ซึ่งคู่สนทนาทั้งสองต่างมีภูมิหลังและเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว “ที่นั่น” ซึ่งที่อ้างถึงนั้นคือสถานที่เรียนของไคน่า แต่ในรูปภาษาไม่ปรากฏรูปภาษาหลัก ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ้าง เพราะคู่สนทนามีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันมาก่อนจึงมีบริบทของสถานการณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง

4.3 การอ้างถึงข้อความ

ในการอ้างถึงข้อความในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนพบไม่มากนัก เนื่องจากข้อความที่สนทนากันนั้นสั้นและมีการเปลี่ยนหัวเรื่องการสนทนาบ่อย ประโยคที่คู่สนทนาได้ตอบกัน

นั่นจึงสั้นมีความยาวไม่มากพอที่จะเป็นข้อความ
คำบ่งชี้เท่านั้น

ดังนั้นคำที่พบในการอ้างถึงข้อความจึงพบเพียง

ตัวอย่าง 19

.....

สิงห์ : คือส่วนตัวพินับถือเจ้ามากนะ

สิงห์ : เจรงดิ

สิงห์ : คือเจ้าเป็นอ.ที่ใจดีมาก

ลูกตาล : ตรงไหน

สิงห์ : น่าเสียดายที่ รุ่งหนูอาจจะไม่เห็น

สิงห์ : แต่ว่า เจ้าเป็นคนเคร่งระเบียบ

สิงห์ : แต่จริงๆแล้ว เจ้าใจดีมาก

สิงห์ : เจ้าเป็นอาจารย์ ที่เป็นอาจารย์จริงๆจะทำเพื่อลูกศิษย์จริงๆ

สิงห์ : ตอนแรกพี่ก็ไม่ชอบ

สิงห์ : แต่ต่อไปสิ่งที่เจ้าทำไปมันมีความจริงใจเหลือเกิน

สิงห์ : (ฟังแล้วดูไม่น่าเชื่อ)

ลูกตาล : อืม นี่พูดจริงหรือหลอก

นี่ เป็นคำบ่งชี้ที่แทนข้อความข้างต้นทั้งหมดสิงห์คือ
มาก.....มันมีความจริงใจเหลือเกิน(ฟังแล้วดูไม่น่าเชื่อ)
ความสัมพันธ์แบบตาม

เจรงดิคือเจ้าเป็นอ.ที่ใจดี

ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็น

ตัวอย่าง 20

.....

เอ : วันนี้ดี๊ๆกระตุงจนเบลอ

เอ : ไหล่แทบหลุด

เอ : คมขาคมเรยอะ

เอ : นอนตายปากหวนคารถตู้

บี : ตลกจัง

เอ : หง่านี่คือเรื่องจริง

.....

นี่ เป็นคำบ่งชี้ที่เป็นรูปแทนและอ้างถึงรูปภาพหลักที่เป็นข้อความ คือวันนี้ดูๆจะตุงจน
เบลอ/ไหล่แทบหลุด/ คมขาคมเรยอะ/ นอนตายปากหวิวการณดู

นอกจากนี้ยังพบคำบ่งชี้ที่ใช้ในการอ้างถึงโดยมีความสัมพันธ์แบบนำและตาม ตามตัว
อย่างที่ 21

ตัวอย่าง 21

แวน : เนีย,เสาร์-อาทิตย์ที่จะถึงก็จะเป็นวันสุดท้ายที่เข้าร่วมแล้ว เราก็จะได้หัวเข้
ขัคของสีกสาสาดแยะ

แวน : มนุดเมื่อไหร่จาค้าย

แวน : อิกนานมะ

แวน : กว่าจะปิดเชียร์

กลอน : คงนาน

กลอน : ไม่รู้เหมือนกันอะ

.....

แวน : กศ.บ.คงเข้าร่วมม่ายไค้เพราะวันนั้น,ก็อดิเรียนอีกอย่างรุ่นพี่ก็อม่าย
อยากให้เข้าร่วมกับมนุด

เนีย, ,วันนั้น, เป็นคำบ่งชี้ที่แทนข้อความ เสาร์-อาทิตย์ที่จะถึงก็จะเป็นวันสุดท้ายที่เข้าร่วม
แล้ว เราก็จะได้หัวเข้ ขัคของสีกสาสาดแยะ เนีย, เป็นความสัมพันธ์แบบนำ และ วันนั้น, เป็น
ความสัมพันธ์แบบตาม คำว่าเนีย เป็นการสร้างคำที่มาจากคำว่า นินะ เมื่อมารวมกันได้คำใหม่เป็นคำ
ว่า เนีย

จากการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงบางครั้งไม่ปรากฏรูปภาพหลักปรากฏเพียงแต่รูปที่ใช้
ในการอ้างถึง แต่คู่สนทนาก็สามารถสื่อสารกันได้เพราะว่าคู่สนทนามีมีภูมิหลังที่เข้ากัน

5. การใช้หน่วยเชื่อม

การใช้หน่วยเชื่อมคือการนำประโยคตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปเชื่อมความเข้าด้วยกันโดยใช้
คำหรือกลุ่มคำ ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวมีการแสดงความสัมพันธ์ในข้อความที่อยู่ใกล้เคียง
กันหรืออยู่ต่อเนื่องกันที่มีความหลากหลายโดยอาศัยการใช้หน่วยเชื่อมที่เป็นคำหรือกลุ่มคำที่แสดง
การเชื่อมโยงความ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 หน่วยเชื่อมแสดงความคล้ายตาม

การใช้หน่วยเชื่อมแสดงความคล้ายตาม เป็นการเชื่อมโยงความในข้อความที่อยู่ต่อเนื่องกัน หรือใกล้เคียงกันในเรื่องราวเดียวกันหรือเรื่องราวที่เป็นในทำนองเดียวกัน ต่อเนื่องกัน ในบทสนทนา ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวนี้พบหน่วยเชื่อมที่ใช้ส่วนใหญ่คือ แล้ว, แล้วก็, ก็, ละ, กับ โดย หน่วยเชื่อมเหล่านี้บางครั้งจะมีการเปลี่ยนการสะกดเป็นอย่างอื่นแต่มีเสียงที่ใกล้เคียงกันสามารถสื่อความหมายได้ เช่น ก้, ก้อ, แรว เป็นต้น

ตัวอย่าง 1

.....

แวน : ที่แรกนี้กว่ามานจะเรียนกับกับอารยธรรมประมาณนั้น

แวน : แต่ประวัติเพียว

กลอน : ก็มีนะ ปน กัน

แวน : ก็เลยกลับไปนั่งหาวิชาใหม่,

กลอน : อันนี้เขาปูพื้นก่อน

แวน : แล้วก็เจอวิชาศึกษาพิเศษ ก็เลยลงเรียน,

.....

ตัวอย่าง 2

.....

โป๊ต : ทำไงมั่งอะอธิบายให้ละเอียดหน่อย

โป๊ต : เร็วเข้าด้วยจ้ะมันช่วยนะ

มั่ง : ขึ้นอบอุ่นร่างกาย

มั่ง : ขึ้นกิจกรรม,

มั่ง : และก็นอนคลายอะ,

.....

ในตัวอย่าง 1 และ 2 มี แล้วก็ , และก็ เป็นตัวเชื่อมให้สถานการณ์ทั้งสองมีเนื้อความคล้ายตามกัน

5.2 หน่วยเชื่อมแสดงความขัดแย้ง

การใช้หน่วยเชื่อมแสดงความขัดแย้ง เป็นการเชื่อมโยงความแบบหนึ่งที่แสดงความไม่คล้อยตามกัน หรือเรื่องไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน แตกต่างกัน บทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบหน่วยเชื่อมแสดงความขัดแย้งกันคือคำว่า แต่

ตัวอย่าง 3

.....

กระฉ่อน : เจอเตียงข้าง บั

ทราย : เจอๆ

ทราย : แต่,ไม่ได้เจอกันอะ

กระฉ่อน : เหนแฟนเตียงปะ--

ทราย : ไม่เหง

ทราย : มีด้วยหรอ

ทราย : ไม่เคยเห็นเตียงเดินกะใครเลย

ทราย : เห็นก็เดินคนเดียว

ทราย : ไม่ก็เดินกะเพื่อนเฮอะๆ

กระฉ่อน : ก็เตียงบอกว่ามี

กระฉ่อน : เดกดูรียางมาจิบ ถึงเลิกกะชอล,

ทราย : เหรอ

ทราย : แต่ทรายยังไม่เคยเห็นอะ

กระฉ่อน : แร้วคนที่ซื้อเพ่เสื่อแ

กระฉ่อน : อะ*

ทราย : เห็นเพื่อนทรายเค้าพูดกันอะ,

ทราย : แต่,ทรายก็ยังไม่เคยเห็นเค้าอยู่ด้วยกันนะ,

.....

จากตัวอย่างที่ 3 สถานการณ์ที่ 1,3 มีความขัดแย้งกับข้อความ2,4 มีความขัดแย้งกันโดยใช้คำว่า แต่₁ แต่₂ ตามลำดับ

5.3 หน่วยเชื่อมแสดงเงื่อนไข

หน่วยเชื่อมแสดงเงื่อนไข เป็นการแสดงการเชื่อมโยงความโดยที่สถานการณ์หรือเหตุการณ์หนึ่งเป็นเงื่อนไขให้เกิดอีกสถานการณ์หรือเหตุการณ์หนึ่ง หน่วยเชื่อมที่พบมีคำว่า เมื่อ, ถ้า...ก็, ถ้า, ถึง...ก็, ถึง โดยหน่วยเชื่อมที่พบมากที่สุดคือ ถ้า

ตัวอย่าง 4

.....

กลอน : หอสมุดให้เล่นเทอมละ 40 ชม. หรือ
 แวน : ซ้าย
 แวน : ตอนนี้เหลือ 20 เอง
 แวน : วันนี้นี้มาเล่นที่เรียนรวม
 กลอน : เรียนรวมเล่นตรงไหนอะ
 กลอน : เมื่ออาทิตย์ไหนไม่กลับ, จะได้เล่นบ้าง,

.....

จากตัวอย่างเหตุการณ์ที่ 1 อาทิตย์ไหนไม่กลับ เป็นเงื่อนไขให้เกิดอีกเหตุการณ์ที่ 2 จะได้เล่นบ้าง กลอนบอกกับคู่สนทนาของตนที่ชื่อ แวนว่า ถ้าวันไหนไม่กลับบ้าน จะได้เล่นอินเทอร์เน็ตบ้าง หน่วยเชื่อมที่ใช้คือคำว่า เมื่อ

ตัวอย่าง 5

.....

สิงห์ : ฉันชอบใครอยู่
 ลูกตาล : ม่ายมี
 สิงห์ : พิสูจน์ได้ไง
 ลูกตาล : ถ้ามี, ก็จบออก,

.....

สิงห์ : ไม่แปลกหรือ, ถ้าจะบอกคนอื่นอะ,
 ลูกตาล : ไว้จามาปีใกล้ๆ, ถ้ามี,
 สิงห์ : ออจ
 สิงห์ : ถ้าเป็นพี่น้อง, ถ้าพี่ชอบใครพี่, ก็จะไม่บอกใครเลยสักคน,

จากตัวอย่างพบการใช้หน่วยเชื่อมที่แสดงความแบบเงื่อนไขอยู่ด้วยกัน 4 ที่ หน่วยเชื่อมแรก คือ ถ้า.....ก็, เป็นการเชื่อมโยงสถานการณ์ว่าเหตุการณ์ที่2จะเกิดขึ้นได้คือ จาบอก₂ ได้ก็ต่อเมื่อมี เหตุการณ์ที่1 คือ มี₁เกิดขึ้นก่อน

หน่วยเชื่อมที่สองคือ ถ้า₂เชื่อมข้อความ ไม่แปลกหรือ, ถ้า₂จะบอกคนอื่นอะ, เหตุการณ์ที่ 4 เกิดขึ้นผลที่ตามมาคือสถานการณ์ที่3 โดย ถ้า₂เป็นหน่วยเชื่อม

ถ้า₄..... ก็₄ เป็นหน่วยเชื่อมที่เป็นเงื่อนไขของสถานการณ์ที่8 จะเกิดขึ้นได้ต้องมีสถานการณ์ที่7 เกิดขึ้นก่อน

5.4 หน่วยเชื่อมแสดงเหตุ

เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงว่าเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่งเป็นสาเหตุของเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่ง หน่วยเชื่อมที่พบคือ เพราะ, ก็, ก็, แต่ก็, ก็ ในห้องสนทนาแบบส่วนตัว หน่วยเชื่อมแสดงเหตุพบคำที่ใช้มากที่สุดคือ “เพราะ”

ตัวอย่าง 6

.....

เอ : เมิงเบื่อไรอ่า
 บี : ไม่รู้วะ
 บี : เจิงเหี้ยๆ
 เอ : ชะงั้นเขย
 บี : แต่ไม่ใช่, เพราะ, ที่กิฟหรืออ₂
 บี : กรุสงสารเค้าวะ,
 บี : เพราะ, ตัวกูเองนี่แหละ,

.....

จากตัวอย่าง เหตุการณ์ที่2 เป็นสาเหตุของเหตุการณ์ที่ 1 โดยมี เพราะ, แต่เมื่อมีรูปปฏิเสธว่าไม่ใช่เข้ามาว่าหน้าคำเชื่อม เหตุการณ์หลัง เพราะ, จึงไม่ใช่สาเหตุที่แท้จริงเพราะ₂ เป็นหน่วยเชื่อมที่บอกว่าเหตุการณ์ที่ 4 เป็นสาเหตุของเหตุการณ์ทั้งหมดคือเหตุการณ์ที่ 1,2 และ3

ตัวอย่าง 7

.....

สิงห์ : อ่านหนังสือเครียดมั๊ย

ลูกตาล : ไม่ค่อยได้อ่านเลขอาดี,
 สิงห์ : ง่า ก็คนมันฉลาดนี่,
 สิงห์ : เข้าอะไรก็เข้าได้

.....

ลูกตาลไม่ค่อยได้อ่านหนังสือ คือ สถานการณ์ ไม่ค่อยได้อ่านเลขอาดี, มีสาเหตุมาจากการที่สิงห์ตอบว่าลูกตาลฉลาดว่า ง่า คนมันฉลาดนี่, เป็นสาเหตุของเหตุการณ์ที่ 1 โดยมีหน่วยเชื่อม ก็ เชื่อมเหตุการณ์ทั้งสอง

5.5 หน่วยเชื่อมแสดงผล

เป็นการเชื่อมโยงความที่ใช้หน่วยเชื่อมเพื่อแสดงว่าเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากอีกเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่ง หน่วยเชื่อมที่พบคือ ก็, ก็อ, ก็ , ก็เลย, ก็อเลย, ก็เลย, เลย

ตัวอย่าง 8

“อยากจิบแต่กลัวไม่ติด, เลยไม่เอาดีกว่า,”

จากตัวอย่างสถานการณ์ที่ 1 คือ อยากจิบแต่กลัวไม่ติด, มีผลสืบเนื่องให้เกิด สถานการณ์ที่ 2 คือ ไม่เอาดีกว่า, โดยมีหน่วยเชื่อม เลย เชื่อมโยงความในเหตุการณ์ทั้งสองไว้ด้วยกัน

ตัวอย่าง 9

.....

กลอน : แต่เราไม่รู้ว่ เรียน 5 ปี ได้ใบวิชาชีพ,
 กลอน : เลยเลือก 4 ปี,

.....

จากตัวอย่างเหตุการณ์ที่ 1 คือ แต่เราไม่รู้ว่ เรียน 5 ปี ได้ใบวิชาชีพ, มีผลสืบเนื่องให้เกิดเหตุการณ์ที่ 2 คือ เลือก 4 ปี, โดยมี เลย เป็นหน่วยเชื่อม

ตัวอย่าง 10

.....

กลอน : นอนแอร์สบายสบายเลยดิ,

แวน : ก๊อสบายจีเกียจอบน้ำคตฺร,

.....

จากตัวอย่างสถานการณ์ที่ 1 นอนแอร์สบายสบายเลยคิ, มีผลสืบเนื่องให้เกิดเหตุการณ์ที่ 2 คือ สบายจีเกียจอบน้ำคตฺร, โดยมี ก๊อ เป็นหน่วยเชื่อม

5.6 หน่วยเชื่อมแสดงทางเลือก

เป็นการใช้หน่วยเชื่อมเพื่อแสดงให้เห็นเลือกระหว่างเหตุการณ์หรือสถานการณ์ ในบทสนทนาแบบส่วนตัวนี้ไม่ค่อยพบหน่วยเชื่อมแบบให้เลือกมากนัก คำที่พบและใช้มากที่สุดคือคำว่า หรือ และพบหน่วยเชื่อมคำว่า ไม่ก็ ในการแสดงความสัมพันธ์แบบให้เลือก

ตัวอย่าง 11

.....

โป๊ต : การโรงแรมหางานก็ไม่ยากด้วยโป๊ตว่า

.....

มัง : แต่ของเค้าหนักไปทางบริหารนะ

มัง : แบบไม่ได้เรียนรู้งานทั่วไปอะ

โป๊ต : เธอเก่งจาตายเรียนได้อยู่แล้ว

มัง : อยากจัดห้อง, หรือทำค็อกเทลอะไรอย่างเงี้ย,

.....

จากตัวอย่างสถานการณ์ที่ 1 และ 2 เป็นความสัมพันธ์ที่เป็นทางเลือก โดยมี หรือ เป็นหน่วยเชื่อมระหว่างสองสถานการณ์

ตัวอย่าง 12

.....

ทราย : ไม่เคยเห็นแต่งดินกะใครเลย

ทราย : เห็นก็เดินคนเดียว,

ทราย : ไม่ก็เดินกะเพื่อนเหอะ,

จากตัวอย่างสถานการณ์ที่ 1 และ 2 เป็นความสัมพันธ์แบบให้เลือก โดยมี ไม่ก็ เป็นหน่วยเชื่อมระหว่างสองสถานการณ์

5.7 หน่วยเชื่อมแสดงการขยายความ

เป็นการใช้หน่วยเชื่อมเพื่อใช้ในการขยายคำ วลี ประโยคที่นำมาข้างหน้า ในบทสนทนาแบบส่วนตัวพบการใช้อยู่ 2 คำคือ ที่ และ ซึ่ง โดยพบคำว่า “ที่” ใช้มากที่สุด

ตัวอย่าง 13

“มันคือชีวิต ของคน, ที่รักคนอื่น ไม่ใช่รักตัวเอง,”

ตัวอย่าง 14

.....

เอ : หน้ามันไม่ใส่นึกออกปะ
 บี : เมิงชินรีปาว
 บี : หน้ามันเป้นเหมือนผิวดวงจันทร์อะมิง,
 บี : ซึ่ง, อย่างน้อยฟักฟักไม่เป็น,

.....

ตัวอย่าง 15

“ความสุข, ที่, กำลังจากไป,”

จากตัวอย่าง 13, 14 และ 15 ประโยคที่ 2, 4 และ 6 ขยายความที่ 1, 3 และ 5 โดยมี ที่₁, ซึ่ง₂ และ ที่₃ เป็นหน่วยเชื่อม ตามลำดับ

5.8 หน่วยเชื่อมแสดงการแจกแจงรายละเอียด

เป็นการใช้หน่วยเชื่อมที่ให้รายละเอียดในเรื่องที่กล่าวไปแล้วให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น หน่วยเชื่อมแสดงการแจกแจงรายละเอียดนี้พบไม่มากนักในห้องสนทนาแบบส่วนตัว หน่วยเชื่อมที่พบและใช้มากที่สุดคือคำว่า “คือ”

ตัวอย่าง 16

.....

แวน : เออถามหน่อย ยูใจเล้ามาอาศัยกับใครที่ประเทศไทยอ่า,

.....

แว่น : คือ,ว่าเค้ามามีญาติที่ประเทศไทยเลขท้ายป่าว,
 กลอน : ใช่
 กลอน : ญี่ปุ่นแท้ๆ
 แว่น : คือ,มีคนเค้ามามีใครรู้จักเค้าเลขว่า
 แว่น : จันเอยะ,

จากตัวอย่างประโยคที่ 2 และ 3 ให้รายละเอียดกับประโยค ที่ 1 คือ ยูจินี้เค้ามาอาศัยกับใครที่ประเทศไทยอ่า, โดยมีหน่วยเชื่อม คือ₁ และ คือ₂ (คือ)

ตัวอย่าง 17

.....
 สิงห์ : อ.วรวรรณน่ารักป่าว,
 ลูกตาล : น่ารักสุดๆ
 ลูกตาล : น่ารักานมากมาอยู่กับผมเหลือเกิน

 สิงห์ : คือ,ส่วนตัวพี่ นับถือเค้ามากนะ,
 ลูกตาล : จริงดิ
 สิงห์ : คือ,เค้าเป็นอ.ที่ใจดีมาก,

จากตัวอย่าง ประโยคที่ 2 ส่วนตัวพี่ นับถือเค้ามากนะ, และ ประโยคที่ 3 คือ เค้าเป็นอ.ที่ใจดีมาก, เป็นประโยคที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับอาจารย์วรวรรณ จากประโยคคำถามที่ 1 อ.วรวรรณน่ารักป่าว, โดยมีหน่วยเชื่อม คือ₁, คือ₂ ให้รายละเอียดตามลำดับ

5.9 หน่วยเชื่อมแสดงการตัดตอนหรือแยกส่วน

เป็นหน่วยเชื่อมที่แสดงว่าประโยคหรือข้อความที่กำลังจะกล่าวถึงเป็นคนละส่วนกับเรื่องที่สนทนาไปแล้วเนื่องด้วยบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวคู่สนทนามีเรื่องที่คุยกันที่หลากหลาย การเปลี่ยนเรื่องหรือหัวเรื่องสนทนาพบมากในการสนทนาลักษณะนี้ ดังที่กล่าวไปแล้วว่าการเปลี่ยนหัวเรื่องหรือหัวเรื่องย่อยมีกลวิธีที่หลากหลาย การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการตัดตอนหรือการแยกส่วนก็เป็นกลวิธีหนึ่งในการเปลี่ยนหัวเรื่องที่เป็นการใช้สัญญาณ ดังนั้นหน่วยเชื่อมแบบตัดตอนหรือการแยกส่วนจึงพบค่อนข้างมาก คำที่ใช้มีดังนี้คือ แล้ว, แล้วย, แล้วนี่, แล้วที่

ตัวอย่าง 18

.....

ลูกตาล : ถูกคิดเหมือนกลั่มจีน 55
 สิงห์ : ไม่เคอะ กินกะนอน แล้วมันจะบึกได้ไง
 ลูกตาล : อ้อไม่รู้
 สิงห์ : แล้ว ตึกหนึ่งเป็นไงบ้างอะ,

.....

ตัวอย่าง 19

.....

ไคน่า : สำเนียงห่วยแตก
 ไคน่า : ช่วยไปเรียนคอนเวอมาแล้วค่อยมาสอนอะ
 ยู : นี่เรียนเป็นภาษาอังกฤษปะ
 ไคน่า : อ้อ
 ยู : จิงดี,
 ยู : แล้วนี่, มีเรียนคำนวณบ้างมั๊ยเนี่ย,

.....

จากตัวอย่างที่ 18 และ 19 หน่วยเชื่อม แล้ว , แล้วนี่₂ แสดงการเชื่อมโยงความว่าผู้พูดกำลังจะเปลี่ยนหัวเรื่องพูดใหม่ จากข้อความที่ 1 และ 3 เป็น ข้อความที่ 2 และ 4 ตามลำดับ

5.10 หน่วยเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์

เป็นการแสดงการเชื่อมโยงความเพื่อแสดงถึงเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้เหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้น ในบทสนทนาแบบส่วนตัวนี้ไม่ค่อยพบความสัมพันธ์แบบวัตถุประสงค์มากนัก หน่วยเชื่อมที่พบมีคำว่า “ให้” และคำว่า “เพื่อ” โดยพบการใช้หน่วยเชื่อม ให้ ใช้มากที่สุด

ตัวอย่าง 20

“แถมมีมันให้หลานไปวื้อของอีก”
 “อยากให้เพื่อนๆ นัดเจอกันอีกอ่า”

จากตัวอย่าง ให้ เป็นหน่วยเชื่อมที่แสดงวัตถุประสงค์หรือความต้องการ

5.11 หน่วยเชื่อมแสดงเวลาลำดับเหตุการณ์

เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงให้เห็นเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่งว่ามีความสัมพันธ์กันทางเวลาในลักษณะใดลักษณะหนึ่งกับอีกเหตุการณ์หนึ่ง ในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวคู่สนทนาพูดคุยกันในเรื่องต่างๆ ดังนั้นเวลาจึงมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้องกับบทสนทนา คำที่พบมีโดยทั่วไป เช่น วันนี้, วันนั้น, ปีนี้, เดือนนี้, เมื่อวาน, เมื่อกี้, เมื่อ, เมื่อเช้า, ตอนแรก, ก่อนนี้, เพิ่ง, เดือนนี้, เดือนนั้น, พรุ่งนี้, เป็นต้น

ตัวอย่าง 21

.....

กลอน : คุณทีไหนอะ อัตรแข่ง
แว่น : ก้อบันคิดนะแนวไง
แว่น : เพิ่งดูเมื่อคืนเพื่อนซื้อมา₂

จากตัวอย่าง เมื่อคืน เป็นหน่วยเชื่อมที่แสดงว่าเหตุการณ์ที่ 1 คือ เพิ่งดู₁ กับเหตุการณ์ที่ 2 เพื่อนซื้อมา₂

5.12 หน่วยเชื่อมแสดงจุดเริ่มต้น

ในบทสนทนาแบบส่วนตัวพบการใช้หน่วยเชื่อมแสดงจุดเริ่มต้นน้อยมากในการเชื่อมโยงความด้วย การใช้หน่วยเชื่อมนี้เป็นการแสดงว่าเหตุการณ์หนึ่งมีจุดเริ่มต้นที่ใด พบการใช้คำว่า ตั้งแต่ ในการแสดงความสัมพันธ์

ตัวอย่าง 22

.....

เอ : เมิงใช้ตั้งเค้าเยอะหรอ
บี : ก็ประมาณนี่
บี : ตั้งแต่วันจัน, ภูจะเก็บตั้งละ₂
เอ : จายเยนเพื่อน

.....

เหตุการณ์ 1 คือวันจัน₁ เป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ที่ 2 คือ ภูจะเก็บตั้งละ₂ โดยมี ตั้งแต่ เป็นหน่วยเชื่อมของเหตุการณ์ทั้งสอง

5.13 หน่วยเชื่อมแสดงจุดสิ้นสุด

เป็นการใช้หน่วยเชื่อมที่แสดงการเชื่อมโยงความว่าเหตุการณ์หรือสถานการณ์จะสิ้นสุดเมื่อใด ในบทสนทนาส่วนตัวนี้พบการใช้หน่วยเชื่อมนี้น้อยมาก พบเพียงคำว่า ถึง

ตัวอย่าง 23

“แต่บอกไม่ต้องทำงานเท่าไรหรอก,ถึงจะใช้พอ”

ถึงเป็นหน่วยเชื่อมที่แสดงว่าเหตุการณ์ที่ 2 เป็นจุดสิ้นสุดของเหตุการณ์ที่ 1

5.14 หน่วยเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบ

เป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงการเปรียบเทียบระหว่างเหตุการณ์หรือสถานการณ์ พบใช้ในการเชื่อมโยงความไม่มากนักหน่วยเชื่อมที่พบเช่น ดีกว่า, มากกว่า, กว่า, เหมือน เป็นต้น

ตัวอย่าง 24

“เราเข้าไปร่วมกิจกรรมกับสีกสาครรู้จักคน,มากกว่าอยู่คนเดียว”

“ไปไหนนะเราจะมาให้น้องเห็นหน้า,ดีกว่าไปไว้น้อง”

จากตัวอย่างเหตุการณ์ที่ 1และ3 ที่นำมาข้างหน้าเป็นการเปรียบเทียบการเหตุการณ์ที่ 2 และ 4 ที่ตามมาข้างหลัง โดยมีหน่วยเชื่อมที่แสดงการเปรียบเทียบคือ มากกว่า, และ ดีกว่า, ตามลำดับ

5.15 หน่วยเชื่อมแสดงการอ้างถึงคำพูดหรือความคิด

เป็นการแสดงการเชื่อมโยงความด้วยคำพูดหรือความคิดของตัวเองหรือคนอื่น หน่วยเชื่อมที่พบในห้องสนทนาแบบส่วนตัวคือ คิดว่า, ว่า, นึกว่า

ตัวอย่าง 25

“หลานไม่คิดว่าไอ้ยมจะจับเจ้หรือแค่เพื่อนยมอาจจไม่แน่น้า”

“คิดว่าแมสเสสยายเต็มอะ”

5.16 การใช้สัญลักษณ์ในหน่วยเชื่อม

นอกจากนี้ยังพบว่ายังมีการใช้คำเชื่อมที่ไม่ปรากฏรูปทางภาษา คือมีการใช้สัญลักษณ์ของหน่วยเชื่อมด้วย ทั้งนี้คู่สนทนายังสามารถสื่อสารกันได้

ตัวอย่าง 26

.....

- เน : อยากจับแต่กลัวไม่ติดเลยไม่เอาดีกว่า
 บอย : $\emptyset$ เนไม่ติด
 บอย : แล้วผมจะติดมั๊ยเนี่ย

จากตัวอย่างมีการใช้สัญลักษณ์ที่เป็นหน่วยเชื่อม $\emptyset$ คือ ถ้า ในประโยคที่ว่า ถ้าเนไม่ติดแล้วผมจะติดมั๊ยเนี่ย $\emptyset$ แล้ว.....เป็นความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข

ตัวอย่าง 27

.....

- แวน : แล้วศส.บละ การบ้านเยอะป่าววะ
 กลอน : ไม่ค่อยมีเลย
 กลอน : $\emptyset$ มีก็ไม่ค่อยทำ
 แวน : เออถามหน่อย ยูจิ เค้ามามาคุยกับใครที่ประเทศไทยอ่า
 แวน : เค้ามารเอง?
 กลอน : ไม่มีบ้าน

.....

- กลอน : เราชวนเขามาอยู่บ้านเรา $\emptyset_2$ เขาไม่ยอมมา

จากตัวอย่างมีการใช้สัญลักษณ์ที่เป็นหน่วยเชื่อม โดยที่แรกเป็นความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข และความสัมพันธ์แบบขัดแย้งตามลำดับ $\emptyset_1$, $\emptyset_2$ คือ “ถึง” และ “แต่” ในประโยคที่ว่า ไม่ค่อยมีเลย ถึงมีก็ไม่ทำ และ เราชวนเขามาอยู่บ้านเรา แต่ เขาไม่ยอมมา การละหน่วยเชื่อมทั้งสามตัวอย่างข้างต้นคู่สนทนาต้องการให้ข้อความสั้นจึงปรากฏการละการใช้หน่วยเชื่อมเกิดขึ้นโดยที่ทำให้ความหมายไม่เปลี่ยนเพราะมีบริบทของภาษามาก่อนหน้านี้แล้ว

การใช้ก็ เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อความที่สนทนากันนั้นปรากฏคำว่า ก็ โดยสะกดด้วยวิธีต่างๆ กันคือ ก็, กี่, ก้อ อยู่มาก โดยคำดังกล่าวปรากฏอยู่หน้าประโยคและมักมาพร้อมกับประโยคคำถามเสมอ หมายความว่าถ้ามีคู่สนทนาอีกฝ่ายถามคู่สนทนาอีกคน คู่สนทนาจะตอบด้วยประโยคที่ขึ้นต้นด้วยก็ ทั้งนี้คู่สนทนาพยายามเลี่ยงสรรพนาม และเป็นการตัดขาดทางความคิด

ตัวอย่าง 28

.....

โบบี้ : ม่ายยอมปายไหว้ครู
 มั่ง : ก็อยากไปอะ
 มั่ง : แต่ไปไม่ได้อะ
 โบบี้ : จารขี้ตามถึงเธออะ
 มั่ง : จิงดิ
 มั่ง : อ.ไรอะ
 โบบี้ : นพวรรณ
 โบบี้ : ถามว่าเธอไปผูกไปเกิดยัง อี้
 โบบี้ : ไม่ใช่ๆ
 โบบี้ : ก็ถามกลุ่มเธออะเรียนไหนกัน

 มั่ง : เขียนโปรแกรมออกกำลังกายให้หน่อยดิ

 โบบี้ : ออกแบบไงอะ

 มั่ง : ก็มีชั้นอบอุ่นร่างกาย

} การเลียงสรรพนามบุรุษที่ 1

} การเลียงสรรพนามบุรุษที่ 3
 ที่เป็นชื่อเฉพาะคือ อ.นพวรรณ

จากตัวอย่าง ก₁ เป็นการเลียงสรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวผู้พูด มาพร้อมกับประโยค ม่ายยอมปายไหว้ครู ก₂ เป็นการเลียงการใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะ คือ อ.นพวรรณ

การใช้ก็ จึงเป็นพูดที่ติดปากคล้ายกับการสนทนาในภาษาอังกฤษที่ผู้พูดมักจะขึ้นต้นประโยคว่า “well” กลุ่มสนทนามักเริ่มต้นประโยคหรือข้อความด้วยคำว่า ก็ ทั้งนี้คำดังกล่าวเป็นการอ้างถึงหน่วยนาม โดยมากเป็นบุรุษสรรพนาม เพราะกลุ่มสนทนาต้องการเลียงสรรพนาม

6. การซ้ำ

การซ้ำเป็นการเชื่อมโยงความที่แสดงความสัมพันธ์ทางรูปภาษาที่แสดงออกมาเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน ในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบการซ้ำรูป ซ้ำความ และซ้ำโครงสร้าง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.1 การซ้ำรูป

เกิดขึ้นเมื่อมีรูปทางภาษาเหมือนกัน หรือซ้ำกันบางส่วน มีทั้งการซ้ำรูปในระดับคำ การซ้ำระดับกลุ่มคำ และการซ้ำระดับประโยค

6.1.1 ระดับคำ การซ้ำรูปในบทสนทนาแบบส่วนตัวนี้พบการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน โดยพบการซ้ำทุกส่วนมากที่สุด¹

ตัวอย่าง 1

.....

กระถ่อน เหนแฟนแต่งปะ

ชาย : ไม่เหง

ชาย : มีด้วยเหรอ

ชาย : ไม่เคยเห็นแต่งเดินกะใครเลย

ชาย : เห็นก็เดินคนเดียว

ชาย : ไม่ก็เดินกะเพื่อนเฮอะๆ

กระถ่อน : ก้อแต่งบอกว่ามี

กระถ่อน : เดกดูริยางมาจีบ ถึงเลิกกะฮอล

ชาย : เหรอ

ชาย : แต่ทรายยังไม่เคยเห็นอะ

กระถ่อน : แรวคนที่ซื้อเพ่เสื่อเอะ

.....

ชาย : เห็นเพื่อนทรายเค้าพูดกันอะ

ชาย : แต่ทรายก็ยัง ไม่เคยเห็นเค้าอยู่ด้วยกันนะ

.....

จากตัวอย่างพบการซ้ำคำว่า เห็นถึง 7 ที่ด้วยกัน แม้ว่าบางครั้งคู่สนทนาสะกดด้วยวิธีต่างกัน คือ เห็น, เหนง, เหน แต่ก็สามารถสื่อสารออกมาทางเสียงและได้ความหมายของคำว่า เห็น

¹ การซ้ำที่เกิดขึ้นอาจมีวิธีสะกดที่ต่างกัน ดังนั้นคำที่นำมาวิเคราะห์จึงยึดหลักการออกเสียงที่เน้นยทางความหมายเป็นคำเดียวกัน เช่นคำว่า เป็น อาจมีวิธีสะกด ดังนี้ เปง, เป้น, เปน

ตัวอย่าง 2

.....

เอ : แล้วมึงกลับมาทันปะ

บี : ทัน

บี : มาตอนบ่าย

บี : ถึงไม่ทันเค้าก็ไม่ว่า

.....

จากตัวอย่างพบการซ้ำคำว่า “ทัน” ทั้งหมดอยู่ 3 ที่ โดยการซ้ำในส่วนที่สองเป็นการตอบคำถาม โดยผู้สนทนาได้ซ้ำคำว่า “ทัน” ซึ่งเป็นคำกริยา การที่ผู้สนทนากล่าวคำนั้นซ้ำอีกครั้งและเป็นคำๆ เดียวแต่ยังสามารถสื่อสารกันได้เพราะคำกริยาเป็นคำสำคัญของประโยค ซึ่งมาจากประโยคเต็มที่ว่า “ถูกกลับมาทัน” การซ้ำคำว่า “ทัน” ครั้งที่สามหน้าที่ของคำก็เป็นคำกริยาเหมือนเดิม

การซ้ำระดับคำเฉพาะบางส่วน คำที่ซ้ำกันนั้นจะซ้ำส่วนใดส่วนหนึ่ง

ตัวอย่าง 3

.....

หลาน : หน้าตาที่ใช้ได้ถ้าไม่เสียที่ *เจียบสัจด*หลาน : อ้าวยาย *เจียบ*เลย

.....

ตัวอย่าง 4

.....

กลอน : แวนอยู่ห้องไรอะ

แวน : 3

แวน : หอเดียวกับพี่

กลอน : ห้องๆ

แวน : 216

กลอน : คิวะ *หอแอร์* ชั้น 2

แวน : วันนี้เนตห้องนี้ช้ามาก

กลอน : เราหอพัฒน์ชั้น^๕

.....

กลอน : นอนแอร์สบายเลค

.....

แวน : ทำวิชาพลศึกษาเสร็จยัง

กลอน : พละทำอะไรอะ

.....

แวน : เพราะว่าเราม่ายชอบประวัติศาต

กลอน : อ้อ

แวน : ที่แรกคิดว่ามานจะเรียนกับกับอารยธรรมประมาณนั้น

แวน : แต่นี้ประวัติเพียวๆ

จากตัวอย่างที่ 3 และ 4 พบการซ้ำบางส่วนของคำได้แก่คำว่า *เจียบสังค์ - เจียบ, หอแอร์ - แอร์, พลศึกษา - พล, ประวัติศาต- ประวัติ* โดยคู่ที่ 1, 2 เป็นคำต่างประเภทกัน ส่วนคำคู่ที่ 4, 5 เป็นคำประเภทเดียวกันคือคำนาม

6.1.2 ระดับกลุ่มคำ

การซ้ำระดับกลุ่มคำพบทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน ในอัตราที่พอๆ กัน

การซ้ำทุกส่วน

ตัวอย่าง 5

.....

ชาย : แล้วทีไปเรียนเป็นไงมั่ง

ชาย : สนุกม๊ัย

กระฉ่อน : ก้อดี

กระฉ่อน : แต่งานโคดเยอะ

กระฉ่อน : ชายอะ

กระฉ่อน : ตกลงเรียนกระวายอะ

ชาย : สังคมศาสตร์

ชาย : เอกการโรงแรม
 กระถ่อน : อ้อวว
 ชาย : งานโคตรเยอะเหมือนกันอะ

.....

ตัวอย่าง 6

.....

กลอน : ก่อนนี้สนิทกันอะแต่พอมันเป็น**ประธานเอก**แล้วเบื่อมัน
 แวน : ทุกคนเบื่อ**ประธานเอก**ทั้งนั้น

.....

จากตัวอย่างมีการซ้ำทั้งกลุ่มคำคือ **งานโคตรเยอะ -งานโคตรเยอะ ประธานเอก-ประธานเอก** โดยที่คำซ้ำรูปทุกส่วนเป็นคำประเภทเดียวกัน

การซ้ำบางส่วน

ตัวอย่าง 7

.....

สิงห์ : **นำเสียดาย**ที่ รุ่งหนูอาจจะไม่เห็น

.....

สิงห์ : คือเค้าอาจจะอยู่ไม่ถึงก็พาสิง **เสียดาย** ถ้าจั้นอะ ดาลจะเห็นในสิ่งที่พี่เห็น

ตัวอย่าง 8

.....

แวน : แต่**อัตราการแข่งขัน** เอกไททศศ บ ปีนี้สูงมาก
 รองจากจีน เอกจีนนะ ตั้ง88ต่อ1

แวน : ก้อม่ายค่อนะ ยิ่งปี 34 จะเน้นไปทางวิชาครุมากกว่า

กลอน : อ้อ

กลอน : คูที่ไหนดอะ **อัตราแข่ง**

.....

จากตัวอย่างพบการซ้ำกลุ่มคำบางส่วน คือ *น้ำเสียคาย-เสียคาย, อัตราการแข่งขัน-อัตราแข่ง*
การซ้ำคำบางส่วนของกลุ่มคำทั้งสองคู่เป็นประเภทเดียวกัน

6.1.3 ระดับอนุพากษ์หรือประโยค พบการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วนโดยพบ
การซ้ำบางส่วนมากกว่า ประโยคที่ซ้ำจะเป็นประโยคที่สั้น โดยมีการละประธาน

การซ้ำทุกส่วน

ตัวอย่าง 9

.....

สิงห์ : อ่านหนังสือเครียดมั๊ย

.....

สิงห์ : แล้ว อ่านหนังสือไปถึงไหนแล้ว

.....

จากตัวอย่างพบการซ้ำประโยค *อ่านหนังสือ* โดยมีการละประธาน โดยที่ข้อความแรกกับ
ข้อความที่สองมีการแทรกของการสนทนาเรื่องอื่นๆ อยู่ก่อนหน้า การซ้ำอีกครั้งผู้สนทนาต้องการย้ำ
ถามในประเด็นการอ่านหนังสืออีกครั้งหนึ่ง

ตัวอย่าง 10

.....

บอกล : ปู พรุ่งนี้พี่ว่าต้องใส่ชุดนิสิตนะ

ปู : อะจริงดิ

บอกล : ม่ายจริง

.....

ปู : แล้วตกลงพี่นี้ใส่ชุดไหน

บอกล : มะรู้

บอกล : ถามพี่อิมมีดูดิ

ปู : นอนยังอะ

บอกล : ม่ายรุ

บอกล : เค้าโทให้ป่าว

ปู่ : ดีค่ะ
 ปู่ :):
 บอล : ไม่ต้องใส่ชุดนิสิต

จากตัวอย่างข้างต้นมีการใช้ออนุพาคย์ *ใส่ชุดนิสิต* โดยการซ้ำทั้งอนุพาคย์อีกครั้งเพื่อเน้นย้ำข้อความให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

การซ้ำบางส่วน

ตัวอย่าง 11

.....
 แวน : เราอะ อยากได้วุฒการศึกษาบัณฑิต
 แวน : แต่ว่าเรียนตั้ง 5 ปี
 แวน : มานยังงิมาयरู้

 กลอน : เราก็ออยากเป็นครู
 กลอน : แต่เราไมรู้ว่ เรียน 5 ปีได้ใบวิชาชีพ

 แวน : มารอบแรกแหละแต่มาขมาวันรับน้องเง
 กลอน : อ้อ
 กลอน : เรามารับน้องทุกวัน เช่งจิต

จากตัวอย่าง *เรียนตั้ง 5 ปี -เรียน 5 ปี* และ *มาวันรับน้อง-มารับน้อง* การซ้ำกันบางส่วนคู่แรกประเภทของคำยังคงเดิมส่วนคู่หลังประเภทของคำต่างกันทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

จากการศึกษาการซ้ำรูปภาษา ในระดับคำ ระดับกลุ่มคำและระดับอนุพาคย์หรือประโยคในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบว่ามีการซ้ำในระดับคำมากที่สุด และพบการซ้ำทุกส่วนมากที่สุดโดยคำที่ซ้ำโดยมากเป็นคำกริยา ส่วนการซ้ำระดับอนุพาคย์หรือประโยคพบรองลงมา โดยมีการซ้ำเฉพาะบางส่วนมากกว่าการซ้ำทุกส่วน ส่วนการซ้ำระดับกลุ่มคำพบว่าการซ้ำทุกส่วนพอๆกับการซ้ำบางส่วน

การซ้ำทุกส่วนในระดับคำ พบคำกริยามากที่สุดเนื่องมาจากคู่สนทนาสามารถสะก้านามที่เป็นประธาน เช่น “กินข้าวเข้ามาหรือยัง” คู่สนทนาอีกคนตอบว่า “กิน” ซึ่งเป็นการซ้ำคำกริยาคำเดียวก็สามารถสื่อความหมายได้ ดังนั้นการซ้ำคำกริยาจึงพบมากที่สุด

การซ้ำระดับอนุพากย์หรือประโยคคู่สนทนาใช้ประโยคที่สั้นและมีการละประธานและกรรมของประโยค การซ้ำเฉพาะบางส่วนจึงมีความสะดวกมากกว่าการซ้ำทั้งหมด เพราะคู่สนทนาไม่ต้องเสียเวลาในการพิมพ์ข้อความซ้ำอีกครั้ง เช่น “ยายทำไรอยู่ป่าวอะ” คู่สนทนาใช้คำถามเดิมอีกครั้งแต่มีการซ้ำรูปเฉพาะบางส่วนแต่ความหมายยังคงเดิมคือ “แล้วทำไรอยู่อะ” แต่ในกรณีที่มีการซ้ำทั้งประโยค เช่น “ไม่ได้เรียนด้วยกันเธอ” คู่สนทนาอีกคนตอบว่า “ไม่ได้เรียนด้วยกันเลย” คู่สนทนาต้องการย้ำความเพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น หรือ “กรุไปอาบน้ำก่อนนะ” และ “กรุไปอาบน้ำก่อนนะ” คู่สนทนากล่าวย้ำประโยคนี้อีกครั้งเพื่อต้องการบอกว่าตนจะไปแล้ว การซ้ำทั้งบางส่วนและทุกส่วนมีจุดประสงค์เพื่อนำสิ่งที่ตนพูดไปแล้ว เนื่องจากการซ้ำเพื่อย้ำความในกรณีที่คู่สนทนาไม่มีการตอบและมีการแทรกของข้อความหรือหัวเรื่องที่มีการเปลี่ยนอยู่เรื่อยๆ ซึ่งบางหัวเรื่องไม่มีการตอบของคู่สนทนาอีกฝ่าย การซ้ำประโยคอีกครั้งเพื่อให้คู่สนทนาตอบและสนใจข้อความของตน นอกจากนี้การซ้ำทุกส่วนระดับอนุพากย์หรือประโยคเกิดขึ้นได้ด้วยเทคนิคการพิมพ์ที่เอื้อให้คู่สนทนาดัดลอกข้อความนั้นอีกครั้งโดยไม่ต้องพิมพ์

ส่วนการซ้ำรูปในระดับกลุ่มคำทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วนพบการซ้ำในอัตราที่พอๆ กัน เพราะกลุ่มคำที่คู่สนทนาใช้เป็นกลุ่มคำที่ไม่ยาวมากนักคู่สนทนาสะดวกที่จะใช้การซ้ำบางส่วนและการซ้ำทุกส่วน ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดจากความพึงพอใจของผู้สนทนามากกว่า

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการซ้ำรูปทุกส่วนที่เกิดมาจากการที่คู่สนทนาพิมพ์ผิดบางตัวอักษรแต่คู่สนทนาได้มีการพิมพ์แก้ไขคำนั้นใหม่และส่งคำเดิมซ้ำอีกทีโดยคำที่พิมพ์ใหม่นั้นผู้จะมีเครื่องหมายดอกจันใส่เข้ามาพร้อมด้วย

ตัวอย่าง 12

.....

หลาน : ถ้าเป็นคนอื่นในห้องเราจะดีกว่านี้นะ

หลาน : ไม่น่าเป่งแซนดีเลย

หลาน : เวรง

หลาน : *เซรง

.....

ตัวอย่าง 13

.....

ปู : กระดุม เข็ม เบ็ดขัด ก็ไม่มี

ปู : *เข็ม

.....

บอล : จี้เก็ยง ต้องสักฟ้าบอล : ซักผ้าต่างหาก

.....

เวรง-*เซรง และ เข็ด-*เข็ม คู่สนทนาจะใส่เครื่องหมาย * เพื่อให้คู่สนทนาเห็นว่านี่คือการแก้คำผิด บางครั้งการแก้คำก็ไม่ได้ใส่เครื่องหมาย * เสมอไป เช่น สักฟ้า – ซักผ้า เป็นต้น

6.2 การซ้ำความ

เป็นการใช้รูปภาษาที่ต่างกันแต่มีความหมายเหมือนกัน พบการซ้ำความทั้งในระดับคำ ระดับกลุ่มคำและระดับประโยค

6.2.1 ระดับคำ การซ้ำความในระดับคำคู่สนทนาใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน โดยมีรูปภาษาที่ต่างกัน

ตัวอย่าง 14

.....

ยาย : กร๊ากกกกกกกยาย : นึกแล้วข้าหลาน : แต่บอกตามตรงนะหลานไม่ข้าด้วย

.....

จากตัวอย่างเป็นการซ้ำความที่เป็นกริยาของข้อความ กร๊ากกกกกกก ซึ่งเป็นกริยาข้า จึงเป็นการซ้ำความในระดับคำที่โยงมาจากคำแสดงอาการ และในตัวอย่างที่ 14 นี้ยังมีการซ้ำรูปในระดับคำคือคำว่า “ข้า” ด้วย

ตัวอย่าง 15

.....

สิงห์ : ทำอะไรๆ
 สิงห์ : ไม่ต้องทำมาคุยกัน
 ลูกตาล : 5555
 ลูกตาล : ทำเรื่องหिन
 สิงห์ : ทำทางจะยาก

.....

สิงห์ : นี่พี่ตั๋ใหญ่ขึ้นปะ
 สิงห์ : หรือว่าไม่รู้
 ลูกตาล : เหมือนจาบิกขึ้น

.....

จากตัวอย่างเป็นการใช้คำที่พ้องความหมายใกล้เคียงกันระหว่างคำ หिन-ยาก และ ตั๋ใหญ่-บิก

6.2.2 ระดับกลุ่มคำ

ตัวอย่าง 16

.....

เอ : ยิงรู้จักเขียนนะ
 เอ : งูรู้สีกเล็กคั้งไปแล้ว

.....

เอ : เต๋วนี่
 เอ : นะเล่นกะกรู
 เอ : แบบสุดตีน

.....

บี : ป่าว กรูรอเมิงตอบอะว่าสุดตีนของเมิงคืออะไร
 เอ : ก็สุคๆ
 เอ : เล่นแบบที่ผู้ชายเค้าเล่นกัน
 บี : ยังไง
 บี : ไม่เข้าใจ
 เอ : ก็แบบห้าม

จากตัวอย่างเป็นการสร้างความหมายที่เป็นการขยายความของคำว่า สุดสิ้น โดยผู้สนทนาได้ให้ความหมายว่า เล่นแบบที่ผู้ขายเค้าเล่นกัน และ ก็แบบห้าม

ตัวอย่าง 17

.....
 ยู : เรียนที่นั่นมีคนมาจับมั่งยัง
 ไฉน : some
 ยู : มีบ้างเหรออ

จากตัวอย่างเป็นการถอดความหมายจากภาษาอังกฤษคำว่า some ซึ่งมีความหมายว่าบ้างและกลุ่มสนทนาใช้โยงความและซ้ำรูปที่เป็นภาษาไทย

6.2.3 ระดับประโยค

ตัวอย่าง 18

.....
 ไฉน : แต่สังคมนี้ไม่ไหว
 ไฉน : สำเนียงห่วยแตก
 ไฉน : ช่วยไปเรียนคอนวอแล้วค่อยมาสอนอะ,
 ยู : นี่เรียนเป็นภาษาอังกฤษปะ,

จากตัวอย่างเกิดการสร้างความที่ผู้สนทนาคนที่สองสามารถตีความจากข้อความที่ 1 ได้ว่า ผู้เรียนเรียนเป็นภาษาอังกฤษ จึงเกิดการสร้างความในข้อความที่ 2

ตัวอย่าง 19

.....
 บอล : อิม เค่วพีไปชักบ้าย4
 ปู : ไปเพื่อ
 บอล : เพื่ออออออออออ
 ปู : ปี่2 มีใครไปบ้างอะพี่บอล
 บอล : ไม่รู้

บอกล : มีไปรท์ ไกด์ อิมมีนัง
 ปู : อ้อ ค่ะ
 บอกล : แล้วที่ตอน4 โมงเย็น

 บอกล : โดยรวดเร็ว เนินนาน
 ปู : อ้อ จาไปยังอะ
 บอกล : ไปแล้ว
 บอกล : แล้วไปลาคนอื่นต่อ
 ปู : ค่ะ บายๆ ฝันดีค่ะ
 บอกล : จ้าาาาาา
 ปู : คงใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง(ในการลา)

จากตัวอย่างประโยค อิม แล้วที่ไปซักบ่าย4 - แล้วที่ตอน4 โมงเย็น , โดยรวดเร็ว เนินนาน , คงใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง(ในการลา) ผู้สนทนาเข้าใจความเดิมอีกครั้งแต่ใช้รูปภาษาที่ต่างกันแต่มีความหมายเหมือนกันจึงเกิดการซ้ำความเกิดขึ้น

จากการศึกษาภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบว่าการซ้ำความระดับประโยคมากกว่าการซ้ำระดับคำหรือกลุ่มคำ เพราะว่าคู่สนทนาสามารถใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันแต่รูปภาษาต่างกันเพื่อต้องการเน้นย้ำความอีกครั้งให้มีความชัดเจน ส่วนการซ้ำในระดับคำนั้นโดยมากเป็นการใช้คำที่พ้องความหมาย และการซ้ำระดับกลุ่มคำเป็นการอธิบายและให้ความหมายของคำ

6.3 การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้างเกิดจากการที่มีบางส่วนของประโยคมีรูปภาษาที่เหมือนกัน โดยในโครงสร้างมีรูปทางภาษาบางส่วนเหมือนกันบรรจุอยู่ และบางส่วนของที่ต่างกัน ส่วนที่ซ้ำอาจเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง 20

“แต่กว่ารถจะมา รถจะออกเคะบาย”

“ไม่ได้เรียนด้วยกันเหรอ – ไม่ได้เรียนด้วยกันเลย”

“ออกพร้อมมีແລະ - ออกพร้อมคันมั้ง”

ตัวอย่าง 21

“พี่เกิดวันไหน เดือนไหน”

ตัวอย่าง 22

“มันก็บอกเต๋วมา- มันก็มาเจอกู”

จากตัวอย่างมีการซ้ำโครงสร้างดังนี้

- 1) รดจะ....รดจะ....
- 2) ไม่ได้เรียนด้วยกัน.....ไม่ได้เรียนด้วยกัน.....
- 3) ออกพร้อม.....ออกพร้อม.....
- 4) (....).....ไหน.....ไหน
- 5) มันก็.....มันก็.....

การซ้ำโครงสร้างในข้อ 1) เกิดจากตัวผู้พูดเองเป็นลักษณะของการใช้ภาษาพูดที่มีการละซึ่งประโยคนั้นมาจากประโยคที่ว่า แต่กว่ารดจะมาแต่กว่ารดจะออก โดยมีการละคำว่า “แต่” อีกครั้งเพื่อให้ประโยคสั้นขึ้นและเป็นการใช้คำให้คล้องจอง ในข้อความที่ 2) เป็นการซ้ำโครงสร้างที่เกิดการซ้ำของกลุ่มสนทนาทั้งสองให้ข้อความมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ข้อความที่ 3) เป็นการซ้ำโครงสร้างที่ซ้ำกันระหว่างกลุ่มสนทนาเป็นซ้ำโครงสร้างเพื่อการล้อเลียน การซ้ำในข้อความที่ 4) มีลักษณะเดียวกันกับข้อ 1 เกิดจากคู่สนทนาซ้ำโครงสร้างของข้อความตนเองให้สั้นกระชับ ข้อความที่ 5) เกิดการซ้ำโครงสร้างที่เกิดจากคู่สนทนาคนเดียวกันเพื่อให้ข้อความเพื่อเป็นการย้ำประธานคนเดิมให้ข้อความชัดเจนยิ่งขึ้น

การซ้ำที่เกิดขึ้นในบทสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวพบการซ้ำรูปมากกว่าการซ้ำความและการซ้ำโครงสร้าง การซ้ำรูปพบว่าการซ้ำระดับคำพบมากที่สุด ซึ่งคำที่พบ เป็นการซ้ำคำกริยามากกว่าคำประเภทอื่นๆ การซ้ำรูปในระดับกลุ่มคำพบการซ้ำทุกส่วนพอๆ กับการซ้ำบางส่วนและการซ้ำระดับอนุพจน์หรือประโยคพบการซ้ำบางส่วนมากกว่าการซ้ำทุกส่วน การซ้ำในระดับกลุ่มคำและการซ้ำรูปในระดับประโยคจุดประสงค์เพื่อเน้นย้ำความให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น หรือการซ้ำเพราะคู่สนทนาต้องการย้ำข้อความนั้นอีกครั้ง

ส่วนการซ้ำความพบการซ้ำความในระดับประโยคมากกว่า การซ้ำระดับคำหรือกลุ่มคำ เป็นการซ้ำความระดับคำเป็นการใช้คำที่พ้องความหมาย การซ้ำความระดับกลุ่มคำผู้ใช้ใช้เพื่ออธิบายความให้มีความชัดเจน ส่วนการซ้ำความในระดับประโยคคู่สนทนาซ้ำเพื่อเน้นความเท่านั้นเอง

การซ้ำโครงสร้าง มีทั้งเกิดจากการซ้ำที่เกิดจากตัวผู้สนทนาเองหรือเกิดขึ้นจากคู่สนทนาทั้งคู่เพื่อให้ข้อความสั้นกระชับ และเน้นย้ำความรวมการซ้ำบางครั้งเกิดการล้อหรือการเล่นทางภาษาให้มีความไพเราะทางภาษา

ผู้ใช้โปรแกรมสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่ มักจะคำนึงถึงความบันเทิงและความสะดวกสบายในการใช้ภาษา การสนทนาผ่านโปรแกรม Msn มีการใช้ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสะกด ส่งผลให้มีการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง ไม่ตรงตามหลักการใช้ภาษาไทย คำที่ใช้จึงมีความหมายเป็นที่รู้กันในคนที่เล่น ต่างฝ่ายต่างเข้าใจความหมายซึ่งกันและกัน จึงสามารถสื่อสารและมีความเข้าใจในเรื่องเดียวกัน ดังนั้นผู้เล่นจะหาวิธีที่จะทำอย่างไรให้การพิมพ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสนทนาได้รวดเร็วและง่ายที่สุด

การสนทนาผ่านโปรแกรม MSN มีลักษณะคล้ายกับภาษาพูดได้ตอบเพียงจากเปลี่ยนทักษะการพูดเป็นการเขียน (พิมพ์) และการฟังเป็นการอ่าน ความสะดวกและความรวดเร็วที่ผู้สนทนาพยายามที่จะสื่อสารให้รวดเร็วเหมือนการพูดคุยส่งผลให้มีการตัดคำให้สั้นลงและมีวิธีการเปลี่ยนการสะกดคำใหม่

1. การตัดคำหรือพยางค์ คำบางคำมีหลายพยางค์การตัดพยางค์หรือเลือกใช้เพียงพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำ แต่ยังสื่อสารได้ จึงเป็นอีกรูปแบบและทางเลือกหนึ่งของผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์

ตัวอย่าง 23

สวัสดี	คี
อะไร	ไร
สนุก	หนุก
โทรศัพท์	โทสับ
ขอโทษ	โทค
ทำอะไร	ทำไ
รู้หรือเปล่า	รู้ปะ
อินเทอร์เน็ต	เน็ต

2. เปลี่ยนวิธีการสะกดหรือการประสมคำ คำที่เปลี่ยนการสะกดเมื่อนำมาออกเสียงจะมีเสียงที่คล้ายกับเสียงของรูปสะกดที่ถูกต้องคือภาษาไทยมาตรฐาน วิธีเปลี่ยนการสะกดหรือการประสมคำพบว่ามีการใช้ในการสื่อสารในห้องสนทนาเป็นอย่างมาก เพราะว่าการสะกดด้วยการเลียนเสียงการสะกดที่ถูกต้องทำให้ผู้สนทนาไม่ต้องกังวลการใช้คำของตนจะสะกดถูกต้องหรือไม่ และยังสะดวกในการพิมพ์เพราะการพิมพ์หรือเขียนคำเหล่านี้มีวิธีการคล้ายกับการสะกดการอ่านออกเสียง

ตัวอย่าง

ครับ	คับ
พุงนี้	พุงนี้
เคี้ยว	เคี้ยว
เป็น	เปง, เปน
บรรเจิด	บันเจิด
เสร็จ	เสด
เธอ	เทอ
เปลี่ยน	เปี่ยน
ไกล	ไโก
จริง	จิง, เจง

การสนทนาผ่านโปรแกรม MSN นั้นผู้สนทนาไม่สามารถสื่อถึงอารมณ์ที่ต้องการแสดงออกได้เหมือนการพูดคุยกันแบบเผชิญหน้า เป็นการยากที่จะรู้ถึงความรู้สึกของผู้พูด ดังนั้น MSN จะมีการใช้สัญลักษณ์ Emotical (คู่มือภาพผนวก) บอกอารมณ์และความรู้สึก นอกจากนี้ กลวิธีในการสะกดคำยังสามารถสื่อถึงอารมณ์และน้ำเสียงของผู้สนทนาได้ด้วย โดยการเพิ่มพยัญชนะหรือสระที่พยางค์ท้าย และการเปลี่ยนการสะกดด้วยสระเสียงยาว

การเพิ่มหน่วยเสียง ซึ่งได้กล่าวไปแล้วในส่วนของลักษณะภาษาที่ใช้ในการเปิดการสนทนา

ตัวอย่าง

มายยยย	เซร่งงงง
มาแล้วววว	การบ้านนนน
น้ำาาาา	

การเปลี่ยนเสียงสระจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาว

ตัวอย่าง

ทำ	ทาม
มัน	มาน
จะ	จา
นะ	น้ำ

ยัง	ยาง
ใช่	ซ้าย
ใจ	งาย
ไม่	มาย
สวัสดิ์	หวาดดี

การเปลี่ยนเสียงสระเสียงสั้นให้เป็นเสียงยาวนอกจากต้องการสื่อน้ำเสียงแล้วการเลียนเสียง
เด็กแบบพูดไม่ชัดด้วยการสะกด แสดงให้เห็นว่าภาษาที่ผู้สนทนาใช้สื่อถึงความคุ้นเคยกัน คำลงท้าย
ที่บอกสถานะภาพทางเพศจึงไม่พบบ่อยนัก ผู้สนทนาจะใช้คำว่า อะ, อะนะ, จะ เป็นคำลงท้ายประโยค
เพื่อเพิ่มความสุขของทำให้ประโยคฟังดูไม่ห้วน ดังนั้นคำว่า อะ, อะนะ, จะ จึงพอจะกล่าวได้ว่าเป็น
คำลงท้ายที่ไม่แสดงเพศสามารถใช้ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผล

ในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยมุ่งให้ทราบลักษณะภาษาไทยในห้องสนทนาแบบส่วนตัว โดยศึกษาการเริ่มต้น การลงท้าย การแสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง การเชื่อมโยงความด้วยการ อ้างถึง การใช้หน่วยเชื่อม และการซ้ำ

ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวโดยเลือกโปรแกรม MSN messenger ซึ่งเป็นโปรแกรมการสนทนาแบบส่วนตัว เวอร์ชัน 7.0 และได้เก็บข้อมูลตัวอย่างบทสนทนาระหว่างวันที่ 27 มิถุนายน- 4 กรกฎาคม 2548 จากนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 100 บทสนทนา ผู้วิจัยทำการสำรวจเบื้องต้นเพื่อกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลปรากฏว่า กลุ่มผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในช่วงมหาวิทยาลัยเป็นผู้ที่ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์มากที่สุด และโปรแกรม MSN messenger เป็นโปรแกรมการสนทนาที่มีผู้ใช้มากที่สุด ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลจึงเป็นกลุ่มนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย และโปรแกรมสนทนาแบบส่วนตัวจึงได้เลือกโปรแกรม MSN messenger

นำบทสนทนาทั้ง 100 บท มาสุ่มตัวอย่างและเลือกมา 50 บทสนทนา นำมาวิเคราะห์ ข้อความที่ยกตัวอย่างประกอบในการวิเคราะห์เป็นการเขียนสะกดคำตามที่ปรากฏจริงในบทสนทนา

ผู้วิจัยได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. ลักษณะภาษาในการเปิดสนทนา
2. ลักษณะภาษาในการปิดสนทนา
3. การแสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง
4. การอ้างถึง
5. การใช้หน่วยเชื่อม
6. การซ้ำ

ผลการศึกษาลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว สรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

ลักษณะภาษาในการเปิดการสนทนา มี 3 ลักษณะดังนี้

1. การกล่าวเปิดการสนทนาด้วยการกล่าวคำทักทาย มี 4 ลักษณะคือ
 - ก) การกล่าวสวัสดิ์
 - ข) การใช้คำเลียนเสียงเรียก
 - ค) การเรียกชื่อคู่สนทนาอย่างเดียว

ง) การใช้สัญญาณรูป

2. การเปิดการสนทนาด้วยประโยคคำถาม
 3. การเปิดการสนทนาด้วยประโยคบอกเล่า
- ลักษณะภาษาในการปิดสนทนา มี 3 ลักษณะคือ
1. ปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียว
 2. ปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้ง
 3. ไม่มีการปิดการสนทนาด้วยการกล่าวคำอำลาหรือการกล่าวอวยพร

1. ปิดการสนทนาเพียงครั้งเดียว มีขั้นตอนในการปิด 2 ขั้นตอนคือ

1.1 ขั้นก่อนการปิดการสนทนา มี 2 ลักษณะ คือ

- ก) การให้เหตุผล
- ข) การสานต่อ

1.2 ขั้นปิดการสนทนา มี 6 ลักษณะ คือ

- ก) การกล่าวคำอำลา
- ข) การกล่าวคำอวยพร
- ค) การสานต่อ
- ง) การใช้ประโยคบอกเล่าและคำ
- จ) การใช้สัญญาณรูป
- ฉ) การใช้การให้เหตุผล

2. ปิดการสนทนามากกว่า 1 ครั้ง

2.1 ปิดการสนทนาครั้งที่ 1 มี 2 ขั้นตอน คือ

2.1.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา มี 2 ลักษณะ คือ

- ก) การให้เหตุผล
- ข) การสานต่อ

2.1.2 ขั้นปิดการสนทนา มี 2 ลักษณะ คือ

- ก) การกล่าวคำอำลา
- ข) การกล่าวคำอวยพร

2.2 การปิดการสนทนาจริง มี 2 ขั้นตอน คือ

2.2.1 ขั้นก่อนปิดการสนทนา มี 2 ลักษณะ คือ

- ก) การให้เหตุผล
- ข) การกล่าวคำอวยพร

2.2.2 ขั้นปิดการสนทนามี 4 ลักษณะ คือ

- ก) การกล่าวคำอำลา
- ข) การกล่าวคำอวยพร
- ค) การใช้ประโยคคำสั่งหรือประโยคบอกเล่า
- ง) การใช้คำ, คำลงท้ายและคำอุทาน

2.3 การปิดการสนทนาที่ไม่มีการกล่าวคำอวยพรหรือคำอำลา

ลักษณะภาษาที่แสดงหัวเรื่องและการเปลี่ยนหัวเรื่อง

1. ลักษณะภาษาแสดงหัวเรื่อง มี 2 ลักษณะ คือ

- 1.1 การใช้ประโยคคำถาม
- 1.2 การใช้ประโยคบอกเล่า

2. ลักษณะภาษาแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่อง มี 2 ลักษณะ คือ

2.1 การใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง มี 3 ลักษณะ คือ

- ก) การใช้คำเรียกขาน
- ข) การใช้ส่วนขึ้นคำพูด
- ค) การใช้รูปภาษาที่แสดงการตัดตอนหรือแยกส่วน

2.2 การไม่ใช้สัญญาณในการเปลี่ยนหัวเรื่อง มี 2 ลักษณะ คือ

- ก) การใช้ประโยคคำถาม
- ข) การใช้ประโยคบอกเล่า

การอ้างถึง

การอ้างถึงในห้องสนทนาแบบส่วนตัว พบการอ้างถึงอยู่ 3 ประเภท คือ

- 1. การอ้างถึงหน่วยงาน
- 2. การอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค
- 3. การอ้างถึงข้อความ

1. การอ้างถึงหน่วยงาน มี 4 ลักษณะ คือ

- ก) บุรุษสรรพนาม
- ข) คำเรียกขาน มี 5 ลักษณะ คือ
 - ชื่อเล่น - คำเรียกญาติ - สมญานาม - คำบอกสถานะและอาชีพ
 - คำรุนแรง
- ค) คำบ่งชี้

- ง) สัญลักษณ์
2. การอ้างถึงอนุพากย์หรืออนุประโยค มี 4 ลักษณะ คือ
- ก) บุรุษสรรพนาม
- ข) คำบ่งชี้
- ค) คำแสดงการตอบรับ
- ง) สัญลักษณ์
3. การอ้างถึงข้อความ มี 1 ลักษณะคือ
- ก) คำบ่งชี้

หน่วยเชื่อม จำแนกหน่วยเชื่อมได้ 15 ประเภท คือ

1. หน่วยเชื่อมแสดงความคล้ายตาม
2. หน่วยเชื่อมแสดงความขัดแย้ง
3. หน่วยเชื่อมแสดงเงื่อนไข
4. หน่วยเชื่อมแสดงเหตุ
5. หน่วยเชื่อมแสดงผล
6. หน่วยเชื่อมแบบให้เลือก
7. หน่วยเชื่อมแบบคล้ายตาม
8. หน่วยเชื่อมแบบแจกแจงรายละเอียด
9. หน่วยเชื่อมแบบตัดตอนหรือแยกส่วน
10. หน่วยเชื่อมแสดงวัตถุประสงค์
11. หน่วยเชื่อมแสดงเวลาลำดับเหตุการณ์
12. หน่วยเชื่อมแสดงจุดเริ่มต้น
13. หน่วยเชื่อมแสดงจุดสิ้นสุด
14. หน่วยเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบ
15. หน่วยเชื่อมแสดงการอ้างถึงคำพูดหรือความคิด
16. การใช้สัญลักษณ์ในหน่วยเชื่อม

การซ้ำ มีการซ้ำอยู่ 3 ลักษณะ คือ

1. การซ้ำรูป
2. การซ้ำความ
3. การซ้ำโครงสร้าง

1. การซ้ำรูป มี 3 ลักษณะ คือ
 - 1.1 การซ้ำระดับคำ
 - ก) การซ้ำทุกส่วน (พบมากที่สุด)
 - ข) การซ้ำบางส่วน
 - 1.2 การซ้ำระดับกลุ่มคำ
 - ก) การซ้ำทุกส่วน (พบมากที่สุด)
 - ข) การซ้ำบางส่วน
 - 1.3 การซ้ำระดับอนุพจน์หรือประโยค
 - ก) การซ้ำทุกส่วน
 - ข) การซ้ำบางส่วน (พบมากที่สุด)
2. การซ้ำความ มี 3 ลักษณะ คือ
 - 2.1 ระดับคำ เป็นการใช้คำพ้องความหมาย
 - 2.2 ระดับกลุ่มคำ เป็นการอธิบายให้ความหมายของคำชัดเจน
 - 2.3 ระดับประโยค (พบมากที่สุด)
3. การซ้ำโครงสร้าง

อภิปรายผล

1. ลักษณะภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว มีผลมาจากหลายปัจจัยด้วยกัน การมีภูมิหลังที่เข้าใจกันก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาษามีการใช้รูปแบบอย่างเดียวโดยไม่มีการปรากฏรูปภาษาหลัก แต่คู่สนทนายังสามารถสื่อสารกันได้ ตัวอย่างบทสนทนาระหว่างยูกับไดน่า ที่นั่น เป็นรูปแบบที่อ้างถึงรูปภาษาหลักคือที่เรียนของไดน่าแต่ในบทสนทนาไม่มีการกล่าวถึงรูปภาษาหลัก แต่คู่สนทนาทั้งคู่ยังสามารถสื่อสารกันได้ เพราะคู่สนทนามีภูมิหลังที่เข้าใจกัน

.....

ยู : เรียนที่นั่นมีคนมาจับบ้ายัง

ไดน่า : some

ยู : 555

ยู : มีบ้ายเธอ

.....

2. ผู้ใช้บริการสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวส่วนใหญ่ คำนึงถึงความสะดวกในการใช้ภาษา การสะกดคำซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพิมพ์ผู้เล่นจะหาวิธีการสะกดคำให้พิมพ์ได้รวดเร็วที่สุด เพื่อให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกิดการสะกดคำที่ผิดไปจากหลักภาษา หรือการตัดใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของพยางค์ของคำมาใช้สื่อสาร หรือการดกหล่นวรรณยุกต์และพยัญชนะในบางคำคู่สนทนาจึงยังสามารถสื่อสารกันได้ โดยใช้การเดาศัพท์ คู่สนทนาจะใช้วิธีการพิมพ์ที่ง่ายและสะดวกที่สุดในการใช้คำโดยการตีความหมายของคำจะใช้การเทียบเสียงที่เป็นการสะกดคำจริง เช่น คำว่า “เป็น” จะมีวิธีการสะกดต่างๆ กันไปเช่น เป็น, เปง, เปน การสะกดทั้งสามวิธีมีวิธีการออกเสียงที่คล้ายกับเสียงตัวสะกดที่ถูกต้องคือคำว่า “เป็น” คำทั้งสามดังกล่าวที่สะกดด้วยวิธีต่างๆ กันนอกจากการสะกดที่ง่ายแล้วคำที่สะกดด้วยวิธีดังกล่าวยังเป็นการสื่อสารทางน้ำเสียงคล้ายกับการพูดไม่ชัดเพื่อสื่อถึงความสนิทสนมของคู่สนทนา

3. การเพิ่มหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายของคำสุดท้ายของประโยคนอกจากเป็นการประหยัดการใช้คำลงท้ายที่บอกสถานะทางเพศแล้วยังทำให้ประโยคฟังดูไม่ห้วน ประโยคไม่กร้าว ดูอ่อนลงสุภาพขึ้น และสื่อถึงความเป็นกันเองก่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึก นอกจากนี้ยังมีคำลงท้ายที่ไม่บอกเพศของผู้ใช้คือคำว่า อะ, อ๊ะ, อ่า, อะ, อะ, อะ คู่สนทนาใช้คำดังกล่าวที่ท้ายประโยคเพื่อให้ประโยคดูสุภาพขึ้น

4. ภาษาที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาแบบส่วนตัวไม่ใช่ภาษาที่ไร้สาระ เป็นภาษาใหม่ เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามปัจจัยทางเวลาของการสื่อสารที่ต้องฉวยความรวดเร็วและช่องทางของการสื่อสารที่ต้องใช้วิธีการพิมพ์ตัวอักษรผ่านทางแป้นพิมพ์ของคอมพิวเตอร์ ส่งผลให้เกิดการสร้างคำที่สั้นกะทัดรัด สถานการณ์และภูมิหลังของคู่สนทนาช่วยให้คู่สนทนาเข้าใจกันและกัน การใช้คำจึงสามารถอ้างอิงถึงความหมายได้เฉพาะคู่สนทนา

5. มีการใช้คำผัดหน้าทีโดยเฉพาะการใช้คำซ้อนคำเดียวในนัยของความหมายเดียวกัน ซึ่งผู้ใช้ไม่ทราบว่าคำเหล่านั้นเป็นคนละความหมายกัน ตัวอย่างเช่น

หลาน : หน้าตาที่ใช้ได้ถ้าไม่เสียที่เรียบสงัด

หลาน : อ้าวยายเจียบเลย

6. จากการศึกษาพบการซ้ำคำโดยการพิมพ์ซ้ำทั้งคำและการใช้ไม้ยมก เช่นคำว่า อีอิอิ กับ อีๆ หรือ หิวหิวหิว กับ หิวๆ จากการศึกษาการความหมายของการสื่อสารของการซ้ำคำทั้งสองวิธีดังกล่าวไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง เพราะการซ้ำทั้งสองวิธีเกิดจากปัจจัยและอิทธิพลของการสะกดคำที่มีการพิมพ์เข้ามาเกี่ยวข้องหมายถึงการพิมพ์ที่ยุงยากเช่นต้องมีการขกแป้นพิมพ์เช่นได้ๆ และ ไม้ๆ สระ โอและ ไม้ตรี ต้องอาศัยการขกแป้นพิมพ์การซ้ำด้วยการพิมพ์ซ้ำทั้งคำจึงยุ่งยากกว่าการใช้ไม้ยมก แต่ถ้าเป็นการซ้ำด้วยไม้ยมกกับการซ้ำพยัญชนะท้ายในคำเดียวกัน นัยของความหมายจะมีความแตกต่าง เช่นคำว่า “จูบ” ถ้าซ้ำด้วยเครื่องหมายไม้ยมก เช่น “จูบๆๆๆ” และการซ้ำที่

พยัญชนะท้ายคือ “จ๊บบบ” การซ้ำทั้งสองแบบดังกล่าวสื่อถึงความหมายที่ต่างกัน กล่าวคือ การซ้ำด้วยไม้ยมกสื่อถึงการจบหลายครั้ง ส่วนการซ้ำที่พยัญชนะท้ายสื่อถึงการจบครั้งเดียวแต่เป็นการจบที่มีช่วงเวลาคือเป็นการจบที่มีลักษณะสุดลมหายใจ

7. การสร้างวัฒนธรรมในการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว โดยการสร้างข้อตกลงที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ เช่นเมื่อมีการพิมพ์คำผิดเมื่อผู้ที่สื่อสารรู้ว่าตนเองใช้คำที่ผิดและเกรงว่าจะเกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนจะมีการแก้ไขเฉพาะคำที่พิมพ์ผิดนั้นใหม่อีกครั้งโดยการใส่เครื่องหมายดอกจันกำกับมาด้วยไว้ที่หน้าคำหรือหลังคำๆ นั้น เช่น

.....
 หลาน : ถ้าเป็นคนอื่นในห้องเราจะดีกว่านี้นะ

หลาน : ไม่น่าเป่งแซนคือเลย

หลาน : เวรง

หลาน : *เซรง

.....
 ปู : กระดุม เข้ม เข็ดขัด ก็ไม่มี

ปู : *เข้ม

.....

ผู้วิจัยสังเกตว่าบางบทสนทนาผู้สนทนามีการใช้ภาษาที่เป็นทางการและโครงสร้างของประโยคครบถ้วนซึ่งทำให้สันนิษฐานได้ว่าเป็นผู้ที่เพิ่งจะใช้การสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวหรือไม่ค่อยได้เล่นบ่อยนัก แต่เมื่อผู้สนทนานั้นลองใช้การสนทนาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวได้ระยะหนึ่งผู้เล่นจะเกิดการเรียนรู้การใช้ภาษา รู้ถึงวัฒนธรรมที่ใช้ในการสื่อสารและจะทำให้ผู้ใช้เกิดความคล่องตัว ภาษาเป็นทักษะอย่างหนึ่ง ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัวเช่นเดียวกันที่ต้องอาศัยการเรียนรู้และการฝึกฝนจึงจะเกิดการใช้งานที่ง่ายเป็นรูปแบบเดียวกัน

8. การใช้ “ก็” พบใช้ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวเป็นอย่างมาก ซึ่งปกติ “ก็” เป็นหน่วยเชื่อมที่แสดงความคล้อยตาม แต่การใช้ “ก็” ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวมักมาพร้อมกับประโยคไม่เริ่มโดยมีคำว่า “ก็” นำหน้าประโยคดังกล่าว เช่น ประโยคเริ่มที่ว่า “เมื่อวานเธอไปไหนมา” และประโยคไม่เริ่มตอบว่า “ก็ไปสยามมา” นอกจากตีความได้ว่าเป็นการใช้เพราะเป็นการติดขัดทางความคิดและเป็นการเลี่ยงสรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนผู้พูดแล้ว ยังเป็นการใช้ก่อนนำประโยคล้ายกับภาษาอังกฤษก่อนนำประโยคคือคำว่า “well” เป็นคำพูดติดปากก่อนนำประโยคเพราะพบคำว่าก็นำประโยคก่อนข้างมาก

การสื่อสารในห้องสนทนาแบบส่วนตัวโดยส่วนมากคู่สนทนาจะสื่อสารกับกลุ่มเพื่อนที่รู้จักกัน แม้ว่าความสามารถของโปรแกรมจะค้นหาคู่สนทนาได้ใหม่ก็ตาม แต่การศึกษาครั้งนี้พบสนทนาที่นำมาวิเคราะห์เป็นบทสนทนาที่คู่สนทนาคุ้นเคยกันอยู่แล้ว การพูดคุยกันในกลุ่มเพื่อนเช่น เพื่อนที่โรงเรียนเก่าหรือว่าเพื่อนที่เรียนด้วยกัน การสื่อสารรูปแบบนี้นอกจากประหยัดค่าใช้จ่ายในการติดต่อสื่อสารกัน ยังสื่อให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นในปัจจุบันสื่อสารกับคนภายในครอบครัวน้อยลง เวลาที่ใช้ในห้องสนทนาแบบส่วนตัวส่วนใหญ่นอกจากใช้การบริการที่มหาวิทยาลัยแล้วยังใช้ที่บ้านด้วย ดังนั้น เวลาที่จะสื่อสารกับคนในครอบครัวก็ลดลงเพราะเขาเหล่านั้นต้องใช้เวลากับการนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เพิ่มขึ้น

การสื่อสารในห้องสนทนาแบบส่วนตัวนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าเด็กวัยรุ่นในปัจจุบันมีรูปแบบการสื่อสารที่ต่างไปจากอดีต วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนเห็นความสำคัญของเพื่อนมากกว่าคนในครอบครัวแม้ว่าเขาเหล่านั้นจะพบกันในมหาวิทยาลัยแล้วเขาเหล่านั้นยังต้องสื่อสารในโลกไร้สายอีก สภาพดังกล่าวสื่อให้เห็นว่าเด็กไทยสื่อสารกับคนในครอบครัวน้อยลง สื่อสารกับเพื่อนมากขึ้นเพราะปัจจัยของการสื่อสารที่ทันสมัยเอื้ออำนวย

นอกจากนี้เนื้อหาที่เขาเหล่านั้นใช้สื่อสารก็เป็นเรื่องราวทั่วไปการใช้บริการของโปรแกรม MSN messenger ยังเอื้อให้เขาส่งข้อมูลแลกเปลี่ยนความรู้ และยังใช้สื่อนี้ถามไถ่เนื้อหาการเรียนนั้น แสดงให้เห็นว่าเด็กไทยใช้ประโยชน์ของเทคโนโลยีการสื่อสารด้วยไม่ได้ใช้พูดคุยแต่เรื่องไร้สาระอย่างเดียว และจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นทำให้เห็นว่าปัจจุบันเด็กไทยมีการใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตมากขึ้น การใช้อินเทอร์เน็ตไม่ได้จำกัดอยู่กับเฉพาะคนบางกลุ่มเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาคำที่บอกลักษณะเพศในห้องสนทนาแบบส่วนตัวว่าการใช้ภาษาวัยรุ่นในปัจจุบันสามารถแยกเพศได้หรือไม่ เพราะจากการศึกษาทำให้เห็นว่าคู่สนทนาทั้งผู้หญิงและผู้ชายใช้กลุ่มคำร่วมกันเช่น การใช้คำรุนแรงที่มีพบใช้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิตติ กันภัย. (2543). การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ในสังคมสารสนเทศ. ใน มองสื่อใหม่มองสังคมใหม่. กรุงเทพฯ: เอคิสัน เพรส โปรดักส์.
- ชัชวดี ศรีลัมพ์. (2544, มกราคม-มิถุนายน). "การใช้ภาษาในห้องสนทนา". ศิลปศาสตร์. 1(1): 77-92.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์. (2539). การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่างๆ ในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัยยุทธ์ ลิ้มลาวัลย์. (2546, กรกฎาคม-สิงหาคม). MSN Messenger 6.0 Beta Review. NECTEC. 10(53): 63-68.
- ญาดานูช เตมียิลปิน. (2546). ภาษาที่ใช้ในห้องสนทนา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ทวีศักดิ์ กอนันท์กุลและคณะ. (2540, มกราคม-กุมภาพันธ์). "เด็กไทยและวัยรุ่นไทยบนโลกอินเทอร์เน็ต". NECTEC. 11(56): 6-10.
- เทพี จรัสรุ่งเกียรติ. (2543). หน่วยเชื่อมโยงปริเฉทภาษาไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาไทย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธนสันติ นนทการ. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. เป็นผู้สัมภาษณ์ที่สำนักงานเฟิร์สโมบาย. 18 พฤษภาคม 2548.
- นววรรณ พันธุมธา. (2525?). ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาพร มณีโรจน์. (2529). การใช้รูปแบบคำถามเพื่อบอกความต่อเนื่องในข้อเขียนภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วาสนา สุขกระสานติ. (2540). โลกคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทวัส เกื่อนทอ. (2543). รูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี. วิทยานิพนธ์ น.ม. (วาทวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2546). *ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย: การส่งผลต่อกันระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา*.
วิทยานิพนธ์. อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- สุนิสา ทดลา. (2542). *รูปแบบการสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต*.
วิทยานิพนธ์ น.ม. (การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิษฐ์ สีลาพรพินิจ. (2547). *ลักษณะการเชื่อมโยงความในสามกึ่งฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน)*.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2544). *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2541). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- เอื้อปญา เก่งการค้า. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์. ทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ. เป็นผู้สัมภาษณ์.
ทีมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 18 พฤษภาคม 2548.
- Crystal, David. Z2001X Language and the Internet. Cambridge: Cambridge University Press.
- Halliday, MAK & Hasan, Ruqaiya. 1976. Cohesion in English. Longman.
- Merrill Morris. The Internet as Mass Medium, from
<http://www.ascuse.org/jcmc/vol1/issue4/morris.html>.
- Werry, Christopher. Linguistic and Interactional Features of Internet Relay Chat. In
Comuter-Mediated Communication: Linguistic, Social and Cross cultural
Perspectives. pp.47-63. Edited by S.C. Herring. Amsterdam: Benjamins. 1996.

ภาคผนวก

- ก. ตัวอย่างบทสนทนา
- ข. ลักษณะการสะกดคำในห้องสนทนาแบบส่วนตัว
- ค. สัญลักษณ์
- ง. จดหมายติดต่อขอความร่วมมือในการวิจัย
- จ. แบบสอบถาม

ก. ตัวอย่างบทสนทนา

| Session Start: 2 กรกฎาคม 2548 |

| Participants: |

| (siNg)To - Inosodiae "" ptd (kyoshixxxx@hotmail.com) |
 | ...eam - How could this happen 2 me? < (lukxxxxx@hotmail.com) |

[22:39:12] (siNg)To - I: สวัสดีครับ

[22:39:56] (??_.?) [L : ดิๆๆ

[22:40:20] (siNg)To - I: เหนื่อยจะทำแมวอะไรละจ๊ะ

[22:40:40] (??_.?) [L : 5555ทำงานเล็กน้อย

[22:40:54] (siNg)To - I: อ๊ะเงง

[22:40:56] (siNg)To - I: แบ่งกันมั่งๆ

[22:41:03] (??_.?) [L : มิเปงไร

[22:41:04] (??_.?) [L : งานคู่

[22:41:35] (siNg)To - I: :\$

[22:41:44] (??_.?) [L : 555

[22:42:02] (siNg)To - I: ทำอะไรๆ

[22:42:06] (siNg)To - I: ไม่ต้องทำมาคุยกัน

[22:42:10] (??_.?) [L : 5555

[22:42:13] (??_.?) [L : ทำเรื่องหิน

[22:42:29] (siNg)To - I: ทำทางจะยาก

[22:42:34] (siNg)To - I: ฟังดูหินๆ

[22:42:35] (??_.?) [L : ไข่เลย

[22:44:05] (siNg)To - I: เป่งไข่บ้างอะ

[22:44:09] (siNg)To - I: อ่านหนังสือเครียดมัย

[22:45:37] (??_.?) [L : ไม่ค่อยได้อ่านเลยอ่าดิ

[22:46:35] (siNg)To - I: ง่า ก็คนมันฉลาดนิ

[22:46:38] (siNg)To - I: เข้าอะไรก็เข้าได้

[22:46:38] (siNg)To - I: ซิ

- [22:46:44] (?'._.?[L : ไม่ใช่และๆ
- [22:46:48] (?'._.?[L : นี่ๆ ไปยึดผมมาหรือ
- [22:47:11] (siNg)To - I: ป่าว
- [22:47:12] (siNg)To - I: มันยาว
- [22:47:26] (siNg)To - I: ดูไงเหม่ออื่นไปยึดเนี่ย
- [22:47:58] (?'._.?[L : อืมใช่ๆ555
- [22:48:33] (siNg)To - I: มีแต่คนบอกว่า แยกสายเป็นสิงโตไปแล้วจริงๆ
- [22:48:49] (?'._.?[L : ใช่ เหมือนมั้งๆ
- [22:49:19] (siNg)To - I: แต่วันนี้มีรุ่นพี่ พูดว่าเหมือน พวก
 ญี่ปุ่นแบ็คแพ็ค ดูได้ใจกว่าเยอะแฮะ
- [22:49:40] (?'._.?[L : งง
- [22:50:05] (siNg)To - I: เล้าบอกว่าเหมือนพวก หยุ่น ที่
 เทียวแบบมีกระเป๋าสะพายใหญ่ๆอะ
- [22:50:30] (?'._.?[L : อ้อๆๆๆ555
- [22:51:22] (siNg)To - I: ฟังแล้วดูดี
- [22:51:25] (siNg)To - I: เหมือนญี่ปุ่น
- [22:51:34] (?'._.?[L : แต่เป็นสิงโตญี่ปุ่นไม่ใช่คน55
- [22:52:03] (siNg)To - I: เทอๆ เล่นมุขหรือเนี่ย
- [22:52:05] (siNg)To - I: แล้วจะเข้าอะไร
- [22:52:08] (siNg)To - I: ทันตะหรือ
- [22:52:14] (?'._.?[L : อ่าอะ
- [22:52:18] (?'._.?[L : คงไม่ได้อะเฮาแค่50
- [22:53:04] (siNg)To - I: โหเรียนที่อื่นก็ได้ดิ
- [22:53:20] (?'._.?[L : มหิดล47
- [22:53:36] (siNg)To - I: นี่รู้ปะเนี่ยว่าพี่เรียนที่ไหน
- [22:53:45] (?'._.?[L : รุๆ
- [22:54:08] (siNg)To - I: อางง
- [22:54:10] (siNg)To - I: ไม่น่าเชื่อ
- [22:55:10] (siNg)To - I: ขอขอบคุณเล็กน้อยในน้ำใจที่ยังจำได้
- [22:56:08] * (?'._.?[L ? K T ? L]?._???)? - > > i'm fading away
 i'm sick of this life i juz wanna scream - How could this

happen 2 me?< < ได้เปลี่ยนเป็น ออนไลน์

[22:56:13] (siNg)To - I: ฮาโหล

[22:56:27] (??._?[L : อ่าชะฯ

[22:56:29] (??._?[L : จำได้สิ

[22:56:36] (??._?[L : เรื่องของพี555

[22:56:59] (siNg)To - I: ขนาดนั้น

[22:57:03] (siNg)To - I: พี่เกิดวันไหนเดือนไหน

[22:57:34] (??._?[L : เฮะฯฯ

อันนี้จำไม่ได้จำได้ว่าสิงหารี่ปาวน้ำ

[22:58:16] (siNg)To - I: เอาถ้อ

[22:58:44] (??._?[L : บอกหน่อย55

[22:59:10] (siNg)To - I: ไม่ต้องหรอก

[22:59:13] (siNg)To - I: รู้ไว้ก็ แค่นั้น

[22:59:25] (??._?[L : โอ้อฯฯ

[22:59:27] (??._?[L : จอนหรือฯ

[22:59:33] (siNg)To - I: จอนทำไมอะ

[22:59:38] (siNg)To - I: ถ้าพี่บอกว่าเป็นเมือวานอะ

[23:00:10] (??._?[L : HBDนะฯ 23 แล้วอย่าดิ อย่างแก่อะ

[23:00:28] (siNg)To - I: ใจเย็นฯ

[23:00:32] (siNg)To - I: แก่ "ถ้า"

[23:00:40] (siNg)To - I: ไม่ได้หมายความว่าป็นเรื่องจริง

[23:00:53] (??._?[L : อ้อ สรุปวันไหนละ

[23:01:29] (siNg)To - I: ม้าขบอก

[23:01:35] (siNg)To - I: ลูกตาลเกิดวันไหนน้ำ

[23:01:55] (??._?[L : จำได้ป่าว

[23:02:26] (siNg)To - I: เหยฯ จำไม่ได้

[23:02:28] (siNg)To - I: ต้องไปดู

[23:02:39] (siNg)To - I: เออเนอะอันที่จริงใน ซีดี ก็มี

[23:02:40] (??._?[L : 555

[23:02:43] (??._?[L : อีกันนานฯ

[23:05:41] (siNg)To - I: ไม่น่าจะนานนะ

[23:06:06] (???._?[L : นนาเจรจา
 [23:06:43] (siNg)To - I: วันไหน
 [23:07:16] (???._?[L : พิดจิ
 [23:07:32] (siNg)To - I: แ่งเด็กจ้ง
 [23:07:56] (???._?[L : 555
 [23:08:22] (siNg)To - I: อันอกว่าพี สองปีเลขอาติ
 [23:08:23] (siNg)To - I: ซิ
 [23:08:29] (???._?[L : 30นะ
 [23:09:00] (siNg)To - I: ออๆ จันก็แค่ ปีเดียวแหะ
 [23:09:21] (???._?[L : แต่หน้าอ่อนกว่ามากมาย
 [23:11:12] (siNg)To - I: เหาๆ ปากดีขึ้นแหะ
 [23:12:17] (???._?[L : 55
 [23:12:43] (siNg)To - I: แล้ว อ่านหนังสือไปถึงไหนแล้ว
 [23:14:27] (???._?[L : ไม่ค่อยได้แตะเลยวันๆซีเกียจๆ
 [23:15:35] (siNg)To - I: เวอร์อะ
 [23:15:38] (siNg)To - I: ไม่เชื่อ
 [23:16:31] (???._?[L : เจรงๆ
 [23:16:36] (???._?[L : วันๆคุยโทสับแล้วกันอนๆ55
 [23:17:26] (siNg)To - I: เด้วนี้มีแฟนแล้วคเ
 [23:18:05] (???._?[L : ม่ายมี
 [23:18:17] (siNg)To - I: ม่ายเชื่อ
 [23:19:07] (???._?[L : เจรงๆ
 [23:19:47] (siNg)To - I: มีอะไรมาพิศุด
 [23:19:55] (???._?[L : ตามเพื่อนๆก็ได้
 [23:20:17] (siNg)To - I: จันชอบใครอยู่
 [23:20:45] (???._?[L : ม่ายมี
 [23:20:54] (siNg)To - I: พิศุดได้ไง
 [23:21:07] (???._?[L : ถ้ามีก็จาบอก
 [23:21:20] (siNg)To - I: เจรเคะ
 [23:21:23] (siNg)To - I: ไม่น่าเชื่อ
 [23:21:36] (siNg)To - I: (เห็นหัวข้อนี้มาจะเป็นปีละ)

- [23:21:53] (??._?[L : ถ้ามีjabอกๆ
- [23:22:09] (siNg)To - I: ไม่แปลกหรือ ถ้าจะบอกคนอื่นอะ
- [23:22:38] (??._?[L : ไว้จามาปึกสาใจถ้ามี
- [23:22:47] (siNg)To - I: อ่าจิง
- [23:23:04] (siNg)To - I: ถ้าเป็นพี่น้อง
- ถ้าพี่ชอบใครพี่ก็จะไม่บอกใครเลยสักคน
- [23:23:40] (??._?[L : 555ก็คงไม่บอกว่าคัยแต่จามาปึกษา
- [23:24:02] (siNg)To - I: พี่ก็จะไม่ปึกษาใครด้วย
- [23:24:10] (siNg)To - I: เพราะพี่หยัง
- [23:24:11] (siNg)To - I: ชะงั้นอะ
- [23:24:14] (??._?[L : 555
- [23:25:11] (siNg)To - I: นี่พี่ตัวใหญ่ขึ้นปะ
- [23:25:13] (siNg)To - I: หรือว่า ไม่รู้
- [23:25:35] (??._?[L : เหมือนจาบึกขึ้น
- [23:26:24] (siNg)To - I: จิงดิ
- [23:27:50] (siNg)To - I: แปลกเหะ
- [23:28:00] (siNg)To - I: กินๆกะนอน จนตัวใหญ่ขึ้นอีก
- [23:28:02] (siNg)To - I: (อ้วน)
- [23:28:07] (??._?[L : ไม่อ้วนแต่บึก
- [23:28:22] (siNg)To - I: มันผิดตามหลักกายภาพนะนั่น
- [23:29:10] (??._?[L : ถูกดิ เหมือนกลั่มขึ้น55
- [23:29:27] (siNg)To - I: ไม่เคะ กินกะนอน แล้วมันจะบึกได้ไง
- [23:29:37] (??._?[L : อ้อไม่รู้
- [23:30:02] (siNg)To - I: แล้ว ดึกหนึ่งเป็น ใจบ้างอะ
- [23:30:06] (siNg)To - I: อ.วรวรรณน่ารักป่าว
- [23:30:11] (??._?[L : น่ารักสุดๆ
- [23:30:21] (??._?[L : นำราคานมากมาขู่กับผมเหลือเกิน
- [23:30:24] (??._?[L : ให้เปิดเหม่งอยู่ได้
- [23:30:26] (siNg)To - I: ไซ้เมะ
- [23:30:37] (siNg)To - I: เค้านี้ประชดปะเนี่ย
- [23:30:46] (siNg)To - I: คือส่วนตัวพี่ นับถือเค้ามากนะ

[23:31:08] (?'._.?[L : เจริงติ

[23:31:23] (siNg)To - I: คือเค้าเป็นอ.ที่ใจดีมากๆ

[23:31:30] (?'._.?[L : ตรงไหน

[23:31:40] (siNg)To - I: น่าเสียดายที่ รุ่นหนูอาจจะไม่เห็น

[23:31:46] (siNg)To - I: แต่ว่า เค้าเป็นคนเคร่งระเบียบ ใจ

[23:31:52] (siNg)To - I: แต่จริงๆแล้ว เค้าใจดีมากๆ

[23:32:17] (siNg)To - I: เค้าเป็นอาจารย์ ที่เป็นอาจารย์จริงๆอะ

ทำเพื่อลูกศิษย์จริงๆ

[23:32:34] (siNg)To - I: ตอนแรกพี่ก็ไม่ชอบ

[23:32:47] (siNg)To - I: แต่ต่อๆไป สิ่งที่เขาทำไปมัน

มีความจริงใจเหลือเกิน

[23:33:19] (siNg)To - I: (ฟังแล้วดูไม่น่าเชื่ออะ)

[23:33:38] (?'._.?[L : อืม นี่พูดจริงหรือหลอก

[23:33:42] (siNg)To - I: จริงๆ

[23:33:52] (siNg)To - I: นี่พี่เรียสอะ ถ้าว่าอ. เสี่ยๆหายๆพี่ไม่ยอมอะ

[23:33:55] (?'._.?[L : จั๊นจาพยายามไม่มีอคติกะเค้า

[23:34:09] (siNg)To - I: คือ มันจะเริ่มเมื่อมีงานเข้ามาอะ

[23:34:24] (?'._.?[L : ตอนนั้นพี่อยู่ห้องไร

[23:34:27] (siNg)To - I: 39 ชะ

[23:34:32] (siNg)To - I: โคน ไล่ตัดผมตลอด

[23:34:35] (?'._.?[L : 555

[23:35:49] (siNg)To - I: เสียดายจะเกษียณซะแล้วอะ

[23:35:59] (?'._.?[L : หรือ

[23:36:00] (?'._.?[L : ปีไหนอะ

[23:36:13] (siNg)To - I: ปีนี้แหละ

[23:36:34] (siNg)To - I: คือ เค้าอาจจะอยู่ไม่ถึงกัฬาสีใจ เสียดาย

ถ้าจันอะ ตาลจะเห็นในสิ่งที่พี่เห็น

[23:36:38] * (?'._.?[L ? K T ? L]?._.???)? - > >i'm fading away

i'm sick of this life i juz wanna scream - How could this

happen 2 me?< < ได้เปลี่ยนชื่อของเขา/เธอ เป็น (?'._.?[L ?

K T ? L]?._.???)? - > >everybody's changing and i dont'

feel the same < <

[23:36:47] * (??_.?[L ? K T ? L]?_.???)? -> >everybody's

changing and i dont' feel the same < <

ได้เปลี่ยนชื่อของเขา/เธอ เป็น (??_.?[L ? K T ? L

]?_.???)? -> > everybody's changing and i dont' feel the

same < <

[23:37:22] (??_.?[L : ยิงพดชั๊กอยากเห็นชะแล้วสิ

[23:38:13] (siNg)To - I: นะ ขอให้ได้เห็นละกัน กับอาจารย์ประเภทที่

แทบจะสาบสูญไปแล้วอะ

[23:38:20] * (??_.?[L ? K T ? L]?_.???)? -> > everybody's

changing and i dont' feel the same < <

ได้เปลี่ยนชื่อของเขา/เธอ เป็น (??_.?[L ? K T ? L

]?_.???)? -> > everybody's changing and i don't feel the

same < <

[23:38:30] * (??_.?[L ? K T ? L]?_.???)? -> > everybody's

changing and i don't feel the same < <

ได้เปลี่ยนชื่อของเขา/เธอ เป็น (??_.?[L ? K T ? L

]?_.???)? -> > everybody's changing and i don't feel the

same < <

[23:38:50] (??_.?[L : อยากเหินๆ

[23:40:02] (siNg)To - I: เย่ๆ ไซโคหน่อยๆ

[23:40:17] (??_.?[L : พุดจิงหรือหลอกชักไม่เชื่อและ

[23:41:32] (siNg)To - I: เอจี้คำพุดสุดท้ายอะ อ.วรวรรณเป็น

อาจันอันดับหนึ่งในเตรียมละกัน

[23:42:12] (??_.?[L : โอ้โห

[23:42:58] (siNg)To - I: คูยิ่งใหญ่มาไ้มะ

[23:43:18] (??_.?[L : แน่นอน

[23:43:27] (??_.?[L : ฟังคุณนะ แต่จิงป่าวไม่รู้

[23:45:17] (siNg)To - I: ฮ่าๆ

[23:45:25] (siNg)To - I: คูโอเวอร์

[23:46:24] * (??_.?[L ? K T ? L]?_.???)? -> > everybody's

changing and i don't feel the same < < ได้เปลี่ยนเป็น

ไม่อยู่

[23:48:13] (siNg)To - I: นี่น้องลูกตาล

[23:48:17] (siNg)To - I: พี่ไปก่อนนะ

[23:48:34] (siNg)To - I: นอนหลับฝันดี ละ ไว้คุยกันอีกถ้ามีโอกาสนะ

บายจ๊ะ

[23:48:47] (siNg)To - I: :)(S)(8) (คิดถึงมากมาย)

บทสนทนาระหว่างชายกับกระถ่อน

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

ชายยยย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ว่าไ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

เจอแต่งบ้าง บ่

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เจอๆ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
แต่ไม่ได้คุยกันอะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

เห่นแฟนแต่งปะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ไม่เห

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
มีด้วยเหร

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ไม่เคยเห็นแต่งเดินกะไกรเลย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เห็นก็เดินคนเดียว

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ไม่ก็เดินกะเพื่อนเอะๆ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

ก้อแต่งบอกว่ามี

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

เดกดูริยางมาจิบ ถึงเล็กกะซอล

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เหร

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
แต่ทรายยังไม่เคยเห็นอะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

แรวคนที่ชื่อเฟเสื่อแะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

อะ*

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เห็นเพื่อนทรายเค้าพูดกันอะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
แต่ทรายก็ยังไม่เคยเห็นเค้าอยู่ด้วยกันนะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ณ์ อ น. . .อ้วกกก says:

หรรอออ. . .

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

อื้อๆ

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

_*-

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

เซงวะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

แล้วที่ไปเรียนเป็นไฉน

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

สนุกมัย

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

ก็อดี

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

แต่งงานโคตเยอะ. . .

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

ขายอะ

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

ตกลงเรียนคณะรายวะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

สังคมศาสตร์

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

เอกการโรรแม

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

อ้อวาว

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

งานโคตรเยอะเหมือนกันอะ

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

ฮอนเม่งมีทุกวัน

|| ม่ J | ห ร ะ ย !! □□ ก ะ ฬ อ น . . .อ้าวกกก says:

สินกำ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

ที่นั่นแดดร้อนมาก

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

บ้านนอก

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

เนี่ยตัวดำหมดแล้ว

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

หน้าเขี่ยสุตๆ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
เหอะๆๆ+

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
เขี่ยราย

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
เหนในรูปยัง สวย แรตอยู่เรยยยย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
รูปไหนวะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
ที่ถ่ายกะอิโบนายยยย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ออ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เห็นได้ไ้

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
ผมเป็นชมพู่เขี่ย

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
แก้ง

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เห้ย เห็นผมชมพู่ด้วย???

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
แรวกลับมตว.พุ่งเน้หรอ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
อ้อออ. . .

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
ซ้าย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
กลับพรงนี้

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
เอือม

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
กลับไปเดตร้อนอีกละ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
อ่านะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:
ปายงายวะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:
แม่ไปสงอะ

|| ม่ J | ห S ย !! □□ ก ระ ฬ อ น. . .อ้าวกกก says:

อ้อวาวว

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

แล้วตอนนี้อยู่ไหนเนี่ย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

อยู่บ้านป๊ะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

ฮาโหล

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

.....

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

ฮอน

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

ทรายไปนอนแล้วจ้า

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

จ้วงและ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

แล้วคุยกันใหม่

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

บ้าย บาย

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

อ่าาาาาาา

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

บะบายยยย

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

ฝันดีนา

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

ดูเต็งหีบด้วยนะ

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

จ้า

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

บาย

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

ฝากบอกด้วย คิดถึง

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

บะบายยยยย

|| ม่ J | ห ร ๕ ย !! □□ ก ระ ฬ อ น . . .อ้ากกก says:

ผ่านเด

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

อิม แล้วจาบอกให้นา

...*~..SaNdY-SiNe* [รักเฟสนะค้า....]..* >> says:

นายคับ
 | | มี J | ห S ย !! □ □ ก ระ ณ์ อ น . . อ้าวกกก says:
 บะบายค่ะ

| Session Start: 2 กรกฎาคม 2548 |

| Participants: |

| ... จะมี ชัมดิง สเปเชียล กันชะอีก (breezxxxxx@hotmail.com) |

| ...-'๑'-!• ม่ ใ ช้[••] เ ร ำ • (so).•'๑'• . (m_mxxxxx@msn.com) |

[14:04:33] •'๑'• เ-จี: ไง

[14:04:36] •'๑'• เ-จี: มาตามนัด

[14:05:03] •'๑'• เ-จี: หอสมุดให้เล่นเทอมละ 40 ชม. หรือ

[14:05:41] (so). แ ว่ น: ซ่าย

[14:05:42] (so). แ ว่ น: ตอนนีเห็น20เอง

[14:05:45] (so). แ ว่ น: วันย่นนี้มาเล่นที่เรียนรวม

[14:06:03] •'๑'• เ-จี: เรียนรวมเล่นตรงไหนอะ

[14:06:53] •'๑'• เ-จี: เพื่ออาทิตย์ไหนไม่กลับจะได้เล่นบ้าง

[14:07:11] (so). แ ว่ น: ชุน3

[14:07:20] •'๑'• เ-จี: เล่นฟรีหรือ

[14:07:30] (so). แ ว่ น: ชั้น3 302 มั่งลิ้มห้อง ฟรี

[14:07:35] (so). แ ว่ น: ม่ายเสียชั่วโมง

[14:07:45] •'๑'• เ-จี: มีคนเล่นเยอะป่าว

[14:07:46] (so). แ ว่ น: แต่เล่นได้ครึ่งละ2ชม.

[14:07:50] (so). แ ว่ น: ก้อเยอะ

[14:07:52] •'๑'• เ-จี: อ้อ

[14:10:26] •'๑'• เ-จี: แวนต้องส่งอีเมลล์ปะ วิชาภาษาไทย

[14:10:57] (so). แ ว่ น: ม่ายนะ

[14:11:06] (so). แ ว่ น: วิชาภาษาไทย ทย 101 หรือ

[14:11:16] •'๑'• เ-จี: อืม

[14:11:40] •'๑'• เ-จี: ให้ส่งอีเมลล์ กอบข้อความที่คุย msn
กับเพื่อน

[14:12:06] •'๑'• เ-จี: แล้ววิเคราะห์ว่าเหมือนภาษาพูดไหม

[14:13:20] (so). แ ว่ น: ก้อม่ายนะวันจันทร์เราเรียนเรื่องพูดอะ

อาจารย์ให้ไปเตรียมเรื่องที่จะพูดมาก็อ่เท่านั้นม่ายมีรายมาก

[14:13:56] •'๑'• เ-จี: ต้องเตรียมเหมือนกัน

[14:14:34] •๑• เ-จี้: การบ้านเยอะป่าว

[14:15:11] (so). แ่ว น:

ก้อเยอะอาทิตย์เมื่อกี้เยอะแต่อาทิตย์ที่จะถึงม่ายค่อยมีเท่าไร

[14:15:44] •๑• เ-จี้: อืม ...

[14:16:12] (so). แ่ว น: แล้วศส.บละ การบ้านเยอะป่าววะ

[14:16:33] •๑• เ-จี้: ไม่ค่อยมีเลย

[14:16:42] •๑• เ-จี้: มีก็ไม่ค่อยทำ 55

[14:16:58] (so). แ่ว น: เออถามหน่อย ชูจิ

เค้ามาอาศัยกับใครที่ประเทศไทยอ่า

[14:16:58] (so). แ่ว น: เค้ามาเอ?

[14:17:22] •๑• เ-จี้: ไม่มีบ้านอะ

[14:17:25] (so). แ่ว น: อู ง..-๑-.says: •)[-๑^ HOT HOT ^๑-][•

•]..ที่ จ.ริ ง.น๊ะ แฟ น.เค้า-๑-ไป มั ไร [•] เร

๑ • (so).•๑• . just sent you a Nudge!

[14:17:25] •๑• เ-จี้: อยู่หอ

[14:17:37] •๑• เ-จี้: มาเอง

[14:17:45] (so). แ่ว น: ในกทม.คนเดียวเนี่ยนะ

[14:17:49] •๑• เ-จี้: อืม

[14:17:59] •๑• เ-จี้: ตอนนี้ก็อยู่องค์กรฯ ไม่มีบ้าน กทม

[14:18:00] (so). แ่ว น: จุประสงค์ มาเพื่อเรียนที่นี้หรือเพราะอารายหว่า

[14:18:06] •๑• เ-จี้: เรียนๆ

[14:18:11] •๑• เ-จี้: เอาปริญญาใบที่สอง

[14:18:14] (so). แ่ว น: งง

[14:18:25] •๑• เ-จี้: เราชวนเขามาอยู่บ้านเรา เขาไม่ยอมมา

[14:18:40] (so). แ่ว น: ก็อ่าเค้าม่ายมีญาติที่ประเทศไทยเลยช่ายป่าว

[14:18:45] •๑• เ-จี้: ใช่

[14:18:49] •๑• เ-จี้: ญ่ปุ่นแท้ๆ

[14:18:54] (so). แ่ว น: ก็มีคนคนเค้าม่ายมีใครรู้จักเค้าเลยว้า

[14:18:55] (so). แ่ว น: จั๊นเถอะ

[14:19:03] •๑• เ-จี้: ใช่

[14:19:13] •๑• เ-จี้: ก็รู้จักแต่กับพวกคนญ่ปุ่นในไทยด้วยกัน

[14:19:20] (so). แ่ว น: เข้าม่ายกลัวเหรอ

[14:19:23] •๑• เ-จี: พวกนี้เขารวมกลุ่มกันใจ เป็นสมาคม

[14:19:26] •๑• เ-จี: ไม่รู้สิ

[14:19:44] (so). แ่ว น: อ้อ

[14:19:49] •๑• เ-จี: เราชวนมาอยู่บ้านอ่ะ แต่พวกในเอกมันขี้ไม่ให้มา

โรคจิต

[14:20:01] (so). แ่ว น: เสา-อาทิตย์เค้ากับกม.ปาวะ

[14:20:08] •๑• เ-จี: ไม่ได้กลับอ่ะ

[14:20:14] •๑• เ-จี: อยู่หอนอก

[14:20:42] (so). แ่ว น: อืม เข้าฉายแล้วๆ

[14:21:02] (so). แ่ว น: เรื่องก็อมีแค่นี้เอง แต่เค้าช่างกล้ามากๆ

พ่อแม่ทรมายให้ม่ายรุ

[14:21:10] •๑• เ-จี: 55

[14:21:15] •๑• เ-จี: เขาอายุ 24 แล้วนะ

[14:21:20] •๑• เ-จี: แก่แล้ว

[14:21:40] (so). แ่ว น: แต่นี่มันออกนอกประเทศตั้ง4ปี

[14:22:00] (so). แ่ว น: เริ่มเบื่อกไทย กส.บ

[14:22:09] (so). แ่ว น: คิดว่าจะย้ายเอกไปเนะแนว

[14:22:10] •๑• เ-จี: เราก็เบื่อกไทย ศส.บ

[14:22:22] •๑• เ-จี: อ้าว ย้ายได้เหรอ

[14:22:35] •๑• เ-จี: เราไม่ได้เบื่อเรียน เบื่อเพื่อนในเอก

ชอบแกลั้งเรา

[14:23:20] (so). แ่ว น: เราอ่ะ อยากได้วุฒการศึกษาบัณฑิต

[14:23:29] (so). แ่ว น: แต่ว่าเรียนตั้ง5ปี

[14:23:32] (so). แ่ว น: มานยังงัยม่ายรุ

[14:23:42] •๑• เ-จี: เหอะๆ

[14:23:47] (so). แ่ว น: ย้ายได้ถ้าคะแนนเอนทรานถึงคณะที่อยากไปมั้ง

[14:23:51] •๑• เ-จี: แ่วนอยากเป็นครูปาวะ

[14:23:52] (so). แ่ว น: ก็ม่ายรุเท่าไรเหรอ

[14:24:00] (so). แ่ว น: ก็อยากนะ

[14:24:00] •๑• เ-จี: ชั่วอ่ะเหรอ

[14:24:07] (so). แ่ว น: ป้าว

[14:24:15] (so). แ่ว น: ย้ายเอกมาย่ำจำเป็นต้องชั่ว

[14:24:42] •'๑'• เ-จี้: อ้อ

[14:24:52] •'๑'• เ-จี้: เขาว่าที่วุ่นวายพอควรนี่

[14:25:05] (so). แ่ว น: ซ้าย

[14:25:09] (so). แ่ว น: แต่คงม้ายไปหรรอก

[14:25:17] (so). แ่ว น: เรียนให้จบจะได้เป็นครู

[14:25:17] (so). แ่ว น: อี้

[14:25:18] •'๑'• เ-จี้: ทำไมเบื้ออกศบ ละะ

[14:25:27] •'๑'• เ-จี้: เราก็อยากเป็นครู

[14:25:43] •'๑'• เ-จี้: แต่เราไม่รู้ว่ เรียน 5 ปี ได้

ใบวิชาชีพ

[14:25:47] •'๑'• เ-จี้: เลยเลือก 4 ปี

[14:26:49] •'๑'• เ-จี้: เรียนเหมือน ศศบ ทุกวิชาเลยปะ

[14:27:03] (so). แ่ว น: แต่อัตรการแข่งขัน เอกไทนศศ บ ปีนี้สูงมาก

รองจาก เอกจีนนะ ตั้ง 88 ต่อ 1

[14:27:03] (so). แ่ว น: ของจีน 93 ต่อ 1

[14:27:19] (so). แ่ว น: ก้อม่ายค้อยนะ ยิ่งปี 3 4

จะเน้นไปทางวิชาครุมากกว่

[14:27:41] •'๑'• เ-จี้: อ้อ

[14:27:49] •'๑'• เ-จี้: คูที่ไหนดะ อัตราแข่ง

[14:28:03] (so). แ่ว น: ก้อบันคิดเนะแนวไ

[14:28:09] (so). แ่ว น: เพิ่งคูเมื่อคีนเพอื่นซื้อมา

[14:28:16] (so). แ่ว น: เมทเราอยู่ครบ

[14:28:20] •'๑'• เ-จี้: อ้อ

[14:28:20] (so). แ่ว น: เอกกลับบ้านคนนึ่ง

[14:28:22] •'๑'• เ-จี้: ดีแะ

[14:28:26] •'๑'• เ-จี้: เมทดีปะ

[14:28:32] (so). แ่ว น: ก้อดี เก่งมาก

[14:28:33] •'๑'• เ-จี้: มีมนุขย์บ้างไหม

[14:28:42] (so). แ่ว น: ม่ายมี

[14:28:43] (so). แ่ว น: มีแต่การเงิน

[14:28:44] (so). แ่ว น: 2คน

[14:28:52] (so). แ่ว น: แล้วก็อวดคอม

[14:28:53] (so). แ่ว น: คนนี้

[14:28:54] •๑• เ-จี: แ่วนอยู่ห้องไรอะ

[14:29:00] (so). แ่ว น: 3

[14:29:04] (so). แ่ว น: หอเดียวกับพี่

[14:29:05] •๑• เ-จี: ห้องๆ

[14:29:21] (so). แ่ว น: 216

[14:29:29] •๑• เ-จี: คีว่ะ หอแอร์ ชั้น 2

[14:29:36] (so). แ่ว น: วันนี้เนตห้องนี้ช้ามาก

[14:29:39] •๑• เ-จี: เราหอพัสดุชั้น 5

[14:29:55] (so). แ่ว น:

ช้าจริงๆอะกะว่าจะเล่นเกมสเวดแต่มาเปิดม่ายได้

[14:30:05] •๑• เ-จี: อ่านะ

[14:30:10] (so). แ่ว น: ก็อคิดนะจะได้มีกำลังขาที่แข็งแรง

[14:30:26] (so). แ่ว น: หอแอร์เมื่อวานก็อแจ่งค่าไฟอ่า

[14:30:41] (so). แ่ว น:

แต่ห้องเรม่ายได้เสียสัปดาห์เพราะใช้ม่ายเกินหน่วยที่เค้ากำหนด

อว่ะ

[14:30:59] (so). แ่ว น: ดี เดือนนี้จะใช้ให้มากกว่านี้

[14:31:05] •๑• เ-จี: 55

[14:31:10] •๑• เ-จี: นอนแอร์สบายเลขดิ

[14:31:26] (so). แ่ว น: ก็อสบายก็อแจจอบน้ำคคตร

[14:31:37] •๑• เ-จี: เรามีทั้งทีวี กาต้มน้ำ วิทยุ

[14:31:44] (so). แ่ว น: ทำวิชาพลศึกษาเสร็จยัง

[14:31:49] •๑• เ-จี: บางวันเราก็ไม่อาบ ชกมก

[14:31:52] •๑• เ-จี: พละทำไรอะ

[14:32:44] (so). แ่ว น: ก็อเขียนโปรแกรมการออกกำลังกายไป

[14:33:00] •๑• เ-จี: เราไม่มีอะ

[14:33:03] (so). แ่ว น: เออ เอกไทยสส บ ด้วยออารายอ่า..HM....

[14:33:07] (so). แ่ว น: เท่าไร

[14:33:10] •๑• เ-จี: HM12

[14:33:15] •๑• เ-จี: กสบ อะ

[14:33:25] (so). แ่ว น: HM1ED1

[14:34:17] •๑• เ-จี: อ้อ ที่ปาย

[14:34:25] •๑• เ-จี: ยาวเนอะ

[14:34:31] (so). แ่ว น: อิม

[14:34:57] •๑• เ-จี: เราไม่ค่อยชอบฟีเท่าไหร่หรอก

[14:35:08] •๑• เ-จี: เบื่อมัน

[14:35:12] •๑• เ-จี: แต่ก็ไม่ได้เกลียด

[14:35:12] (so). แ่ว น: เพราะอาราย

[14:35:30] •๑• เ-จี: ก่อนนี้สนิทกันอะ

แต่พอมันเป็นประธานเอกแล้วเบื่อกัน

[14:35:47] (so). แ่ว น: ทุกคนเบื่อบริษัทกันทั้งนั้น

[14:35:52] (so). แ่ว น: เราก็อเบื่ออะ

[14:35:53] •๑• เ-จี: มาว่าเราเป็นตัวถ่วงจ้ แต่ไม่ไปซ่อมบูม

[14:36:02] (so). แ่ว น: ปีน้าเราจะไม่มาดูน้องโดนวิวก

[14:36:07] (so). แ่ว น: สงสารมัน

[14:36:45] (so). แ่ว น:

เราก็อคิดว่าตัวเองเบ่งตัวถ่วงนะเพราะเข้ามาที่เอกนี้ช้ากว่าเพื่อนคนอื่น

[14:36:56] (so). แ่ว น: เข้ามาพวกมันก็อบูมร้องเพลงกันได้แล้ว

[14:37:27] •๑• เ-จี: ทำไมมาช้าอะ

[14:37:30] •๑• เ-จี: รอบ 2 หรือ

[14:37:37] (so). แ่ว น: ป้าว

[14:37:46] (so). แ่ว น: มารอบแรกแหละแต่มาวันรับน้องไง

[14:37:51] •๑• เ-จี: อ้อ

[14:38:03] •๑• เ-จี: เรามารับน้องทุกวัน เซ็งจิต

[14:38:15] •๑• เ-จี: ตอนนั้นก็เบื่อบีเบื่อบีเพื่อน

[14:38:49] (so). แ่ว น: เบื่อรุ่นพี่มา เชื้อปะเรามาที่นี้วันแรก 28

[14:39:10] •๑• เ-จี: โห

[14:39:20] •'๑'• เ-จี้: นมนานกาล

[14:39:25] (so). แ ว ่น: เราโดนวิวก โคตร รับไม่ได้

พี่เค้าพาไปที่โล่งๆตอนมืดอะ แล้วที่นี้ยุ่งหุ้มนามากมานมากัด

ทุกส่วนในร่างกาย

[14:39:39] •'๑'• เ-จี้: ให้ถอดเสื้อปะ

[14:39:44] •'๑'• เ-จี้: เฉพาะผู้ชายหรือ

[14:39:44] (so). แ ว ่น: จะตบก็อมายได้

[14:39:50] (so). แ ว ่น: ป้าว

[14:39:51] (so). แ ว ่น: ทุกคนเลย

[14:39:54] •'๑'• เ-จี้: โห

[14:40:04] •'๑'• เ-จี้: ขณะเรา ชอบวิวกแต่ผู้ชาย เซ็งแม่

[14:40:24] (so). แ ว ่น: เราเป็นคนที่แพ้ความอับอะ

ตอนนั้นเหงื่อออกเยอะมาก ยุ่งมากก็เลยมากัด

[14:40:29] (so). แ ว ่น: สูดดดดดดดดดดด

[14:40:33] •'๑'• เ-จี้: เราก็คเคยโดน เอาไปตากขุง

[14:40:46] (so). แ ว ่น: จากที่เราเคยคุยกะพี่นะ

หลังจากนั้นเรามายคุยกะใครเลยอ่า

[14:40:53] •'๑'• เ-จี้: เคยโดนวิวก 3 วันติด

ในขณะที่คนอื่นเข้าบ้างไม่เข้าบ้าง

[14:41:20] •'๑'• เ-จี้: พี่เราเขาให้เขียนว่า

รู้สึกยังงัยกับการรับน้อง

[14:41:28] •'๑'• เ-จี้: เราเขียนไปว่า ดีบ้างไม่ดีบ้าง จบ

[14:41:33] (so). แ ว ่น: แถมนวิวกเสร็จก็อมมาขอโทษน้องอารายทานองนี้

แล้วมานจะวิวกเพี๊?

[14:41:34] •'๑'• เ-จี้: แล้วหาว่าเราไม่มีสมอง

[14:41:39] •'๑'• เ-จี้: เราก็คไม่พูดกับเขาอีกเลย

[14:41:47] •'๑'• เ-จี้: ซ่าย เห็นด้วย

[14:41:54] (so). แ ว ่น: พี่แป้วเปงคนวิวก

[14:42:18] (so). แ ว ่น:

ปีหน้านะเราจะมายมาให้้องเห็นหน้าดีกว่าไปวิวกน้อง

[14:42:24] (so). แ ว ่น: เพราะเราก็คีสงสารวะ

- [14:42:32] (so). แ ว ่ น: สงสารตัวเองด้วย
- [14:42:43] •๑• เล้จี้: พี่เอ้ก็ว่าก
- [14:42:52] •๑• เล้จี้: เราก็คิดจั้น
- [14:43:01] •๑• เล้จี้: ขี้เกียจมาร่วมกิจกรรม
- [14:43:13] •๑• เล้จี้: ของเรามี GM Day ด้วย รับน้องผู้ชาย
- [14:43:15] •๑• เล้จี้: เราไม่เข้า
- [14:43:27] (so). แ ว ่ น: อืมช่วยมาวันสุดท้ายวันเลยพี่เทศึกว่า
- [14:43:32] •๑• เล้จี้: รุ่นพี่เขาบอก เราอะ แรง
- [14:43:37] •๑• เล้จี้: 55
- [14:43:49] (so). แ ว ่ น: เฉพาะเอกชายมะ
- [14:43:50] •๑• เล้จี้: เขาให้แต่งกลอนคำพวน เราก็ไม่แต่ง
- [14:43:52] •๑• เล้จี้: ไซ้
- [14:43:54] (so). แ ว ่ น: หรือมนุคทั้งหมด
- [14:44:00] •๑• เล้จี้: เอกไทยอย่างเดียว
- [14:44:10] •๑• เล้จี้: ค่ากันเปิงเลย กับรุ่นพี่
- [14:44:13] (so). แ ว ่ น: แล้วมีรับเฉพาะผู้ชายมนุคมะ
- [14:44:45] (so). แ ว ่ น: เพราะวันนั้นเราเห็นเค้ารับเฉพาะผู้ชายด้วย
- [14:44:55] (so). แ ว ่ น: วันที่2ที่เรามาั้ง
- [14:44:58] •๑• เล้จี้: อ้อ
- [14:45:05] •๑• เล้จี้: โหดร้าย วันนั้น
- [14:45:47] (so). แ ว ่ น: อยู่มนุคเต็มตัว รู้จักเอกอื่น มากเท่าไรอะ
- [14:46:31] •๑• เล้จี้: เล็กน้อยอะ
- [14:46:45] •๑• เล้จี้: ส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนเก่า
หรือไม่กี่เพื่อนของเพื่อน
- [14:47:10] (so). แ ว ่ น:
เราอ่าไปร่วมกิจกรรมกับสีกสาสดรู้จักคนมากกว่าอยู่มนุคอีก
- [14:47:17] (so). แ ว ่ น: เพราะสีกสาคนน้อย
- [14:47:52] •๑• เล้จี้: อ้อ
- [14:48:33] (so). แ ว ่ น: เนี่ยเสาร์-อาทิตย์ที่จะถึง
ก็จะเป็นวันสุดท้ายที่เข้าร่วมแล้ว
เราจะได้ห้วงขันขันของสีกสาสดเข้า

[14:49:09] (so). แ่ว น: มนุคเมื่อไหร่จาด้าย

[14:49:12] (so). แ่ว น: อิกนานมะ

[14:49:16] (so). แ่ว น: กว่าจะปิดเขีย

[14:49:19] •๑• -'จี: คงนาน

[14:49:34] •๑• -'จี: ไม่รู้เหมือนกันอะ

[14:49:59] •๑• -'จี: ผากไปมันนิยายเราหน้อย

<http://www.dek-d.com/entertain/view.php?id=5070>

[14:50:08] (so). แ่ว น: กศ.บ คงเข้าร่วมม่ายได้เพราะวันนั้นก้อติดเรียน

อิกอย่างรุ่นพี่ก้อมายอยากให้ออกกับมนุค

[14:50:53] •๑• -'จี: อ้อ

[14:51:08] •๑• -'จี: แล้วปีหน้าแวนจะให้รุ่นน้องเข้ามามนุคปะ

[14:51:25] (so). แ่ว น: ม่ายรูวะ

[14:51:42] (so). แ่ว น:

อันนี้มานก้อต้องขึ้นอยู่กะว่าเสียงส่วนใหญ่จะไปอยู่ที่ไหน

[14:52:00] (so). แ่ว น: เราอ่อยอยากให้อยู่มนุค

[14:52:26] (so). แ่ว น: เพราะว่าคิดไปอิกทาง

อยู่ศึกษาก้อดีเพราะจบมาเป็นครูจะได้มีเพื่อนเป็นครูด้วย

[14:52:39] •๑• -'จี: อืม ช่าย

[14:52:53] (so). แ่ว น: อยู่มนุคคนมานเยอะ คุณเลยารู้จักกันยาก

[14:52:59] •๑• -'จี: ตอน HI100 เราอุตสาหไปนั่งซิก กศบ

นี่กว่าแวนจะเรียนด้วย

[14:53:10] (so). แ่ว น: อยู่ศึกษา คนน้อยรุ้จักกันทั่วถึง

[14:54:04] (so). แ่ว น:

เราว่าคงจะอยู่ที่ศึกษาศาตมากถึงมากที่สุดถ้าให้โหวตนะจาก26

คุงแล้วจะให้อยู่มนุคเพียง5เสียงมั้ง

[14:54:34] (so). แ่ว น: วิชานั้นเราก้อคิดว่าเราจะเรียนแล้วละ

ไปนั่งเรียนแล้วด้วยคาบนี้แล้วคาบนั้นก้อเปงคาบสุดท้าย

[14:55:01] (so). แ่ว น: เพราะเราม่ายชอบประวัติศาสตร์

[14:55:22] •๑• -'จี: อ้อ

[14:55:23] (so). แ่ว น: ที่เรากคิดว่ามานจะเรียนกับกับอารยธรรม

ประมาณนั้น

[14:55:31] (so). แ่ว น: แต่นี้ประวัติเพียวๆ

[14:55:40] •๑• เ-จี: ก็มินะ ปนๆ กัน

[14:55:40] (so). แ่ว น: ก็เลยกลับไปนั่งหาวิชาใหม่

[14:55:47] •๑• เ-จี: อันนี้เขาปูพื้นก่อน

[14:56:02] (so). แ่ว น: แล้วก็เจอวิชาศึกษาพิเศษ ก็เลยลงเรียน

[14:56:22] •๑• เ-จี: อ้อ

[14:57:22] (so). แ่ว น: จะย้ายห้องแล้วละ

[14:57:31] (so). แ่ว น: จาไปหอสมุด

[14:57:41] •๑• เ-จี: ok

[14:57:43] (so). แ่ว น: เพราะมีหูฟังให้ยืม

[14:57:47] •๑• เ-จี: อ้อ

[14:58:58] (so). แ่ว น: ที่จริงจะไปตามงานแหละพละยังม่ายเสร็จ

[14:59:13] •๑• เ-จี: อ้อ

[14:59:52] (so). แ่ว น: อาจจะนานหน่อยนะ

ถ้านานก็ม่ายต้องรอเพราะต้องตามงานจริงๆ แล้ว
เด๋วม่ายเสร็จ

[15:00:13] •๑• เ-จี: ok

[15:00:17] (so). แ่ว น: ไปนะกร

[15:00:19] •๑• เ-จี: จับบายๆ ก่อน แล้วเจอกัน

[15:00:34] (so). แ่ว น: เราว่าชื่อนายน่าจาเขียน แบบนี้จะดีกว่านะ
กลอน

[15:00:52] (so). แ่ว น: ไปละ

[15:00:53] (so). แ่ว น: บาย

[15:00:57] * (so). แ่ว น: คุง..-๑-.says: •[-๑^ HOT HOT ^๑-][•

•]..ที่จ•ริ•น•ะ แ•ฟ•น• ใ•ค้•า-๑-ไ•ม่ ใ•ช้[• •] เร

า • (so).•๑•. ได้เปลี่ยนเป็น ออฟไลน์

| Session Start: 24 มิถุนายน 2548

| Participants:

| ? ~ ??? ~ ? {อาบ อบ นวด} (pooxxxx@hotmail.com)

| ...มเชียร์ ไปหาน้องด้วยคำรถฟรี!!! (jinggala_xxxch@hotmail.com) |

[22:24:40] บอล จิต#2)เย: ปู่ พรุ้งนี้พี่ว่าต้องใส่ชุดนิตินะ

[22:30:11] ? ~ ??? ~ ? : อะจิงดิ

[22:30:21] บอล จิต#2)เย: ม่ายจิง

[22:30:24] บอล จิต#2)เย: พี่ไม่ได้อนนะ

[22:30:41] ? ~ ??? ~ ? : โทรไปถามพี่ไค้ เล้าบอกไม่ต้องอะ

[22:30:45] ? ~ ??? ~ ? : พี่บอลอะะะะะะ

[22:31:18] บอล จิต#2)เย: อ้อาาาาาา

[22:31:31] บอล จิต#2)เย: แล้วถามพี่อิมมีมันแนกว่าาาาา

[22:33:03] ? ~ ??? ~ ? : แล้วตกลงใส่มัยอะ

[22:33:25] บอล จิต#2)เย: ม่ายรุ

[22:33:28] บอล จิต#2)เย: เทอ เทอ เทอ

[22:34:15] ? ~ ??? ~ ? : พี่จิงๆดิ ไม่มีกระโปรงด้วยอะ

[22:34:25] บอล จิต#2)เย: อ่าว

[22:34:28] บอล จิต#2)เย: ชะจั้น

[22:34:31] ? ~ ??? ~ ? : กระคุม เข็ม เข็ดขัด ก็ไม่มี

[22:34:38] ? ~ ??? ~ ? : เข็ม*

[22:34:41] บอล จิต#2)เย: จั้นออกไปร้านตัดผมหน้าบ้านตัดสกินเฮด

[22:34:49] บอล จิต#2)เย: แล้วพรุ้งนี้ใส่กางเกงมาได้

[22:35:27] ? ~ ??? ~ ? : โอเค คิคอยุ่นะเนี่ยทรงนี้อะ

[22:35:39] บอล จิต#2)เย: จิงดิ

[22:35:44] บอล จิต#2)เย: อิม น่าสน น่าสน

[22:37:47] บอล จิต#2)เย: แล้วมากันเยอะป่าวอ่า

[22:37:55] ? ~ ??? ~ ? : ยังไม่รู้เลยพี่

[22:39:59] บอล จิต#2)เย: อิมหือม

[22:40:02] บอล จิต#2)เย: แค่นี้แหละ

[22:40:08] บอล จิต#2)เย: พี่ไม่รู้จาไปป่าว

- [22:40:24] ? ~ ??? ~ ? : มัยะ
- [22:40:46] บอล จิต#2)เย: จี้เกียจ ต้องสักฟ้า
- [22:41:22] บอล จิต#2)เย: ซักผ้าต่างหาก
- [22:41:55] บอล จิต#2)เย: ช่วงนี้นอนดึกบ่อ
- [22:42:05] บอล จิต#2)เย: บ่อย ก็เลยขอพักผ่อนบ้าง
- [22:42:28] ? ~ ??? ~ ? : อะนะ คิดถึงแม่เลยยย
- [22:42:31] บอล จิต#2)เย: หุย
- [22:42:35] บอล จิต#2)เย: แก้ววันเดียว
- [22:42:43] บอล จิต#2)เย: เวอริเหลือเกิน
- [22:43:02] บอล จิต#2)เย: ไปแล้วนะ
- [22:43:05] บอล จิต#2)เย: ง่วง
- [22:43:39] ? ~ ??? ~ ? : อะจิงดิ แล้วตกลงพุงนี้ใส่ชุดไรเนีย
- [22:43:54] บอล จิต#2)เย: มะรู้
- [22:44:01] บอล จิต#2)เย: ถามพี่อิมมีคูดิ
- [22:44:12] ? ~ ??? ~ ? : นอนยังอะ
- [22:44:29] บอล จิต#2)เย: ม่ายรุ
- [22:44:32] บอล จิต#2)เย: เคว้โทให้ป้าว
- [22:44:44] ? ~ ??? ~ ? : ดีกะ
- [22:44:50] ? ~ ??? ~ ? : :)
- [22:46:56] บอล จิต#2)เย: ไม่ต้องใส่ชุดนิสิต
- [22:46:58] บอล จิต#2)เย: จ้า
- [22:47:04] ? ~ ??? ~ ? : ค่ะ
- [22:48:09] บอล จิต#2)เย: จะไปแล้วอ่า
- [22:48:16] ? ~ ??? ~ ? : ค่ะ
- [22:48:20] บอล จิต#2)เย: พรงนี้้นัดกันที่โมงอ่า
- [22:48:23] ? ~ ??? ~ ? : บายๆ ฝันดีค่ะ
- [22:48:28] ? ~ ??? ~ ? : ยังไม่ได้นัดอะ
- [22:48:34] บอล จิต#2)เย: อ่าว
- [22:48:38] ? ~ ??? ~ ? : จาไปแถวหละ ไปเหอะ
- [22:48:39] บอล จิต#2)เย: ก็โมง
- [22:48:50] บอล จิต#2)เย: ลูก่อนอาจไป

[22:49:15] ? ~ ??? ~ ? : ปูไปป้ายเอะ
 [22:49:21] ? ~ ??? ~ ? : โตด้วย
 [22:50:11] บอล จิต#2)เบ: อ้อ
 [22:50:22] บอล จิต#2)เบ: อืม เค่วพี่ไปชักป้าย4
 [22:50:58] ? ~ ??? ~ ? : ไปเพื่อออ
 [22:51:30] บอล จิต#2)เบ: เพื่ออออออออออออออออออออออ
 [22:51:44] ? ~ ??? ~ ? : ปี่2 มีใครไปบ้างอะพี่บอล
 [22:51:52] บอล จิต#2)เบ: ไม่รู้
 [22:52:03] บอล จิต#2)เบ: มีไปรท์ ไกด์ อิมมิ่ง
 [22:52:17] ? ~ ??? ~ ? : อ้อ ค่ะ
 [22:52:39] บอล จิต#2)เบ: แล้วพี่ตอน4 โมงเช้า
 [22:53:02] ? ~ ??? ~ ? : รอไปกินข้าวเย็นช่ายปะ
 [22:53:34] บอล จิต#2)เบ: เพื่
 [22:53:52] บอล จิต#2)เบ: โอ้ยรำลา เนินนาน
 [22:54:03] ? ~ ??? ~ ? : อือ จาไปยังอะ
 [22:54:17] บอล จิต#2)เบ: ไปแล้ว
 [22:54:23] บอล จิต#2)เบ: เค่วไปลาคนอื่นต่อ
 [22:54:29] ? ~ ??? ~ ? : ค่ะ บายๆ ฝันดีค่ะ
 [22:54:47] บอล จิต#2)เบ: จ้าาาาาาา
 [22:54:47] ? ~ ??? ~ ? : คงใช้เวลาปามาชม.เนิงอะ (ในการลา)
 [22:54:51] บอล จิต#2)เบ: ฝัดัน ฝันดี
 [22:54:54] บอล จิต#2)เบ: เออ
 [22:54:57] บอล จิต#2)เบ: ไปจิงแล้ว
 [22:55:02] บอล จิต#2)เบ: อย่าพิมพ์กลับมานะ
 [22:55:25] ? ~ ??? ~ ? : :D
 [22:55:48] บอล จิต#2)เบ: อย่าพิมพ์อย่าส่งอมยิ้มใดๆทั้งสิ้น
 [22:57:11] * บอล จิต#2)เข้ เข้ เข้ ได้ประชุมเชียร์

ไปหาน้องด้วยคำรลฟรี!!! ได้เปลี่ยนเป็น ออฟไลน์

ข. ลักษณะการสะกดคำในห้องสนทนาแบบส่วนตัว

ลักษณะการสะกดคำในห้วงสนทนาแบบส่วนตัว

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้วงสนทนา
ก็	ก็, ก้อ , กั
กรรม	กรรม, กำ , กราม
กลัว	กลัว,กั้ว
กว่า	กว่า, ก่า
ก่อน	ก่อน, ก่อง
กัน	กัน, กาน
กับ	กับ, กะ , กอบ , กาบ
กิน	กิน, กิง
กู	กู, กรู , ตรู , ฤ
ขอโทษ	ขอโทษ, ขอโทษ , โทค
ขอประทานโทษ	ขอชะทานโทษ
คณะ	คณะ, คนะ
ครับ	ครับ, คับ , ก้าบ , คร้าบบบ , จั๊บ
ครู	ครู, ครู
ความรัก	ความรัก, ฟามรัก
ควาย	ควาย, ฟ่ายยข
คอนเวอร์เซชั่น	คอนเวอร์เซชั่น, คอนเวอ
คอมพิวเตอร์	คอมพิวเตอร์, คอม
คอมเมนต์	คอมเมนต์, เม้น
เครือข่าย	เครือข่าย, ข่าย
โคตร	โคตร, โคด

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
ใคร	ใคร, คราย, คาย
ใจ	ใจ, งาย
จริง	จริง, จิง , เจง
จะ	จะ, จา
จ้ง	จ้ง, จาง
จันทร์	จันทร์, จัน
จำไว้	จำไว้, จามไว้
จุดประสงค์	จุดประสงค์, จูประสงค์
ใจ	ใจ, จาย
ฉัน	ฉัน, ฉ่าน , ฉั่น , ฉาน
เฉพาะ	เฉพาะ, เพาะ
เขี้ยว	เขี้ยว, เขีย , เขยะ
ไซ้	ไซ้, ซ้าย
เซ้ง	เซ้ง, เซง , เซรง
ญี่ปุ่น	ญี่ปุ่น, บ่ปุ่น
ดวงจันทร์	ดวงจันทร์, ดวงจัน
ติ	ติ, เคะ , เคะ
ดีกว่า	ดีกว่า, ดีฝ่า
ดู	ดู, ดู
เด็ก	เด็ก, เดก
เดี้ยว	เดี้ยว, เต่ว
เดี้ยว	เดี้ยว, เต่ว , เต๊ว , เต่ว
ได้	ได้, คะ , ค้าย

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
ตั้งค์	ตั้งค์, ตั้ง
ตึน	ตึน, ตรึน
เต้ม	เต้ม, เต้ม
เถอะ	เถอะ, เตื้อะ
ทยอย	ทยอย, ทะยอย
ท่า	ท่า, ทาม
ทำงาน	ทำงาน, ทามงาน
ทำนอง	ทำนอง, ทามนอง
ทำนองนี้	ทำนองนี้, ไรเจียะ
ทำไม	ทำไม, ไม , ทำมัย , ทำม้ายาย
ทำอะไร	ทำอะไร, ทำไร
โทร	โทร, โท
โทรศัพท์	โทรศัพท์, โทสับ
นะ	นะ, น้ำ
นั่น	นั่น, น้าน
นี้	นี้, จี้
นี่นะ	นี่นะ, เนียะ
โน่น	โน่น, นุ่น
บันทึก	บันทึก, บันคิด
บาท	บาท, บาท
บ้าย บาย	บ้าย บาย, บะ บาย , บาย , บับบาย
ประกาศ	บ้าย บาย, ประกาศ
ประเทศ	ประเทศ, ประเทศ

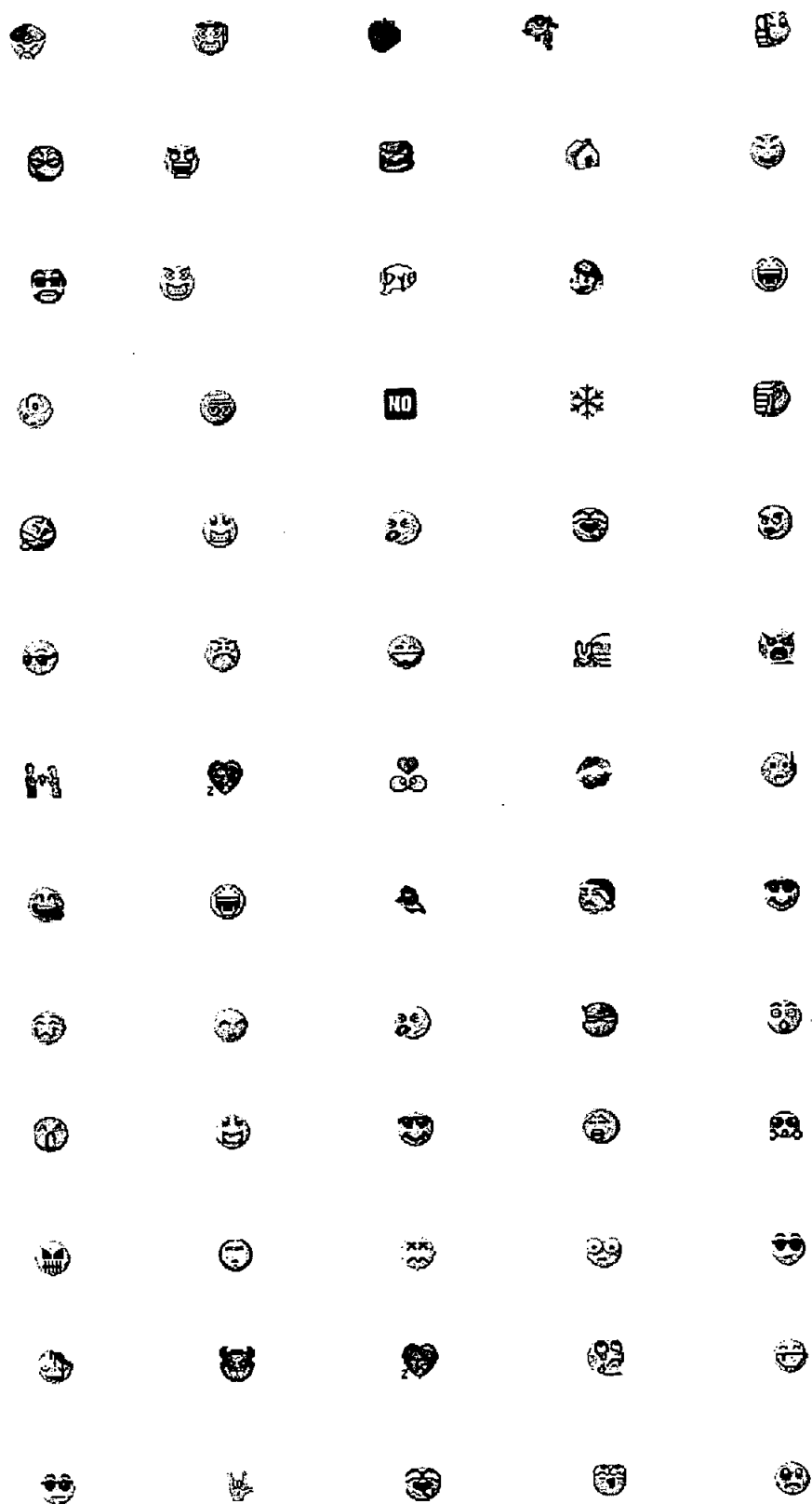
การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
ประมาณ	ประมาณ, ประมาณ
ปลอม	ปลอม, ปอม
ปัญญา	ปัญญา, ปินยา
เป็น	เป็น, เปง , เป็น
เปล้า	เปล้า, ป้าว
แปลก	แปลก, แปก
ไป	ไป, ปาย
ผู้	ผู้, ผู้
ผืนดี	ผืนดี, ผ่านเค
พรั่งนี้	พรั่งนี้, พุ่งนี้
พฤศจิกายน	พฤศจิกายน, พิดจิ
พิมพ์	พิมพ์, พิมพ์
พิเศษ	พิเศษ, พิเสด
พิสูจน์	พิสูจน์, พิสูด
พี่	พี่, เพ่
เพ็ง	เพ็ง, พึ่ง
มนุษย์	มนุษย์, มนุด
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย, หาลัย , มหาลัย
มาก	มาก, มั๊ก
มาก ๆ	มาก ๆ , มั๊ก ๆ
มากมาย	มากมาย, มั๊กมาย
มีง	มีง, เมิง

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
แม่มีง	แม่มีง, แม่่ง
ไม	ไม, ม่าย, มิ, ม้ายย, มะ
ยัง	ยัง, ยาง
เย็น	เย็น, เยน
รัก	รัก, ร้ากกก
รำคาญ	รำคาญ, ร้าคาน
รู้	รู้, ู้
รูป	รูป, รุป
ล่ะ	ล่ะ, งะ
เลข	เลข, เขย, เลยขย
แล้ว	แล้ว, และ, แระ, แล้ว, แว่ว, ละ
วอร์ม	วอร์ม, วอม
วะ	วะ, พะ, พระ, ะ, ้าาา
วันนี้	วันนี้, วนี่
วิทย์	วิด
วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์	วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์, วิกคอม
วิศวะ	วิศวะ, วิศวะ
เวิร์ค	เวิร์ค, เวิด
ไว	ไว, เว้ย
ศึกษาศาสตร์	ศึกษาศาสตร์, สึกสา, สึกสาสา
ศุภ	ศุภ, ศ. . สุก
เศรษฐศาสตร์	เศรษฐศาสตร์, เศดสาด
สงสาร	สงสาร, ฅงฅาน

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
สนุก	สนุก, หนุก
สบาย	สบาย, ซาบาย
สวัสดิ์	สวัสดิ์, ดี , หวัดดี , หวาดดี , ดีดี
สักคน	สักคน, ซักคน
สัตว์	สัตว์, สาด
ลี	ลี, คี , เดอะ
สิงหาคม	สิงหาคม, สิงหา
เสร็จ	เสร็จ, เส็ด , เส็ด
เสาร์	เสาร์, เสา
หนึ่ง	หนึ่ง, นึ่ง
หรือ	หรือ, รี
หรือเปล่า	หรือเปล่า, อีะเปล่า , อีะป่าว
เห็น	เห็น, เหง
เห็น	เห็น, เหอ
เหี้ย	เหี้ย, เชี้ย
ให้	ให้, ไห
ไหม	ไหม, ม้า , ไม้ , แมะ , มัย
อย่างนี้	อย่างนี้, ไรเจีย , ยังจี
อย่างไร	อย่างไร, ยังงิ
อยู่	อยู่, อยู่
อรรอย	อรรอย, อาห้อย , หรรอย
อะนะ	อะนะ, อ่าสึนะ
อะไร	อะไร, ไร , รાય , รีย , อาราย , อันหยัง

การสะกดคำตามมาตรฐาน	การสะกดคำในห้องสนทนา
อังกฤษ อัน อาจารย์ อาทิตย์ อินเทอร์เน็ต อี อีก เอ็นทรานซ์ เอา โอกาส ไอ้	อังกฤษ, อังกฤษ อัน, อาน อาจารย์, อาจัน , อาจารย์ , จารย์ , อ. อาทิตย์, อาทิด อินเทอร์เน็ต, เน็ต , เนต , เนท อี, อิ อีก, อิก เอ็นทรานซ์, เอน เอา, อาว โอกาส, โอกาส ไอ้, ไอ

ក. ឥណទាន

ง. จดหมายติดต่อขอความร่วมมือในการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/69.55

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

/8 ตุลาคม 2548

เรื่อง ขอเชิญข้าราชการในสังกัดเป็นกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์

เรียน คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ตามที่ นายทินวัฒน์ ทรัพย์กุดเรือ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาใน
ห้องสนทนาแบบส่วนตัว” บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิ มีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเขียนปริญญานิพนธ์เรื่องนี้ จึงใคร่ขอ
เชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เป็นกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตผู้นี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและโปรดแจ้งให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา
ทราบด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6641000 ต่อ 5646

โทรสาร.02-2584119

ที่ ศธ 0519.12/ค /44

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

10 มกราคม 2549

เรื่อง ขอเชิญข้าราชการในสังกัดเป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

เรียน คณะบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ด้วย นายทินวัฒน์ สร้อยกุลเรือ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย ได้ทำปริญญานิพนธ์เรื่อง “ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาแบบส่วนตัว” ได้รับอนุมัติให้สอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2549 เวลา 10.00 น. ณ ห้อง 2-221 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์วีรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าว จึงขออนุญาตให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วีรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา เป็นกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ของนิสิตผู้นี้ ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและโปรดแจ้งให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วีรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา ทราบด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วีรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6641000 ต่อ 5646

โทรสาร 02-2584119

ຈ. ແບບສອນຄາມ

แบบสอบถาม ชุด ก.

**แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจโปรแกรมการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์และกลุ่ม
ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่มีผู้นิยมสูงสุด**

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

แบบสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเพื่องานวิจัย ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นายทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ 47199050129

แบบสำรวจข้อมูลผู้ให้บริการสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (chat)

ชุด ก.

ชื่อ.....อายุ.....เพศ () ชาย () หญิง

ชื่อสถานศึกษา.....ชั้น.....

1. ท่านใช้อินเทอร์เน็ตมาเป็นเวลากี่ปีแล้ว.....

2. ท่านเคยใช้บริการสนทนา(chat) ผ่านอินเทอร์เน็ตหรือไม่

() เคย

() ไม่เคย จ้ำมไปยังข้อที่ 10 และข้อ 11

3. ถ้าเคย ท่านใช้โปรแกรมอะไรในการสนทนา (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

4. จากข้อ 3. เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมหังกล่าวข้างต้น

.....

5. ท่านเคยใช้บริการสนทนา (chat) ของ MSN หรือไม่ () เคย

() ไม่เคย

6. จากข้อ 5. เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมนี

.....

.....

7. ท่านมีปัญหาขณะที่ท่านใช้โปรแกรมสนทนาโปรแกรมต่างๆ ไปบนอินเทอร์เน็ตหรือไม่อะไรบ้าง

บ้าง.....

.....

8. ท่านมีปัญหาในการสื่อความหมายระหว่างคู่สนทนาหรือไม่ () มี

() ไม่มี

9. ถ้ามีปัญหาดังกล่าว มีปัญหาอะไรบ้างกรุณากตัวอย่าง

.....

.....

10. ท่านคิดว่า บริการสนทนา (chat) โปรแกรมอะไรที่มีผู้นิยมใช้สูงสุด

.....

11. ท่านใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

() บ้าน () โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย () ที่ทำงาน () อื่นๆ

.....

12. เรื่องที่ท่านสนทนาส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

แบบสอบถาม ชุด ข.

แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจโปรแกรมการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์และกลุ่ม
ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่มีผู้นิยมสูงสุด

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

แบบสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเพื่องานวิจัย ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นายทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ 47199050129

แบบสำรวจข้อมูลผู้ให้บริการสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (chat) ชุด ข.

ชื่อ.....อายุ.....เพศ () ชาย () หญิง

ชื่อสถานศึกษา.....ชั้น.....คณะ.....

1. ท่านใช้อินเทอร์เน็ตมาเป็นเวลากี่ปีแล้ว.....

2. ท่านเคยใช้บริการสนทนา(chat) ผ่านอินเทอร์เน็ตหรือไม่

() เคย

() ไม่เคย เข้าไปยังข้อที่ 10 และข้อ 11

3. ถ้าเคย ท่านใช้โปรแกรมอะไรในการสนทนา (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

4. จากข้อ 3. เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมห้างล่างนี้

.....

5. ท่านเคยใช้บริการสนทนา (chat) ของ MSN หรือไม่ () เคย

() ไม่เคย

6. จากข้อ 5. ถ้าเคย เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมนี

.....

7. ท่านมีปัญหาค่ะที่ท่านใช้โปรแกรมสนทนาโปรแกรมต่างๆ ไปบนอินเทอร์เน็ตหรือไม่อะไรบ้าง

บ้าง.....

.....

8. ท่านมีปัญหาในการสื่อความหมายระหว่างคู่สนทนาหรือไม่ () มี

() ไม่มี

9. ถ้ามีปัญหาดังกล่าว มีปัญหาอะไรบ้างกรุณายกตัวอย่าง

.....

.....

.....

10. ท่านคิดว่า บริการสนทนา (chat) โปรแกรมอะไรที่มีผู้นิยมใช้สูงสุด

.....

11. ท่านใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

() บ้าน

() โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย

() ที่ทำงาน

() อื่นๆ

.....

.....

12. เรื่องที่ท่านสนทนาส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

.....

แบบสอบถาม ชุด ก.

แบบสอบถามนี้มีจุดประสงค์เพื่อสำรวจโปรแกรมการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์และกลุ่ม
ผู้ใช้บริการสนทนาผ่านคอมพิวเตอร์ที่มีผู้นิยมสูงสุด

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

แบบสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเพื่องานวิจัย ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นายทินวัฒน์ สร้อยกุล:เรื่อ 47199050129

แบบสำรวจข้อมูลผู้ใช้บริการสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (chat)

ชุด ก.

ชื่อ.....อายุ.....เพศ () ชาย () หญิง

จบการศึกษา.....อาชีพ.....

1. ท่านใช้อินเทอร์เน็ตมาเป็นเวลาที่กี่ปีแล้ว.....

2. ท่านเคยใช้บริการสนทนา(chat) ผ่านอินเทอร์เน็ตหรือไม่

() เคย

() ไม่เคย เข้าไปยังข้อที่ 10 และ 11

3. ถ้าเคย ท่านใช้โปรแกรมอะไรในการสนทนา (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

4. จากข้อ 3. เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมหาดังกล่าวข้างต้น

.....

5. ท่านเคยใช้บริการสนทนา (chat) ของ MSN หรือไม่ () เคย

() ไม่เคย

6. จากข้อ 5. เพราะเหตุใดท่านจึงเลือกใช้โปรแกรมนี

.....

.....

7. ท่านมีปัญหาค่ะที่ท่านใช้โปรแกรมสนทนาโปรแกรมต่างๆ ไปบนอินเทอร์เน็ตหรือไม่อะไรบ้าง

บ้าง.....

.....

8. ท่านมีปัญหาในการสื่อความหมายระหว่างคู่สนทนาหรือไม่ () มี

() ไม่มี

9. ถ้ามีปัญหาดังกล่าว มีปัญหาอะไรบ้างกรุณายกตัวอย่าง

.....

.....

.....

10. ท่านคิดว่า บริการสนทนา (chat) โปรแกรมอะไรที่มีผู้นิยมใช้สูงสุด

.....

11. ท่านใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ใด (ตอบได้มากกว่าหนึ่งข้อ)

() บ้าน

() โรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย

() ที่ทำงาน

() อื่นๆ

.....

12. เรื่องที่ท่านสนทนาส่วนมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)

.....

.....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายทินวัฒน์ สร้อยกุดเรือ
วันเดือนปีเกิด	21 มีนาคม 2521
สถานที่เกิด	อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	288/1 ถนนงามสง่า ตำบลศรีสุทโธ อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี 41190 โทรศัพท์ 01-5557339
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จังหวัดอุดรธานี
พ.ศ.2544	จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาไทย จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น
พ.ศ.2544	จบหลักสูตรประกาศนียบัตรงานบริการส่วนหน้า (Front Office Operations) จากวิทยาลัยดุสิตธานี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2547	ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
พ.ศ.2549	จบการศึกษาระดับปริญญาโท ศศ.ม. (ภาษาไทย) สายภาษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ